

[Kirkeministeren]

kandidater, som ved første afstemning fik flest stemmer. Anden afstemningsrunde vil være den sidste og afgørende runde, idet den kandidat, der får flest stemmer, er valgt og derfor skal indstilles til kgl. udnævnelse.

Ministerens indflydelse på, hvem der skal indstilles til kgl. udnævnelse, bliver efter forslaget væsentligt formindsket, idet afstemningsresultatet som hovedregel vil være bindende for ministerens indstilling. Kun i det tilfælde, hvor stemmerne står lige efter den endelige afstemningsrunde, har ministeren en egentlig valgmulighed mellem de opstillede kandidater.

Idet jeg i øvrigt henviser til lovforslaget og de bemærkninger, der ledsager det, skal jeg indstille dette til velvillig behandling i det høje Ting.

Socialministeren (Karen Jespersen):

Hermed tillader jeg mig for Folketinget at fremsætte:

Forslag til lov om ændring af lov om social bistand. (Ændring af reglerne for fradrag i kontanthjælp for indtægter).

(Lovforslag nr. L 144).

Det foreslås at indføre en bestemmelse i bistanndslovens § 38, således at der ikke skal ske fradrag i kontanthjælpen for vederlag som tilforordnet ved valg.

Da hvervet som tilforordnet vælger er et borgerligt ombud, findes det rimeligt, at kontanthjælpsmodtagere får mulighed for at deltage på lige fod med andre, uden at det medfører reduktion af kontanthjælpen.

Ifølge reglerne om valg til Folketinget og om de kommunale valg ydes der diæter til valgbestyrelsens medlemmer, valgstyrere og de tilforordnede vælgere for deres virksomhed i forbindelse med valget. Diæterne ydes efter reglerne i lov om kommunernes styrelse.

Diæter, der ydes efter reglerne i valglovene, har ligesom diæter, der ydes efter reglerne i lov om kommunernes styrelse, karakter af en særlig form for vederlag for mødedeltagelse og varretagelse af lignende hverv i kommunalt regi. Diæter til valgstyrere og tilforordnede vælgere anses ikke for at være A-indkomst og er derfor B-indkomst.

Diæter til valgtilforordnede udgør maksimalt 600 kr. pr. dag pr. valg. De samlede offentlige bruttomerudgifter skønnes i 1994 at

blive på 1,2 mio. kr., hvor der afholdes 2 valg. I 1995 og 1996 skønnes der ikke at blive merudgifter som følge af forslaget, og i 1997 skønnes merudgifterne for det offentlige at blive 0,6 mio. kr. Lovforslaget vil blive forhandlet med de kommunale parter.

Forslaget skønnes ikke at få administrative konsekvenser.

Idet jeg i øvrigt henviser til lovforslaget med tilhørende bemærkninger, tillader jeg mig at anbefale lovforslaget til hurtig og velvillig behandling i det høje Ting.

Niels Højland (FP):

Som ordfører for forslagsstillerne tillader jeg mig hermed for Folketinget at fremsætte:

Forslag til lov om ændring af lov om beskatning til kommunerne af faste ejendomme. (Ophevelse af grundskyld for erhvervsjendomme m.v.).

(Lovforslag nr. L 145).

Jeg henviser i øvrigt til de bemærkninger, der ledsager lovforslaget, og anbefaler det til Tingets velvillige behandling.

Pernille Frahm (SF):

Som ordfører for forslagsstillerne tillader jeg mig herved at fremsætte:

Forslag til folketingsbeslutning om ret til fravær fra arbejdet som følge af borgerligt ombud. (Beslutningsforslag nr. B 49).

Jeg henviser til de bemærkninger, der ledsager forslaget, og anbefaler det til Tingets velvillige behandling.

Den første sag på dagsordenen var:

1) Spørgsmål til ministre.

Spm. nr. S 436

1) Til skatteministeren af:**Jes Lunde (SF):**

»Vil ministeren følge en opfordring fra et flertal i Folketinget (S, SF, RV og KRF) til ministerens forgænger om at tage initiativ til et udredningsarbejde om omlægning af bilers registreringsafgift, så den gøres afhængig af, hvor forurenende de enkelte biltyper er?«

Skriftlig begrundelse

Folketingets Skatteudvalg afgav den 30. maj

[Jes Lunde]

1991 en beretning over SF's beslutningsforslag nr. B 34, forslag til folketingsbeslutning om omlægning af registreringsafgiften af motorkøretøjer efter miljømæssige kriterier.

I beretningen tilslutter et flertal (S, SF, RV og KRF) sig »forslagets sigte, nemlig at registreringsafgiften gøres afhængig af, hvor forurenende det pågældende køretøj er«.

Flertallet argumenterer for nødvendigheden af denne ændring og slutter med ordene: »Flertallet skal derfor opfordre skatteministeren til at iværksætte et udredningsarbejde efter de angivne principper og bringe udredningen og modeller til lovforslag til forhandling med flertallet inden den ...«.

Den daværende skatteminister nægtede at følge opfordringen fra et flertal i Folketingets Skatteudvalg.

Denne skatteminister er nu forhenværende, og en ny skatteminister er trådt til – en skatteminister, der kommer fra et af partierne i flertallet bag den citerede beretning.

SF glæder sig derfor over, at alle forhindringer for at sætte udredningsarbejdet i gang nu må være borte.

Jes Lunde (SF):

I maj 1991 afgav Skatteudvalget en beretning over et SF-forslag, hvor et flertal, S, SF, Det Radikale Venstre og Kristeligt Folkeparti, tilsluttede sig princippet om at ændre registreringsafgiften på biler, sådan at den blev mere afhængig af, hvor meget de forurenede. Kort sagt sådan, at registreringsafgiften på biler, der kan køre langt på en liter benzin, skulle blive lavere, og at den blev højere på dem, der sluger meget benzin.

Den skatteminister, vi havde dengang, ville ikke gøre noget ved forslaget, selv om der var et flertal i Skatteudvalget, som opfordrede ham til det. Men siden har vi haft et regeringskifte, og derfor vil jeg gerne spørge den nye skatteminister, hvornår vi kan komme i gang med dette arbejde, så vi kan få den miljøgevinst, som er mulig.

Skatteministeren (Stavad):

Må jeg først minde hr. Jes Lunde om, at baggrunden for forslag nr. B 34, som blev fremsat 8. februar 1991, og som der henvises til i spørgsmålet, var, at benzinafgiften af hensyn til grænsehandelen var blevet nedsat i 1990, så-

ledes at fordelingen mellem brændstofafgifter og bilafgifter var blevet forrykket. Med de forhøjelser af benzinafgiften, som er vedtaget med skattereformen, og som er fremskyndet i forbindelse med indførelse af skrottingspræmien på gamle biler, er det allerede blevet mere attraktivt at købe benzinøkonomiske biler. Med forhøjelsen af benzinafgiften er afgiften allerede nu højere, end den var i 1990.

Hvis man med et uændret provenu af registreringsafgiften kunne opnå den tilsigtede virkning at begrænse forureningen fra biler yderligere, så ville regeringen naturligvis være positiv over for en omlægning af afgiften fra en ren værdiafgift til en mere brændstofafhængig afgift.

Man skal dog ikke glemme, at den nuværende registreringsafgift normalt belaster en mere benzinforbrugende bil hårdere end en mere benzinøkonomisk bil. Det skyldes, at dyre biler oftest er større og tungere og derfor normalt også har en større motor, der er mere benzinforbrugende.

Hvis benzinøkonomiske biler bliver væsentlig billigere, hvilket vil være nødvendigt for at opnå den virkning, som hr. Jes Lunde tilsigter, så ville flere – også til ugunst for den kollektive trafik – måske køre i egen bil og eventuelt købe bil nummer 2. Det ville forøge forureningen.

Jeg vil naturligvis altid være åben over for ideer på skatte- og afgiftsområdet, som kan forbedre miljøet. Derfor vil jeg sørge for at få ajourført det materiale, som ministeriet lavede i forbindelse med det omtalte beslutningsforslag. Jeg vil også gerne give tilsagn om, at vi – når dette materiale er ajourført – tager en samtale om det resultat, ministeriet når frem til.

Formanden:

Det er ikke så behageligt, at jeg allerede ved det første spørgsmål under årets første spørgetid skal erindre om taletiden.

Jes Lunde (SF):

Jeg regner med, at skatteministeren er enig med mig i, at benzinpriserne i Danmark fortsat er historisk meget, meget lave. Hvis benzinpriserne skulle give tilstrækkelig effekt til, at folk økonomiserede med benzinen og mindskede CO₂-forureningen, så måtte de være betydelig højere. Miljøministeren har nævnt et tal på 20 kr. pr. l som det, man burde have, hvis det skulle gælde i forhold til grænsehandel osv.

[Jes Lunde]

Vi har altså stadig væk en situation, hvor benzinpriserne ikke nær giver det incitament, som de burde gøre. På den baggrund vil jeg spørge skatteministeren, om ikke han er enig i det, Danmarks Automobilforhandler Forening i dag i Jyllands-Posten giver udtryk for:

»Man kan sagtens lave et system, der er mere retfærdigt i forhold til miljøet, end det vi har i dag.«

Skatteministeren siger: Hvis man kunne, så ville regeringen. Men er skatteministeren ikke enig i, at man sagtens kan lave et system, som meget mere end i dag tilskynder til at køre i benzinøkonomiske biler? Og er skatteministeren ikke enig i, at hvis benzinøkonomiske biler bliver billigere, så vil man både få den ændring i bilparken, at flere biler vil køre længere på literen, og man vil opnå at presse bilfabrikkerne til at udvikle biler, som kan køre endnu længere på literen, og derved reducere benzinforbruget og forureningen ved den samlede transportmængde, vi har i Danmark?

Skatteministeren (Stavad):

Jeg er enig i, at man sagtens kan indrette afgiftssystemet, så det bliver mere attraktivt at købe mere benzinøkonomiske biler, såfremt man ikke har nogen former for provenumæssige bindinger, og såfremt man ikke skal tage hensyn til balancen imellem individuel trafik og kollektiv trafik.

Når der skal tages hensyn til disse forhold, så vil jeg i hvert fald ikke anvende ordet sagtens. Det siger jeg med baggrund i, at indtil dette øjeblik er der ingen, der har præsenteret mig for nogen model, som opfylder de ønsker, som hr. Jes Lunde og jeg deler, nemlig at vores afgiftssystem – også i forhold til trafikområdet – er således indrettet, at det giver de stærkest mulige miljømæssige og ressourcemæssige incitamenter.

Vi har tre muligheder. Den ene er benzinområdet, hvor vi faktisk i sommer og lige før nytår vedtog nogle ændringer, som virker i den retning, hr. Jes Lunde går efter. Den anden er vægtafgiften, og den tredje er registreringsafgiften. Umiddelbart tror jeg, at registreringsafgiften er den, der er ringest at skruer på.

Men stadig væk: Vi er enige om, at vi skal indrette vores afgiftssystem, så det har de stærkeste miljømæssige incitamenter i sig, og derfor har jeg også givet tilsagn om at få ajourført det materiale, vi har.

Hvis hr. Jes Lunde eller andre kommer med gode ideer, vil vi altid meget gerne lytte til dem og kigge på dem og regne på dem og vurdere, om vi når det mål, som hr. Jes Lunde og jeg er enige i.

Jes Lunde (SF):

Først skal jeg sige, at det vanskelige punkt i denne diskussion er, at det skal være provenuneutralt – og det er vi jo enige om at det skal være. Det er ikke noget, staten skal tabe penge på.

Det vanskelige i at tilrettelægge en model, der er provenuneutral, var jo noget, som vi også diskuterede for to år siden i Skatteudvalget. Der anførte den daværende skatteminister med stor iver, at det her jo nærmest ikke kunne lade sig gøre – mente den daværende Venstreminister. Til det bemærkede flertallet – S, SF, Det Radikale Venstre og Kristeligt Folkeparti – i beretningen, at sådanne problemer må kunne overvindes. Jeg citerer fra beretningen. Derfor vil jeg gerne spørge, om skatteministeren stadig væk mener det, han som folketingsmedlem mente i 1991, nemlig at disse problemer er til for at blive overvundet.

Endelig skal jeg spørge: Når skatteministeren siger, at han vil ajourføre det materiale, der ligger, betyder det så et ja til en grundig undersøgelse af dette område og et ja til at arbejde på at komme med nogle modeller til, hvordan vi kan få disse miljøeffekter?

Skatteministeren (Stavad):

Først svar på hr. Jes Lundes sidste meget konkrete spørgsmål.

Det betyder et ja til, at vi meget gerne vil undersøge, om det materiale, vi har liggende, når det bliver ajourført, kommer til en anden konklusion end det 3-4 år gamle materiale, der ligger.

Problemerne i det materiale, vi har liggende, og som jeg ved hr. Jes Lunde blev præsenteret for af den tidligere skatteminister, oplevede jeg sådan, at det med, at dem kunne man sagtens overvinde, måtte hr. Jes Lunde også erkende. Det var måske en lidt let sandhed. Det var ikke helt så enkelt, som det så ud.

Det tilsagn, som jeg har givet i dag, er derfor, at vi ajourfører materialet. Såfremt materialet, når det er ajourført, giver grundlag for en fornyet vurdering, så foretager vi den fornyede

[Skatteministeren]

vurdering. Og jeg har givet hr. Jes Lunde et tilsagn om, at hr. Jes Lunde gerne må deltage i den vurdering, så vi i fællesskab kan se på materialet, når det er ajourført.

Men der ligger ikke for nærværende nogetsteds fra nogen model, som viser, at vi både kan opfylde kravet om provenuneutralitet og kravet om, at den kollektive trafik ikke bliver konkurrencemæssigt ringere stillet i forhold til den individuelle, og samtidig får et system, der er bedre end det, vi har i øjeblikket i forhold til de miljømæssige incitamenter.

Jes Lunde (SF):

Jeg vil gerne først minde om, at ordvalget i citatet om, at man sagtens kan lave et bedre system, ikke er mit. Det er automobilforhandlerens ordvalg. De mener, at man sagtens kan lave noget, der tilgodeser miljøet bedre. Jeg holder mig til ordvalget i beretningen, der lød, at flertallet finder, at de problemer, som vitterligt eksisterer, er nogle, man kan overvinde.

Jeg er enig med skatteministeren i, at der ikke eksisterer modeller i dag. Ideen med beretningen fra 1991 var jo netop, at Skatteministeriet skulle undersøge modeller og opstille modeller for, hvordan man kunne få denne her miljøgevinst. Derfor må jeg opfatte skatteministerens svar sådan, at det er ministeren indstillet på at arbejde på.

Ministeren ved endnu ikke, om der findes ordentlige løsninger – det er fair nok – men må jeg opfatte det sådan, at ministeren tilkendegiver, at hvis man kan finde ordentlige modeller i Skatteministeriet, så er ministeren parat til at tage den nye gevinst, der ligger her.

Skatteministeren (Stavad):

Danmarks Automobilforhandler Forening mener – og jeg er helt klar over, at hr. Jes Lunde kun citerer – at det kan man sagtens, hvis ikke man skal tage de andre hensyn, som hr. Jes Lunde og jeg er meget enige om. Derfor tror jeg, at Danmarks Automobilforhandler Forening vil se med en vis velvilje på, at vi mistede et provenu på sagen. Det kan godt være, det er det ærinde, man måske har i sagen, og derfor er jeg ikke helt sikker på, at hr. Jes Lunde er helt enig med Danmarks Automobilforhandler Forening.

Det andet, jeg godt vil sige, er, at der faktisk allerede på det tidspunkt blev lavet forskellige

modeller. Jeg ved også, at hr. Jes Lunde – det var i hvert fald det, jeg forstod dengang – fik en række af de eksempler, hvor nogle kombinationer viste nogle meget tilfældige resultater, hvis man skulle gå ind og se på benzinøkonomien som en meget væsentlig parameter i afgiften. Den vil vi selvfølgelig ajourføre, den vil vi se på igen, og jeg er som sagt parat til at diskutere med hr. Jes Lunde og alle andre, der måtte have den gode hensigt at forbedre vores miljø og leve op til de målsætninger, også regeringen i sin Trafikplan 2005 har stillet op. Det er en målsætning, vi i fællesskab skal magte: hvis der kommer ideer, hvis der kommer nye forslag, hvis der kommer nogle ting, som kan vise, at vi ved at indrette os på en anden måde kan få et bedre miljø, så vil man altid fra min side og fra Skatteministeriets side kun møde velvilje.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Spm. nr. S 440

2) Til *ministeren for udviklingsbistand af:*

Pia Kjærsgaard (FP):

»Vil ministeren redegøre for sine udtalelser til Berlingske Tidende vedrørende Øststøtten?«

Skriftlig begrundelse

Den 2. januar 1994 sagde ministeren til Berlingske Tidende, at hun ville returnere indstillingerne fra to organisationer med den begrundelse, at de kun har indstillet mænd. »Derfor trækker det lidt ud – for jeg havde da håbet, at jeg inden årsskiftet kunne have været færdig. Men da to af organisationerne kun har indstillet mænd, får de dem tilbage i hovedet og bliver bedt om at opfylde lovens betingelser.«

Den 7. januar 1994 er ministeren i Berlingske Tidende refereret for at sige: »Det er en misforståelse. Det har jeg slet ikke udtalt mig om. Jeg har kun udtalt mig generelt.«

Pia Kjærsgaard (FP):

Først vil jeg ønske ministeren velkommen hjem igen fra det store udland, og så vil jeg gerne prøve at høre fra ministerens egen mund, hvad der egentlig er foregået med dette Øststøtteudvalg.

[Pia Kjærsgaard]

Ministeren gav jo i Berlingske Tidende den 2. januar følgende citat: »Jeg har fået indstillinger fra organisationer. Men der er to, som kun har indstillet mænd, og de får altså deres indstilling tilbage i hovedet, hvor jeg beder dem om at opfylde lovens betingelser.«

Lidt senere siger ministeren: »Jeg havde da håbet, at jeg inden årsskiftet kunne have været færdig, men da to af organisationerne kun har indstillet mænd, får de dem tilbage i hovedet og bliver bedt om at opfylde lovens betingelser.«

Nu er Berlingske Tidende jo en pæn avis, så den kunne ikke drømme om at skrive næste dag eller et par dage efter på forsiden, at degne kunne finde på at lyve. Nej, den skrev, at ministeren var på kant med sandheden.

Men jeg vil gerne høre ministerens egen kommentar til, hvad der egentlig er foregået, for jeg finder, at ministeren via sin handling har blokeret for dette arbejde.

Ministeren for udviklingsbistand (Helle Degn):

Jeg er glad for bemærkningerne om, at jeg passer mit arbejde som en slags udenrigsminister ude i verden. Og jeg er også glad for at passe arbejdet her i Folketinget.

Som besvarelse af spørgsmålet vil jeg henvise til den besvarelse, som jeg gav på samrådspørgsmålet fra hr. Ahlmann-Ohlsen i Udenrigsudvalget i går. Her sagde jeg:

Oprettelsen af ordningen for teknisk-administrativ bistand til Østlandene, TA-Østordningen, blev anbefalet i Finansministeriets betænkning om Danmarks internationale indsats i juni 1993. I august og september drøftedes på embedsmandsplan organisatorisk tilrettelæggelse. I midten af oktober besluttede regeringen så, hvordan den ny Øststøtte for 1994 burde tilrettelægges med henblik på ændringsforslag til finansloven. Herefter startede en drøftelse af, hvilke sektorprogrammer der burde fremmes inden for de 100 mio. kr., der var til rådighed for henholdsvis miljø- og erhvervssektorrelaterede programmer; sektorprogrammerne i den teknisk-administrative bistand var ikke beløbsat, men tiltænkes også 100 mio. kr.

Forslag til sektorprogrammerne forelå i anden halvdel af november måned. Folketinget godkendte regeringens Østpolitikudspil den 25. november. Det viste sig, at forslagene fra samtlige ministerier til sektorprogrammer

knyttet til den teknisk-administrative bistand var langt den største klump. Der var forslag til programmer om 357 mio. kr. mod de ca. 100 mio. kr., der var forventet afsat.

Den 16. december blev finansloven godkendt, sådan at beløbet var disponibelt pr. 1. januar 1994. Finansministeriet og Udenrigsministeriet har i samarbejde med de øvrige involverede ministerier foretaget en prioritering af disse sektorprogrammer, som forventes godkendt i regeringen her i januar måned. Sagen vil herefter blive forelagt for Folketingets Finansudvalg.

Under disse omstændigheder har det været svært at vurdere, hvilken sammensætning der var mest relevant vedrørende nedsættelsen af dette rådgivende udvalg, som støtter enkeltprojekter uden for sektorprogrammerne. Det er vigtigt at holde sektorprogrammerne på de 100 mio. kr. uden for den teknisk-administrative støtteordning, som også er på 100 mio. kr. Men det er klart, at indholdet af den teknisk-administrative ordning bl.a. må bero på sektorprogrammerne. Før man kender disse sektorprogrammer, kan man ikke vurdere forslagene; ellers kunne man risikere overlappning i støtten.

Derfor er det rimeligt at vente med at nedsætte udvalget, til man har sikkerhed for, hvad sektorprogrammerne indebærer. Det overblik har jeg først fået her for nylig, og derfor har jeg i sidste uge udpeget formanden for udvalget, Linda Egaa, tidligere borgmester i Vallø. Jeg har ligeledes først i det nye år skrevet til formændene for LO, Dansk Industri og FTF og bedt dem om at stille en mandlig og en kvindelig kandidat til udvalget. Jeg har bedt yderligere to personligt udpegede repræsentanter for henholdsvis kommune- og universitetsmiljøet om at indtræde i udvalget.

Belært af erfaringerne om oprettelse af andre udvalg ønskede jeg forud for henvendelsen gerne at bidrage til en generel debat om ligestilling. Udenrigsministeriet har tidligere været ude for, at nogle organisationer kun indstillede mandlige kandidater. Derfor har jeg taget spørgsmålet op med disse organisationer. Min formulering over for Berlingske Tidende havde måske en karakter, som fik det til at fremgå, at der i forbindelse med overvejelserne om TA-Østudvalget allerede var sendt breve til de pågældende organisationer, hvilket ikke var til-

[Ministeren for udviklingsbistand]

fældet, idet jeg kun ønskede at udtale mig generelt.

Journalisten bad mig bekræfte to ting: dels at tidspunktet for nedsættelsen af det rådgivende udvalg var alt for sent, dels hvem der skulle indtræde i det rådgivende udvalg. Ingen af delene kunne jeg bekræfte, men alene udtale mig mere generelt vedrørende mine erfaringer om udvalgs sammensætninger. Når jeg modtager organisationernes indstillinger, kan udvalget nedsættes her i midten af januar.

Formanden:

Jeg er nødt til at sige til ministeren, at her er tale om en spørgetid, og den taletid, der er tildelt ministeren, er 2 minutter og ikke i nærheden af 4. Det er ikke acceptabelt.

Pia Kjærsgaard (FP):

Så må jeg konkludere – og det vil jeg godt bede ministeren om at bekræfte – at ministerens ordrette citat altså ikke passer. Det er ligesom det, jeg får ud af ministerens besvarelse. Det, ministeren ordret er citeret for, har ministeren sagt, men det er altså, som Berlingske Tidende så pænt skriver, på kant med sandheden. Der er ikke to organisationer, der ikke har meldt tilbage, for de har aldrig nogen sinde hørt noget som helst.

Så vil jeg godt stille endnu et spørgsmål til ministeren igen, som selv drager hele ligestillingsproblematikken ind i sagen; og det har ministeren jo været ret flittig til med hensyn til denne sag. Ministeren er jo også tidligere formand for Ligestillingsrådet, så det er måske derfor.

Men jeg vil godt sige til ministeren: Der kan være ukvalificerede kvinder i ledende stillinger, som ikke er særlig gode, men der kan faktisk også være kvinder, der er meget, meget egnede, men som der bliver sat et stort spørgsmålstegn ved, eller som bliver beskyldt for alene at være valgt, fordi de er kvinder. Er ministeren ikke bange for, at det også kunne ske i denne sag, når ministeren nu er så emsig for, at der skal ske denne meget nøje fordeling med hensyn til det udvalg, der skal nedsættes?

Jeg mener, det er en overreaktion fra ministerens side, det, ministeren har præsteret. Kunne man dog ikke vise lidt fleksibilitet over for organisationerne?

Ministeren for udviklingsbistand (Helle Degn):

Til den første bemærkning: Jeg er citeret korrekt, men citatet er taget ud af en sammenhæng, sådan at det ikke kommer til at virke korrekt i den opstilling og den fremstilling, det får i artiklen i Berlingske Tidende.

For det andet ligestillingsaspektet: Jeg ønsker naturligvis – i modsætning til lederskribenters kommentarer i forskellige aviser – kvalificerede kandidater. Blandt de kvalificerede kandidater er jeg sikker på at der findes mange kvindelige. Jeg mener, at de store organisationer nu har haft 7 år til at leve op til den lov og den anvisning, som Folketinget har givet dem vedrørende indstillinger til offentlige råd, nævn og udvalg, og derfor mener jeg nu, at tiden er ved at være inde til, at samtlige organisationer ligesom alle andre borgere i samfundet lever op til både bogstav og ånd i den lovgivning, som et meget bredt flertal i Folketinget har vedtaget.

Pia Kjærsgaard (FP):

Jeg forstår, at citatet i hvert fald er korrekt. Det er selvfølgelig kedeligt at blive misforstået, specielt når man har så mange år på bagen, som ministeren har her i det høje Ting, men det er selvfølgelig noget, vi alle sammen kan komme ud for.

Men jeg vil godt spørge ministeren: Kan ministeren fortælle, har ministeren gjort sig nogle tanker, er der så meget på bordet, at ministeren kan fortælle lidt om, hvem de andre eventuelt vil blive bortset fra formanden? Og hvis der ikke er kvinder, der er kvalificerede, vil det så blive kvalificerede mænd, eller vil det blive ukvalificerede mænd, eller hvordan har ministeren forestillet sig det?

Ministeren for udviklingsbistand (Helle Degn):

Jeg kan til fru Pia Kjærsgaard her igen henvise til de bemærkninger, jeg gjorde i Folketingets Udenrigsudvalg i går, og sige, at der vil tilgå Folketingets Udenrigsudvalg oplysninger om udvalgets sammensætning hurtigst muligt.

Pia Kjærsgaard (FP):

Så må jeg spørge ministeren: Hvad betragter ministeren som hurtigst muligt?

Hermed sluttede spørgsmålet, og spørgetiden var dermed til ende.

Skriftligt besvarede spørgsmål:**Formanden:**

Fra de pågældende ministre er modtaget skriftlige svar på spørgsmål stillet af følgende medlemmer af Folketinget:

Ahlmann-Ohlsen (KF): spm. nr. S 309 og 310

Behnke, Kim (FP): spm. nr. S 334-336 og 342

Behnke, Tom (FP): spm. nr. S 221 (suppl. besv.), 292, 293, 293 (suppl. besv.), 295, 295 (suppl. besv.), 297 (suppl. besv.), 298, 298 (suppl. besv.), 299, 311, 349, 362, 363, 370 og 392-397

Brusgaard, Aage (FP): spm. nr. S 325

Christensen, Jan Kørpe (FP): spm. nr. S 249-252, 307, 308, 412 og 413

Dahl-Sørensen, Inge (V): spm. nr. S 406-408

Dinesen, Tommy (SF): spm. nr. S 288

Donner, Ole (FP): spm. nr. S 312 og 352

Engell (KF): spm. nr. S 378

Fischer (KF): spm. nr. S 398 og 414

Gade (SF): spm. nr. S 343-348 og 403

Hornbech, Birthe Rønn (V): spm. nr. S 324 og 379

Hovmand, Svend Erik (V): spm. nr. S 275 (suppl. besv.)

Husmark, Birgitte (SF): spm. nr. S 282, 283, 326, 327, 410 og 411

Hækkerup, Klaus (S): spm. nr. S 239

Højland, Niels (FP): spm. nr. S 330, 331, 371, 380, 381, 391 og 420

Haarder, Bertel (V): spm. nr. S 341

Jacobsen, Hanne Thanning (SF): spm. nr. S 399

Jacobsen, Kirsten (FP): spm. nr. S 300, 301, 321-323, 337, 337 (suppl. besv.), 338, 339, 339 (suppl. besv.), 353 og 369

Jensby, Svend Aage (V): spm. nr. S 361

Jensen, Frank (S): spm. nr. S 333

Jensen, Merethe Due (KRF): spm. nr. S 358 og 405

Just, Annette (FP): spm. nr. S 306, 332, 350 og 351

Kirk, Kent (KF): spm. nr. S 400-402

Kirkegaard (KF): spm. nr. S 305

Kjærsgaard, Pia (FP): spm. nr. S 281, 281 (suppl. besv.), 328, 329, 389, 390 og 419

Lunde, Jes (SF): spm. nr. S 415

Madsen, Kirsten (FP): spm. nr. S 302-304, 354 og 355

Møller, Helge Adam (KF): spm. nr. S 87 (suppl. besv.)

Nødgaard, Poul (FP): spm. nr. S 359

Pedersen, Thor (V): spm. nr. S 356 og 388

Riishøj (SF): spm. nr. S 279 og 360

Rønholt (KF): spm. nr. S 340

Sander, Helge (V): spm. nr. S 382-387

Thoft, Jens (SF): spm. nr. S 372-377

Spm. nr. S 309

Til *industriministeren* (2/12 93) af:

Ahlmann-Ohlsen (KF):

»Vil ministeren på baggrund af spørgsmål nr. S 211 af 17. november 1993 til forsvarsministeren (af Ahlmann-Ohlsen (KF)) samt dennes svar af 24. november 1993 oplyse, hvilke tiltag ministeren agter at tage for at finde ud af, hvilken ubåd der den 12. november 1993 var ved at trække en dansk fiskerkutter ned i Nordsøen, herunder om IMO-resolution A.709(17) giver mulighed for at få et ansvar placeret, samt hvad ministeren agter at foretage sig for at sikre, at livstruende episoder som den omtalte ikke gentager sig i fremtiden?«

Begrundelse

Fredag den 12. november 1993 var Hirtshals-kutteren HG 439 tæt på forlis, da en ubåd af ukendt nationalitet kom ind i fiskerkutterens trawl, jf. spørgsmål nr. S 211 af 17. november 1993 til forsvarsministeren (stillet af Ahlmann-Ohlsen (KF)).

I forsvarsministerens svar af 24. november 1993 henviser forsvarsministeren til, at sagen, eftersom episoden fandt sted i internationalt farvand, rettelig hører under industriministerens ressort.

Svar (10/12 93):

Industriministeren (Trøjborg):

Som det fremgår af Forsvarsministeriets besvarelse af 24. november 1993, har man ikke kunnet identificere den ubåd, der angiveligt var ved at sænke den danske fiskerkutter HG

[Industriministeren]

439 i internationalt farvand den 12. november 1993. Man savner derfor det nødvendige grundlag for at rette henvendelse til ubådens flagstat med henblik på eventuel strafforfølgning.

Det er min opfattelse, at IMO-resolutionen nr. A.709 har de nødvendige og relevante anbefalinger for, hvorledes ubåde bør undgå fiskerfartøjer og deres udstyr.

Episoden den 12. november 1993 synes at være en beklagelig tilsidesættelse af resolutionens anbefalinger. Søfartsstyrelsen vil derfor rette henvendelse til IMO's generalsekretær med henblik på, at medlemslandene kan blive orienteret om episoden.

Spm. nr. S 310

Til *forsvarsministeren* (2/12 93) af:

Ahlmann-Ohlsen (KF):

»Hvilke konkrete tiltag agter ministeren at tage for at finde ud af, hvilken ubåd der den 12. november 1993 var ved at sænke en dansk fiskerkutter i Nordsøen, og har ministeren til hensigt at tage initiativ til gennem de relevante internationale organisationer at sikre, at lignende livstruende episoder ikke gentager sig – heller ikke i internationalt farvand?«

Begrundelse

I ministerens svar af 24. november 1993 på spørgsmål nr. S 211 (stillet af Ahlmann-Ohlsen (KF)) er det uklart, hvilke konkrete initiativer ministeren agter at føre ud i livet i anledning af den yderst alvorlige episode i Nordsøen den 12. november 1993. Ministeren oplyser, at det ikke var en NATO-ubåd, samt at episoden fandt sted i internationalt farvand, men svarer ikke på, hvad han agter at foretage sig for at finde ud af, hvilken ubåd der så var tale om. Derudover henviser han blot til industriministeren. Derfor søges med dette spørgsmål en mere uddybende forklaring.

Svar (10/12 93):

Forsvarsministeren (Hans Hækkerup):

Umiddelbart efter hændelsen den 12. november 1993, hvor den danske fiskerkutter rapporterede, at den havde haft en ubåd af ukendt nationalitet i trawlet, oplyste de norske myndigheder blandt andet på baggrund af hø-

ring ved COMSUBEASTLANT, der som NATO-myndighed har ansvaret for koordineringen af NATO's ubådsaktiviteter i det aktuelle område, at man ikke var bekendt med, at ubåde fra NATO-lande skulle have været impliceret i den omtalte hændelse.

På baggrund af det stillede spørgsmål har Forsvarskommandoen rettet fornyet henvendelse til de ansvarlige myndigheder i Norge og Tyskland samt til COMSUBEASTLANT. Disse myndigheder har alle oplyst, at ingen NATO-ubåd under deres operative kontrol har været involveret i hændelsen, ligesom ingen af disse myndigheder har kunnet bidrage med yderligere informationer, som kan belyse hændelsen.

Jeg har ikke mulighed for at klarlægge, om ubåde fra lande, som ikke er medlem af NATO, har befundet sig i området på det pågældende tidspunkt.

Hvad angår sikkerheden i forbindelse med ubådsoperationer i NATO-regi, er jeg af den opfattelse, at de eksisterende sikkerhedsforanstaltninger medfører den højest opnåelige sikkerhed. Der er derfor ikke grundlag for på baggrund af den aktuelle sag at rejse sagen i NATO. Jeg er endvidere af den opfattelse, at sikkerheden for fiskerfartøjer vil være tilgodeset, såfremt alle nationer – også de, der ikke er medlem af NATO – følger retningslinjerne i Den Internationale Maritime Organisations resolution A.709(17) af 6. november 1991 vedrørende neddykkede ubådes ansvar over for fiskerfartøjer og deres redskaber.

Jeg skal i øvrigt henvise til industriministerens besvarelse af spørgsmål nr. S 309.

Spm. nr. S 334

Til *socialministeren* (7/12 93) af:

Kim Behnke (FP):

»Kan ministeren oplyse, om ministeriet er villigt til at dække høreapparaturbrugernes udgifter i forbindelse med afskærmningen af høreapparaturets modtagelighed for GSM-mobiltelefoners signalforstyrrelser?«

Begrundelse

Af Søndagsavisen den 28. november 1993 fremgår det, at høreapparaturets modtagelighed for GSM-mobiltelefonernes signaler kan afhjælpes med en afskærmning, der beløber sig

[Kim Behnke]

til 500-600 kr. Det fremgår af artiklen, at der indtil videre ikke er gjort tiltag til at dække høreapparaturbrugernes udgifter til denne afskærmning. Hvis høreapparaturbrugere i dag vil afskærme deres høreapparatur modtagelighed for GSM-mobiltelefonernes signaler, må de selv betale de dermed forbundne udgifter. Høreapparaturbrugere bør ikke selv afholde disse udgifter, da det er staten, som i form af P&T's godkendelse har typegodkendt GSM-mobiltelefonen uden at efterprøve påvirkningen af høreapparatur.

Svar (13/12 93):

Socialministeren (Karen Jespersen):

Problemet med, at brug af GSM-biltelefoner kan medføre gener for hørehæmmede personer, der bruger høreapparat, er rejst over for Ministeriet for Kommunikation og Turisme.

Problemerne har været drøftet i en af Kommunikationsministeriets nedsat arbejdsgruppe. Arbejdsgruppen afgav i sommeren 1993 en rapport, der belyser problemerne og indeholder forslag til en handlingsplan, der bl.a. tager sigte på at afdække problemets omfang og undersøge mulighederne for en konstruktiv afhjælpning af selve høreapparatet for at ophæve eller mindske generne for brugerne.

Arbejdsgruppen er i gang med dette arbejde. Ministeriet afventer resultatet af arbejdsgruppens undersøgelser og vurderinger.

Socialministeriet har ikke været gjort bekendt med henvendelser fra høreapparatbrugere om konkrete problemer.

Spm. nr. S 335

Til *ministeren for kommunikation og turisme* (7/12 93) af:

Kim Behnke (FP):

»Kan ministeren oplyse, hvorfor et udarbejdet handlingsprogram i forbindelse med høreapparaturbrugeres gener fra GSM-mobiltelefoners signaler ikke er videregivet til de ministerier, der eventuelt vil blive involveret i den økonomiske dækning af udgifterne ved en afskærmning af høreapparatur modtagelighed for disse generende signaler?«

Begrundelse

Af Søndagsavisen den 28. november 1993

fremgår det, at hørehæmmede, der bruger høreapparatur, er stærkt generede af GSM-mobiltelefonernes signaler, idet disse påvirker høreapparatet.

Det fremgår endvidere, at Ministeriet for Kommunikation og Turisme er opmærksomt på problemerne, og at en ministeriel arbejdsgruppe har udarbejdet et handlingsprogram til løsning af problemerne. Dette handlingsprogram er imidlertid ikke blevet videregivet til de ministerier, der kan tænkes at blive draget ind i dækningen af udgifterne i forbindelse med en afskærmning af høreapparaturernes modtagelighed for GSM-mobiltelefonernes signaler.

Svar (14/12 93):

Ministeren for kommunikation og turisme (Arne Melchior):

I februar 1993 blev der nedsat en arbejdsgruppe under Telestyrelsen, som skulle søge at klarlægge problemerne vedrørende forstyrrelser af høreapparater forårsaget af GSM-mobiltelefoner.

Arbejdsgruppens rapport forelå den 10. juni 1993. Ministeriet udsendte vedlagte pressemeddelelse den 16. juni 1993, hvoraf rapportens hovedkonklusioner fremgår, samt forslag til arbejdsgruppens videre aktiviteter. (Ikke optrykt her).

Som det fremgår af rapporten og pressemeddelelsen, vil høreapparatbrugere i en række tilfælde opleve alvorlige forstyrrelser forårsaget af GSM-mobiltelefoner. Der er dog endnu ikke mange konkrete eksempler på forstyrrelser.

Arbejdsgruppens kommissorium omfattede ikke stillingtagen til eventuelle økonomiske konsekvenser i forbindelse med offentlige tilskud.

For hurtigst muligt at forbedre forholdene er det besluttet at lade arbejdsgruppen arbejde videre med nedenstående handlingsplan frem til sommeren 1994:

- 1) Udarbejdelse af specifikationer for måling af forstyrrelser og gener.
- 2) Måling af udvalgte høreapparatyper.
- 3) Udvikling af konstruktionsændringer for kritiske høreapparatyper.
- 4) Information til brugere og klinikker om forskellige høreapparatypers egenskaber med hensyn til GSM-forstyrrelser.
- 5) Fremme af det internationale standardiseringsarbejde.

[Ministeren for kommunikation og turisme]

Det må antages, at det er denne handlingsplan, der refereres til i spørgsmålet.

Gennemførelse af handlingsplanen indebærer ikke behov for økonomisk dækning af udgifter fra andre ministerier.

Finansieringen af de direkte udgifter ved gennemførelsen af de fem punkter i planen forsøges klaret inden for kredsen af de parter, som er repræsenteret i arbejdsgruppen.

Ovennævnte rapport er derfor ikke udsendt til andre ministerier.

I øvrigt kan det oplyses, at arbejdsgruppens kommissorium ikke omfattede eller omfatter stillingtagen til de økonomiske konsekvenser i forbindelse med offentlige tilskud.

Der foreligger endnu ikke tilstrækkelig viden om, hvor mange høreapparatbrugere der reelt vil blive forstyrret af GSM-signalet. Et væsentligt resultat af handlingsplanens gennemførelse forventes netop at være en mere præcis vurdering af dette spørgsmål.

Resultatet af den allerede iværksatte handlingsplan bør derfor afventes, inden der eventuelt træffes beslutning om et eventuelt program for udskiftning af høreapparater.

De berørte ministerier vil naturligvis blive behørigt orienteret om resultaterne.

Spm. nr. S 336

Til *ministeren for kommunikation og turisme* (7/12 93) af:

Kim Behnke (FP):

»Kan ministeren oplyse, hvilke tiltag der vil blive taget for at hindre GSM-mobiltelefonernes generende signalforholds indvirken på høreapparatur?«

Begrundelse

Af Søndagsavisen den 28. november 1993 fremgår det, at GSM-mobiltelefoner er en plage for høreapparaturbrugere, idet signalerne er så kraftige, at der fremkommer hysten og snerren i høreapparatet. Den meget høje signalfrekvens er godkendt af EU, hvorfor høreapparatet hurtigst muligt må sikres mod de ved brugen af GSM-mobiltelefoner fremkomme-
de gener.

Svar (14/12 93):

Ministeren for kommunikation og turisme (Arne Melchior):

Der henvises indledningsvis til besvarelsen af spørgsmål nr. S 335. Endvidere henvises til besvarelsen af spørgsmål nr. S 1270 af 9. august 1993 (Folketingstidende 1992-93 sp. 12565).

Supplerende kan der oplyses følgende:

Under det seneste møde i arbejdsgruppen blev det oplyst, at høreapparatindustrien allerede er i fuld gang med at udvikle og producere nye typer høreapparater med væsentlig bedre immunitet over for forstyrrelser af denne art.

Jeg har rejst problemet i EF-regi over for Ministerrådet og kommissær Bangemann, der har givet positivt tilsagn om at se nærmere på sagen. Ønsket er hurtigst muligt at få udarbejdet en fælles europæisk immunitetsproduktstandard for høreapparater.

På EU-rådsmødet for kommunikationsministre den 7. december 1993 gjorde jeg mine ministerkolleger opmærksom på behovet for hurtigst muligt at få sat gang i dette standardiseringsarbejde (jf. vedlagte pressemeddelelse af 8. december 1993). (Ikke optrykt her).

Som det fremgår, er vi i Danmark meget opmærksomme på problemet og har som det første land i Europa udarbejdet en samlet rapport, der både belyser problemet og anviser løsningsmuligheder.

Danmark er dermed helt i front og klar med ovennævnte handlingsplan for de videre aktiviteter frem mod en endelig afhjælpning af problemet.

Spm. nr. S 342

Til *finansministeren* (8/12 93) af:

Kim Behnke (FP):

»Kan ministeren bekræfte, at DSB mangler at sælge arealer for 400 mio. kr. for at opfylde aftalen om arealsalg?«

Begrundelse

Det fremgår af Det Fri Aktuelt den 7. december 1993, at DSB ikke har levet op til indgåede aftaler om at frasælge ubenyttede arealer.

Spørgeren ønsker ministerens nærmere redegørelse for denne sag samt oplyst, hvad regeringen agter at foretage sig i den anledning.

Svar (14/12 93):

Finansministeren (Lykkeitoft):

DSB er forpligtet til i perioden 1990-1993 at sælge arealer for i alt 690 mio. kr. Salgsforpligtelsen er indbudgetteret på de årlige finanslove som kapitalindtægt.

DSB har imidlertid kun solgt arealer for ca. 300 mio. kr. Den manglende realisation fremstår derfor som en manko på DSB's regnskaber, som hidtil er blevet finansieret gennem DSB's udsvingsordning. Forudsat og realiseret ejendomssalg er opgjort nedenfor:

Mio. kr.	1990	1991	1992	1993	I alt
Salgsforpligtelse i alt	210	160	160	160	690
Realiseret netto	73,2	131,6	45,6	54,5	304,9
Manko	136,8	28,4	114,4	105,5	385,1

Den altovervejende årsag til den manglende realisation skal findes i det vigende ejendomsmarked. Dette har været specielt udtalt i Københavnsområdet, hvor DSB har store ejendomsbesiddelser til salg. Den pris, der på grund af lavkonjunkturen har kunnet opnås, har i flere tilfælde været for lav til, at DSB har fundet et salg betimeligt. Det er indtrykket, at de grunde, DSB har solgt indtil nu, er blevet afhændet til for staten fordelagtige priser på et svært marked.

Det er i forbindelse med forslag til ny rammeaftale for DSB i perioden 1994-1996 forudsat, at mankoen vedrørende det manglende grundsalg videreføres, således at DSB fortsat er forpligtet til at sælge de omtalte arealer. Hermed bevares også DSB's tilskyndelse til aktivt at søge grundene afhændet på de mest favorable vilkår. Meget tyder på, at tendensen på ejendomsmarkedet nu er ved at vende, og der er grund til at tro, at DSB i fremtiden vil have bedre vilkår til at afhænde de aftalte arealer til fornuftige priser.

Supplerende svar på skriftligt besvaret spørgsmål:

Ad spm. nr. S 221

Fra justitsministeren er modtaget supplerende svar på et af medlem af Folketinget Tom Behnke (FP) stillet spørgsmål.

Spørgsmålet, der sammen med det foreløbige svar er optaget i Folketingstidende 1993-94, forhandlingerne sp. 2890, var sålydende:

Til *justitsministeren* (19/11 93) af:

Tom Behnke (FP):

»Hvornår forventes lokalplanen for Christiania påbegyndt, hvornår forventes lokalplanen for Christiania afsluttet, og hvad vil ministeren gøre for at imødekomme politiets ønsker om politisk opbakning til deres arbejde på Christiania?«

Supplerende svar (6/1 94):

Justitsministeren (Erling Olsen):

Justitsministeriet har indhentet en udtalelse fra Forsvarsministeriet, som har oplyst følgende:

»Det fremgår af § 1 i L 339 1989 om anvendelse af Christianiaområdet, at lovens formål er at muliggøre anvendelsen af Christianiaområdet i overensstemmelse med det landsplandirektiv og den lokalplan, som miljøministeren udsteder for området. Miljøministerens lokalplan for Christiania blev udstedt den 29. januar 1991.

Med loven om anvendelse af Christianiaområdet blev der skabt juridisk grundlag for, at forsvarsministeren kunne meddele beboerne på Christiania brugsret til bygninger og arealer. Dette skete ved aftale af 10. oktober 1991. Denne aftale er senere forlænget, senest ved aftale af 30. december 1992. Til brugsretten er knyttet en række vilkår vedrørende betaling for brugsretten og vedrørende den specifikke anvendelse af areal og bygninger inden for rammerne af den ovenfor nævnte lokalplan for området.

Forsvarsministeriets lovgivning om Christiania er en løbende proces, hvilket blandt andet betyder, at lokalplanen på den ovenfor beskrevne måde realiseres løbende. Der er således ikke tale om, at lokalplanen skal være realiseret på et bestemt tidspunkt, og der er heller ikke tale om, at der med lokalplanen i sig selv kan påbydes Christiania en handlepligt. Med udgangspunkt i loven skal Forsvarsministeriet imidlertid sørge for, at lokalplanen løbende realiseres via de anførte brugsretsaftaler med Christiania.

Som eksempel på punkter, der allerede er realiseret inden for lokalplanens rammer, kan

[Justitsministeren]

nævnes, at antallet af boliger langs Stadsgraven er reduceret med ca. 20, Frederiks Bastion er renoveret og åbnet som kunstgalleri, ca. halvdelen af statens bevaringsværdige bygninger er gennemgået af en uvildig byggesagkyndig, offentlige adgangsveje er renoveret (herunder hele Dyssestien), og plejen af det historiske voldanlæg er blevet intensivet.»

Der henvises i øvrigt til den i kopi vedlagte besvarelse af spørgsmål nr. 56 af 23. november 1993 fra Folketingets Retsudvalg. (Ikke optrykt her).

Spm. nr. S 292

Til *justitsministeren* (1/12 93) af:

Tom Behnke (FP):

»Vil ministeren give en oversigt over antallet af ansatte i politistyrken gennem de seneste 15 år?«

Svar (14/12 93):

Justitsministeren (Erling Olsen):

Justitsministeriet har indhentet en udtalelse fra Rigspolitichefen, som har oplyst følgende:

»Antallet af ansatte i politistyrken gennem de seneste 15 år pr. 31. december har udgjort:

År	Antal
1978	8.655
1979	8.663
1980	8.604
1981	8.625
1982	8.849
1983	9.028
1984	9.148
1985	9.239
1986	9.416
1987	9.615
1988	9.943
1989	10.161
1990	10.075
1991	10.140
1992	10.078

Opgørelsen fremgår af personalestatistikken i tabel 2 i Politiets Årsberetning 1992.

Det bemærkes, at der gennem perioden er forskel i måden at opgøre personaletallet på, hvilket dog kun har mindre væsentlig betydning.»

Spm. nr. S 293

Til *justitsministeren* (1/12 93) af:

Tom Behnke (FP):

»Vil ministeren oplyse, hvor mange domfældte der føres direkte til afsoning pr. år, fordelt på såvel relative tal som absolutte tal for de sidste 15 år?«

Foreløbigt svar (17/12 93):

Justitsministeren (Erling Olsen):

Justitsministeriet har anmodet Rigsadvokaten og Rigspolitichefen om udtalelser til brug ved besvarelsen af spørgsmålet.

Når udtalelserne foreligger, vil Justitsministeriet vende tilbage til sagen.

Supplerende svar (6/1 94):

Justitsministeren (Erling Olsen):

Justitsministeriet har indhentet udtalelser fra Rigspolitichefen og Rigsadvokaten.

I medfør af retsplejelovens § 769 kan retten efter begæring træffe afgørelse om, at en domfældt skal forblive varetægtsfængslet efter dommen, indtil spørgsmålet om eventuel anke er afgjort, eller indtil straffuldbyrdsen kan iværksættes.

Rigspolitichefen har oplyst, at der ikke i politiets registre eller i øvrigt i politiet findes en samlet opgørelse over, hvor mange domfældte der føres direkte til afsoning.

Rigsadvokaten har oplyst, at Rigsadvokaturen ikke er i besiddelse af oplysninger, der kan bidrage til en besvarelse af spørgsmålet.

Heller ikke Direktoratet for Kriminalforsorgen eller Justitsministeriet i øvrigt er i besiddelse af de ønskede oplysninger.

Efter praksis vil navnlig dommens længde være afgørende for, om der afsiges kendelse om fortsat varetægtsfængsling, indtil dommen kan fuldbyrdes.

Spm. nr. S 295

Til *justitsministeren* (1/12 93) af:

Tom Behnke (FP):

»Vil ministeren oplyse eventuelt gennemskøn, hvorledes politiet vurderer den gennemsnitlige profit ved berigelseskriminalitet for gerningsmændene gennem de seneste 15 år?«

Foreløbigt svar (14/12 93):

Justitsministeren (Erling Olsen):

Justitsministeriet har anmodet Rigspolitichefen om en udtalelse til brug ved besvarelsen af spørgsmålet.

Når udtalelsen foreligger, vil Justitsministeriet vende tilbage til sagen.

Supplerende svar (6/1 94):

Justitsministeren (Erling Olsen):

Justitsministeriet har indhentet en udtalelse fra Rigspolitichefen, som har oplyst, at man ikke er i besiddelse af statistiske oplysninger om gerningsmændenes udbytte ved berigelseskriminalitet.

Rigspolitichefen har videre oplyst, at der ikke i politiet er foretaget undersøgelser, der nærmere kan belyse det stillede spørgsmål eller danne grundlag for et skøn herover.

Supplerende svar på skriftligt besvaret spørgsmål:

Ad spm. nr. S 297

Fra justitsministeren er modtaget suppleren-

de svar på et af medlem af Folketinget Tom Behnke (FP) stillet spørgsmål.

Spørgsmålet, der sammen med det foreløbige svar er optaget i Folketingstidende 1993-94, forhandlingerne sp. 4052, var sålydende:

Til *justitsministeren* (1/12 93) af:

Tom Behnke (FP):

»Vil ministeren give en oversigt over prisen på gadeplan for de enkelte narkotika gennem de seneste 15 år opdelt pr. land på Danmark og de enkelte øvrige EU-lande?«

Supplerende svar (20/12 93):

Justitsministeren (Erling Olsen):

Justitsministeriet har indhentet en udtalelse fra Rigspolitichefen, som har oplyst, at den centrale registrering af priser på narkotika på gadeplan i Danmark påbegyndtes i 1982. Vedhæftede oversigt angiver priserne gennem de seneste 12 år på landsbasis.

Rigspolitichefen har endvidere oplyst, at det ikke ud fra de umiddelbart foreliggende oplysninger om narkotikasituationen i de øvrige EU-lande er muligt at udarbejde en oversigt over priserne på gadeplan i disse lande.

Oversigt over priser på gadeplan for narkotika i perioden 1982-93 i Danmark

Priser pr. gram

	Hash	Heroin	Kokain	Amfetamin
1982	45-60 kr.	2.000 kr.	2.000 kr.	400 kr.
1983	50 kr.	2.500-3.000 kr.	2.500-3.000 kr.	800 kr.
1984	45-60 kr.	2.000-2.500 kr.	2.000-2.500 kr.	300-800 kr.
1985	45-60 kr.	2.500-3.000 kr.	2.000-2.500 kr.	300-800 kr.
1986	50 kr.	2.500-3.000 kr.	2.000-2.500 kr.	500-600 kr.
1987	50 kr.	2.000 kr.	2.000 kr.	500 kr.
1988	40-50 kr.	2.000 kr.	900-2.000 kr.	300-500 kr.
1989	35-50 kr.	2.000-2.500 kr.	1.000-1.200 kr.	300-500 kr.
1990	40-50 kr.	1.200-2.000 kr.	800-2.000 kr.	200-600 kr.
1991	40-50 kr.	1.400-2.500 kr.	800-2.500 kr.	300-1.000 kr.
1992	40-50 kr.	600-1.800 kr.	500-2.000 kr.	250-400 kr.
1993	45 kr.	800 kr.	600 kr.	300 kr.

Spm. nr. S 298

Til *justitsministeren* (1/12 93) af:

Tom Behnke (FP):

»Vil ministeren give en oversigt over de eksisterende strafferammer for narkotikakriminalitet i EU og USA for så vidt angår salg, køb, besiddelse og import?«

Foreløbigt svar (14/12 93):

Justitsministeren (Erling Olsen):

Justitsministeriet har anmodet Rigspolitichefen om en udtalelse til brug ved besvarelsen af spørgsmålet.

Når udtalelsen foreligger, vil Justitsministeriet vende tilbage til sagen.

Supplerende svar (23/12 93):

Justitsministeren (Erling Olsen):

Til brug ved besvarelsen af spørgsmålet har Justitsministeriet indhentet en udtalelse fra Rigspolitichefen.

Rigspolitichefen har meddelt, at Rigspolitiet ikke umiddelbart er i besiddelse af oplysninger, der i tilstrækkeligt omfang kan danne grundlag for en oversigt over de eksisterende strafferammer for narkotikakriminalitet i EU og USA.

Jeg har sendt spørgeren en rapport, der er udarbejdet af den såkaldte Pompidougruppe under Europarådet, og som indeholder oplysninger om lovgivningen på det pågældende område i en række lande.

Spm. nr. S 299

Til *justitsministeren* (1/12 93) af:

Tom Behnke (FP):

»Vil ministeren give en oversigt over antallet af ansatte samt budgettet (eventuelt samlede udgifter) i følgende afdelinger hos politiet opstillet pr. år for de seneste 15 år: Afdeling N, Narko-Info, Citypatruljen, Uropatruljen København, Christianipatruljen, Uropatruljerne i det øvrige Danmark?«

Foreløbigt svar (14/12 93):

Justitsministeren (Erling Olsen):

Justitsministeriet har anmodet Politidirektøren i København og Rigspolitichefen om udtalelser til brug ved besvarelsen af spørgsmålet.

Når udtalelserne foreligger, vil Justitsministeriet vende tilbage til sagen.

Spm. nr. S 311

Til *justitsministeren* (2/12 93) af:

Tom Behnke (FP):

»Vil ministeren oplyse, hvilket lovgrundlag der ligger til grund for Arbejdsrettens afgørelse om, at busser, der transporterer børnehaverbørn, skal køres af SiD-organiserede chauffører?«

Begrundelse

Ifølge en artikel i dagbladet Jyllands-Posten den 22. november 1993 har Arbejdsretten givet chaufførernes fagforening SiD medhold i, at de busser, der transporterer børnehaverbørn fra de fire børneinstitutioner, der bruger den nedlagte skole i Spedsbjerg ved Blommenslyst som udflytterinstitution, frem og tilbage, skal have SiD-organiserede chauffører bag rattet.

Ifølge samme artikel i dagbladet Jyllands-Posten den 22. november 1993 har Odense Kommune i et par år ladet børnehavernes pædagoger køre busserne. Endvidere har kommunen betalt buskørekort for pædagoger fra fire børneinstitutioner.

Ifølge spørgerens opfattelse må det være muligt og lovmedholdigt for børnehaver at befordre børn i busser, der bliver ført af hvilken som helst egnede person med gyldigt buskørekort uanset vedkommendes faglige tilhørsforhold.

Svar (10/12 93):

Justitsministeren (Erling Olsen):

Til brug for besvarelsen af spørgsmålet har Justitsministeriet indhentet en udtalelse fra Arbejdsministeriet.

Arbejdsministeriet har oplyst, at Arbejdsrettens afgørelse drejer sig om lovligheden af en af SiD mod Odense Kommune varslet konflikt med det formål at få en kørselsopgave omfattet af den mellem SiD og kommunen indgåede overenskomst. Et sådant spørgsmål tilkommer det efter loven om Arbejdsretten § 9, stk. 1, nr. 3 og 5, Arbejdsretten at tage stilling til.

Arbejdsministeriet har endvidere oplyst, at det bl.a. fremgår af Arbejdsrettens afgørelse, at det pågældende arbejdsområde »ubestrideligt

[Justitsministeren]

(er) et område, som henhører under Specialarbejderforbundet i Danmark«, og at spørgsmålet om, hvornår kollektive kampskridt er lovlige, alene er reguleret ved parternes aftaler og Arbejdsrettens praksis.

Jeg kan henholde mig til Arbejdsministeriets udtalelse.

Spm. nr. S 349

Til *industriministeren* (8/12 93) af:

Tom Behnke (FP):

»Hvad skal der til for, at en statsautoriseret revisor eller et revisorfirma får frataget sin autorisation, og er der fortilfælde, hvor revisorer har fået frataget deres statsautorisation, og vil ministeren i bekræftende fald oplyse, hvilke forhold der gjorde sig gældende som begrundelse for fratagelse af autorisationen?«

Begrundelse

Hver eneste gang en forening eller en institution under den »socialdemokratiske familie« bliver skandaleram, viser det sig, at det er Revisionsinstituttet af 1920, der har revideret regnskaberne.

Senest er der kommet en sønderlemmende kritik af forholdene omkring Solhavgården, hvor også Revisionsinstituttet af 1920 bliver alvorligt kritiseret.

På et tidspunkt må det være slut. På et tidspunkt må bøgeret være fuldt. På et tidspunkt må revisoren miste sin autorisation.

Svar (16/12 93):

Industriministeren (Trøjborg):

Hvervet som statsautoriseret revisor er personligt, og det er derfor kun personer, der i henhold til loven kan opnå beskikkelse som statsautoriseret revisor.

En beskikkelse kan frakendes efter reglerne i borgerlig straffelovs § 79. Frakendelse kan således ske, når en statsautoriseret revisor har begået noget strafbart, som indebærer en nærliggende fare for misbrug af stillingen. Som eksempel herpå kan nævnes underslæb og dokumentfalsk begået over for klienter. Det er domstolene, som i forbindelse med dom for et strafbart forhold træffer beslutning om frakendelse af autorisation.

Også Revisornævnet har mulighed for at frakende en revisor dennes autorisation. Dette er tilfældet, såfremt revisor har gjort sig skyldig i grov eller oftere gentagen forsømmelse i udøvelsen af sin virksomhed og de udviste forhold giver grund til at antage, at den pågældende ikke fremtidig vil udøve virksomheden på forsvarlig måde. Revisornævnet har i en enkelt sag frakendt en statsautoriseret revisor hans beskikkelse. Nævnets afgørelse kan af revisor begæres prøvet ved domstolene. Dette skete i den omtalte sag. Landsretten fulgte ikke Revisornævnets afgørelse, men bestemte, at autorisationen ikke skulle fratages den pågældende revisor, som i stedet idømtes en bøde. I denne sag var der tale om en udløber af sagen om 6. Juli Banken.

Endvidere kan Erhvervs- og Selskabsstyrelsen fratage en statsautoriseret revisor beskikkelsen, såfremt denne har betydelig forfalden gæld til det offentlige.

Det bemærkes, at selv om en revisorvirksomhed ikke kan opnå – og som følge heraf heller ikke kan frakendes – beskikkelse, så kan den revisionsvirksomhed, hvori en revisor er ansat, siden 1. juli 1993 pålægges en advarsel eller en bøde af Revisornævnet for medansvar, jf. den seneste ændring af revisorlovgivningen.

Som bekendt er yderligere ændringer i revisorlovgivningen under overvejelse, idet Revisorkommissionen har afgivet en betænkning herom. I den forbindelse overvejes også spørgsmål med hensyn til revisorer og revisionsfirmaers uafhængighed.

Spm. nr. S 362

Til *justitsministeren* (9/12 93) af:

Tom Behnke (FP):

»Kan ministeren udelukke, at nedlæggelsen af afdeling E-sikkerhed i Københavns Politi har noget med aflytningen af Gammeltoft-Hansen at gøre, samt oplyse, hvem der i fremtiden skal varetage de opgaver, som afdeling E-sikkerhed i Københavns Politi hidtil har varetaget?«

Svar (20/12 93):

Justitsministeren (Erling Olsen):

Der henvises til vedlagte udtalelse af 17. december 1993 fra Politidirektøren i København:

[Justitsministeren]

»Til brug for ministeriets besvarelse af spørgsmål nr. S 362 fra folketingsmedlem Tom Behnke (FP) kan jeg oplyse, at der ingen sammenhæng er med strukturændringen i afdeling E og den omtalte aflytnings sag.

Afdeling E varetager som tidligere sikkerhedsopgaverne i København. Det er alene de arbejdsopgaver, der ikke har med sikkerhed at gøre, dvs. udlændingesager, eftersøgning m.v., der udskilles fra afdelingen.«

Spm. nr. S 363

Til *undervisningsministeren* (9/12 93) af:

Tom Behnke (FP):

»Vil ministeren nu tage initiativ til, at der bliver rejst tiltale mod DUF (Dansk Ungdoms Fællesråd) samt de ansvarlige formænd på baggrund af de senest fremkomne oplysninger om DUF's manglende kontrol med uddeling af tilskud, jf. Rigsrevisionens notat samt statsrevisorernes udtalelser?«

Begrundelse

I svar på spørgsmål nr. S 284 henviser ministeren til, at han vil afvente udfaldet af retssagen mod Radikal Ungdom, før ministeren vil tage endelig stilling til en eventuel tiltale mod DUF.

Radikal Ungdom og Solhavegården har imidlertid ikke noget med hinanden at gøre.

Solhavegårdsagen er i sig selv nok til, at der bliver rejst tiltale mod DUF og de ansvarlige formænd, jf. Rigsrevisionens notat og statsrevisorernes udtalelser om sagen.

Spørgeren skal ikke undlade at gøre opmærksom på, at det nemt kan falde spørgeren ind, at ministeren er træg i sin afgørelse på grund af Undervisningsministeriets rolle i sagen.

Svar (27/12 93):

Undervisningsministeren (Ole Vig Jensen):

I mit svar på spørgsmål nr. S 284 henviste jeg til, at jeg vil afvente dels udfaldet af retssagen mod Radikal Ungdom, dels rigsrevisors notat om Solhavegården og statsrevisorernes reaktion på samme.

Rigsrevisors notat af 30. november 1993 er nu offentliggjort. Statsrevisorerne har på baggrund af notatet bedt rigsrevisor om en egentlig beretning.

Som bekendt har kuratorerne allerede indgivet politianmeldelse mod Solhavegårdens bestyrelse i henhold til konkursloven. Denne sag efterforskes for tiden af politiet.

Det er min opfattelse, at forholdene omkring Solhavegården vil blive belyst gennem Rigsrevisionens beretning og politiets efterforskning. Jeg finder derfor ikke grundlag for på nuværende tidspunkt at tage yderligere initiativer i sagen.

For så vidt angår DUF, foreligger der efter min opfattelse ikke i rigsrevisors notat oplysninger, der kan begrunde reaktioner over for fællesrådet på nuværende tidspunkt.

Jeg har i min tidligere besvarelse henvist til sagen mod RU, fordi forsvaret procederer for frifindelse på grund af en påstået medviden hos DUF om svindel med medlemstallene. Der falder dom i sagen den 10. januar 1994.

Spm. nr. S 370

Til *justitsministeren* (10/12 93) af:

Tom Behnke (FP):

»Vil ministeren i henhold til svar på spørgsmål nr. S 311 oplyse, om det er et krav, at chaufførerne skal være organiserede i SiD, eller kan de være uorganiserede, selv om arbejdsområdet henhører under SiD?«

Begrundelse

I ministerens svar på spørgsmål nr. S 311 oplyser ministeren, at området hører under SiD, men svarer ikke på, om det betyder, at chaufførerne skal være organiserede i SiD.

Det ønskes oplyst, hvordan det harmonerer med loven om, at offentlige arbejdsgivere ikke må indgå eksklusivt aftaler, hvis chaufførerne skal være organiserede i SiD.

Svar (17/12 93):

Justitsministeren (Erling Olsen):

Til brug for besvarelsen af spørgsmålet har Justitsministeriet indhentet en udtalelse fra Arbejdsministeriet.

Arbejdsministeriet har oplyst, at når det i den pågældende dom fra Arbejdsretten anføres, at arbejdsområdet henhører under SiD, tages der ikke hermed stilling til, hvordan personer, der udfører arbejdet, skal være organiseret.

[Justitsministeren]

Arbejdsministeriet har endvidere oplyst, at overenskomsten med SiD ikke kan indeholde en klausul om, at chaufførerne skal være medlemmer af SiD for at udføre det pågældende arbejde, da der er tale om en offentlig arbejdsgiver.

Jeg kan henholde mig til Arbejdsministeriets udtalelse.

Spm. nr. S 392

Til *justitsministeren* (17/12 93) af:

Tom Behnke (FP):

»Vil ministeren oplyse, hvordan det skal være muligt for Christiania at tilføre den hash, som skal være lovlig at besidde, når besiddelse uden for Christiania er ulovlig, samt oplyse, om ministeren forestiller sig hashen kastet ned med faldskærm, og om en sådan nedkastning er lovlig?«

Begrundelse

Oprindeligt var det regeringens mening, at Christiania skulle lovliggøres, og den lagde op til, at beboerne på Christiania skulle opfylde lovens krav.

Det har nu vist sig, at ministeren mener, at det skal ske på en anden måde, nemlig ved at legalisere visse kriminelle handlinger på Christiania.

Ministeren har således meldt ud, at det skal være lovligt at være i besiddelse af små mængder hash, ligesom andre små forseelser skal være tilladt på Christiania.

Svar (6/1 94):

Justitsministeren (Erling Olsen):

Som det fremgår af vedlagte kopi af besvarelsen af spørgsmål nr. 56 af 23. november 1993 fra Folketingets Retsudvalg (ikke optrykt her), vil politiet gradvis neddæmpe politiindsatsen på Christiania i en proces, der fører frem til en normal politimæssig patruljering.

Overgangen til normal politimæssig patruljering forventes at ske i løbet af foråret 1994. Det er naturligvis en forudsætning herfor, at Christiania lever op til de tilkendegivelser, som er indeholdt i formanden for Styringsrådet for Christiania, amtsocialdirektør Alfred Dams, brev af 22. december 1993 til justitsministeren (ikke optrykt her), således at de resul-

tater, der er opnået gennem den hidtidige politiindsats, ikke sættes over styr.

Som det videre fremgår af besvarelsen af spørgsmål nr. 56 af 23. november 1993 fra Folketingets Retsudvalg, vil grundlaget for politiets virksomhed på Christiania være det samme som i resten af landet. Men som i andre lokalområder må politiets indsats naturligvis tilpasses de særlige forhold, der gør sig gældende i området.

Spm. nr. S 393

Til *justitsministeren* (17/12 93) af:

Tom Behnke (FP):

»Vil ministeren oplyse, om det er muligt for det danske Folketing at vedtage en lov, der undtager bestemte dele af Danmark fra lovens virkning, på samme måde som der i mange love står: »Denne lov gælder ikke for Færøerne og Grønland«, f.eks. Christiania, Århus, Fyn eller Ålborg?«

Begrundelse

Der henvises til begrundelsen for spørgsmål nr. S 392.

Svar (6/1 94):

Justitsministeren (Erling Olsen):

Bestemmelsen i grundlovens § 1, hvorefter grundloven gælder for alle dele af Danmarks Rige, bygger på en forudsætning om rigets enhed.

Heraf følger imidlertid ikke, at der skal gælde national retsenhed, jf. bl.a. Max Sørensen, Statsforfatningsret, 2. udg., v. Peter Germer, 1973, side 53, og Henrik Zahle, Dansk Statsforfatningsret, 1989, bind 2, side 258.

Der er således statsretligt set principielt intet til hinder for, at der fastsættes regler af forskelligt indhold for forskellige geografiske områder. Når bortses fra Grønland og Færøerne, forekommer dette i praksis kun i begrænset omfang. På det strafferetlige område kan som eksempel nævnes, at politivedtægten kan variere fra politikreds til politikreds.

Der kan således ikke i almindelighed antages at være noget til hinder for, at en lovs gyldighedsområde begrænses geografisk til at gælde for en del af Danmark, hvad enten det sker ved positivt at angive det område, loven

[Justitsministeren]

gælder for, eller det sker ved at angive det område, der undtages fra lovens gyldighedsområde.

Idet jeg går ud fra, at der med spørgsmålet sigtes til forholdene på Christiania, kan jeg i øvrigt oplyse, at grundlaget for politiets virksomhed på Christiania vil være det samme som i resten af landet. Jeg kan i den forbindelse henvise til besvarelsen af spørgsmål nr. 56 af 23. november 1993 fra Folketingets Retsudvalg.

Spm. nr. S 394

Til *justitsministeren* (17/12 93) af:

Tom Behnke (FP):

»Vil ministeren redegøre for ministerens lovlige muligheder for at sætte dele af den danske lovgivning ud af kraft i dele af Danmark uden forudgående lovbehandling i Folketinget?«

Begrundelse

Der henvises til begrundelsen for spørgsmål nr. S 392.

Svar (6/1 94):

Justitsministeren (Erling Olsen):

Generelt gælder det, at en minister ikke vil kunne sætte dele af dansk lovgivning ud af kraft, medmindre der er lovhjemmel hertil.

Spm. nr. S 395

Til *justitsministeren* (17/12 93) af:

Tom Behnke (FP):

»Ministeren bedes redegøre for det rimelige i, at en del af dansk lovgivning ikke skal gælde på Christiania, når samme lov gælder i resten af Danmark.«

Begrundelse

Der henvises til begrundelsen for spørgsmål nr. S 392.

Svar (6/1 94):

Justitsministeren (Erling Olsen):

Der henvises til besvarelsen af spørgsmål nr. S 392.

Spm. nr. S 396

Til *justitsministeren* (17/12 93) af:

Tom Behnke (FP):

»Vil ministeren oplyse, hvorfor ministeren ikke fremsætter lovforslag i Folketinget om ophævelse af de paragraffer, som ministeren ikke mener skal gælde på Christiania?«

Begrundelse

Der henvises til begrundelsen for spørgsmål nr. S 392.

Svar (6/1 94):

Justitsministeren (Erling Olsen):

Der henvises til besvarelsen af spørgsmål nr. S 392.

Spm. nr. S 397

Til *justitsministeren* (17/12 93) af:

Tom Behnke (FP):

»Vil ministeren redegøre for det rimelige i, at et område som Christiania efter så mange års kriminalitet og overfald på politiet ikke skal leve op til de samme love, som den øvrige befolkning skal, og betyder det, at befolkningen blot skal yde modstand mod politiet i tilstrækkeligt omfang og påføre politiet væsentlige legemsbeskadigelser for så at få lov til at tilsidesætte dansk lovgivning?«

Begrundelse

Der henvises til begrundelsen for spørgsmål nr. S 392.

Svar (6/1 94):

Justitsministeren (Erling Olsen):

Der henvises til besvarelsen af spørgsmål nr. S 392.

Spm. nr. S 325

Til *skatteministeren* (7/12 93) af:

Aage Brusgaard (FP):

»Vil ministeren oplyse, hvilke muligheder en ansat med firmabil, som ikke ønsker at gøre brug af firmabilen til privatkørsel, har for at undgå beskatning af privatkørsel, hvis firmaet, der ejer bilen, ikke ønsker at indgå en aftale

[Aage Brusgaard]

med den ansatte om, at firmabilen udelukkende må benyttes til erhvervsmæssig kørsel?«

Begrundelse

Spørgeren er bekendt med, at en større københavnsk industrivirksomhed nægter sine ansatte muligheden for at fraskrive sig ret til privat brug af firmabilen. I det pågældende eksempel er der tale om sælgere, der bor og arbejder i Jylland, og som stort set aldrig kører i bil på arbejde, men direkte fra hjemmet til kunderne. De pågældende familier ejer ydermere egen bil, som benyttes til private formål.

De ansatte har flere gange påtalt over for virksomheden, at den skattemæssige omkostning ved at få stillet firmabilen til rådighed for privatkørsel i 1994 markant vil overstige nytteværdien derved. Men firmaet fastholder, at firmaets politik vedrørende firmabiler gælder alle ansatte uden undtagelse. Dette indebærer, at alle ansatte med firmabil har ret til at benytte bilen privat og dermed også skal betale fuld skat af firmabil.

Spørgeren vil derfor gerne have oplyst, hvilke muligheder den ansatte i dette tilfælde har for at undgå en urimelig beskatning af et gode, som den pågældende ikke har behov for og derfor foretrækker at frasige sig.

Svar (15/12 93):

Skatteministeren (Stavad):

Af begrundelsen for spørgsmålet fremgår det, at baggrunden er en konkret situation, hvor en arbejdsgiver i København over for et antal sælgere, der bor og arbejder i Jylland, fastholder, at virksomheden stiller biler til rådighed for sælgerne, således at bilerne er til rådighed til privat benyttelse.

Det fremgår endvidere, at de pågældende sælgere i deres aftale med arbejdsgiveren allerede har accepteret at have bilerne til rådighed også til privat benyttelse, men at de nye skatteregler for nogle af sælgerne har bevirket, at de nu ønsker aftalerne ændret, således at deres biler ikke længere skal være til rådighed til privat benyttelse.

På dette område som på andre områder er der ikke tale om, at ændrede skatteregler automatisk giver den ene part i en aftale, f.eks. en arbejdsaftale, ret til ensidigt at ændre aftalen, og man kan derfor ikke sige, at de pågældende

sælgere på grund af de nye regler om beskatning af bil til rådighed har et krav på, at arbejdsgiveren skal gå med til en ændring af aftalen som ønsket.

Hvis arbejdsgiveren derfor også efter 1. januar 1994 mener, at den pågældende bil er til rådighed privat, må arbejdsgiveren i overensstemmelse hermed opfylde sin pligt til kilde-skattetræk i værdien heraf og til ved årets udgang at indberette værdien af privat kørsel i året.

Om den pågældende sælger efterfølgende kan overbevise ligningsmyndighederne om, at bilen ikke har været til rådighed privat, må, som det fremgår, være et ligningsmæssigt anliggende. Dels må den pågældende sælger kunne dokumentere, at han ikke har accepteret arbejdsgiverens tilbud om at have bilen til rådighed privat – og det må som minimum kræve, at sælgeren forud for året har meddelt arbejdsgiveren sin beslutning – dels kræver det, at sælgeren kan godtgøre, at hans samlede benyttelse af bilen udelukkende har været erhvervsmæssig i det pågældende år. En sådan dokumentation kan næppe være tilstrækkelig, hvis den er mindre detaljeret end et fuldstændigt kørselsregnskab.

Sammenfattende må jeg sige, at det undrer mig, såfremt der er arbejdsgivere, som – hvis den pågældende medarbejders ønske i øvrigt er reelt og velbegrundet – modsætter sig en ændring af arbejdsaftalen, som umiddelbart vil betyde en besparelse for arbejdsgiveren.

Jeg vil dog tilføje, at det også vil undre mig, hvis der er ret mange ansatte, der vil finde det fordelagtigt at sige nej tak til arbejdsgiverens tilbud om at give dem fordelen af at have bil til rådighed, når beskatningen heraf er så relativt beskedent, at den stort set kun svarer til udgiften ved at holde egen bil og køre omkring 5.000 km om året i den.

Spm. nr. S 249

Til *sundhedsministeren* (23/11 93) af:

Jan Kørpe Christensen (FP):

»Finder ministeren det sundhedspolitisk og økonomisk rimeligt, at danske apoteker modtager betydelige rabatter fra medicinleverandørerne, uden at apotekerne er i stand til over for Sundhedsministeriet og dermed over for offentligheden at dokumentere størrelsen af disse rabatter?«

[Jan Køpke Christensen]

Begrundelse

Af dagbladet Børsen den 16. november 1993 fremgår, at danske apotekere tilsyneladende har svært ved at udfylde de regnskabsskemaer, de skal aflevere til Sundhedsstyrelsen om deres driftsforhold. Eller også har de bevidst søgt at bedrage Sundhedsstyrelsen.

En indrapportering til Sundhedsministeriet har ifølge bladet afsløret, at medicinleverandørerne i 1992 har ydet godt 13 mio. kr. i rabatter til apotekerne, mens apotekerne har oplyst at have modtaget 8 mio. kr. I svaret ønskes oplyst, om ministeren finder en sådan diskrepans på 5 mio. kr. rimelig.

Svar (10/12 93):

Sundhedsministeren (Torben Lund):

Sundhedsministeriet har anmodet lægemiddelleverandørerne om at indberette omfanget af rabatter ydet til apotekerne i 1992. Baggrunden herfor er, at Sundhedsministeriet fandt, at det beløb, apotekerne havde indberettet, var overraskende lavt. Leverandørerne har over for Sundhedsministeriet oplyst, at der er ydet godt 13 mio. kr. i rabatter. Apotekerne har indberettet ca. 8 mio. kr.

Alle apotekerne er nu blevet anmodet om at redegøre for de konstaterede forskelle.

Det er i sagens natur uacceptabelt, hvis der kan rejses tvivl om de regnskabsoplysninger, apotekerne skal indberette til Sundhedsstyrelsen.

Spm. nr. S 250

Til *sundhedsministeren* (23/11 93) af:

Jan Køpke Christensen (FP):

»Hvordan vil ministeren sikre, at de rabatter, der ydes danske apoteker fra medicinleverandørerne, kommer forbrugerne, det vil sige patienterne, til gode, sundhedsmæssigt og økonomisk?«

Begrundelse

Af dagbladet Børsen den 16. november 1993 fremgår, at de rabatter, som danske apoteker modtager fra medicinleverandørerne, tilsyneladende ikke kommer forbrugerne, det vil sige patienterne, til gode, men havner i apotekernes egne lommer. Ministeren bedes oplyse, om

dette er i overensstemmelse med ministerens sundhedspolitiske hensigter og dermed i overensstemmelse med ministerens ønske om at minimere medicinudgifterne i Danmark mest muligt til gavn såvel for patienterne som for den offentlige sygesikring.

Svar (10/12 93):

Sundhedsministeren (Torben Lund):

Apotekernes samlede årlige bruttoavance fastsættes i henhold til apotekerloven ved aftale mellem Danmarks Apotekerforening og sundhedsministeren. For 1992 er bruttoavancen fastsat ved lov.

De rabatter, apotekerne modtager fra leverandørerne, øger apotekernes bruttoavance. I det omfang den faktiske bruttoavance overskrider den fastsatte bruttoavance for 1992, hjemtages overskridelsen ved en nedsættelse af apoteksavancen. Rabatten kan således ikke komme patienten til gode i form af en tilsvarende lavere pris på det enkelte lægemiddel.

Spm. nr. S 251

Til *sundhedsministeren* (23/11 93) af:

Jan Køpke Christensen (FP):

»Vil ministeren overveje at genindføre den faste apoteksindkøbspris (AIP)?«

Begrundelse

Af dagbladet Børsen den 16. november 1993 fremgår, at apotekernes oplysninger vedrørende størrelsen af modtagne rabatter fra medicinleverandørerne i 1992 er i stærk uoverensstemmelse med de af leverandørerne afgivne oplysninger herom. Det fremgår desuden, at de modtagne rabatter tilsyneladende ikke som ønsket af Sundhedsministeriet kommer forbrugerne, det vil sige patienterne, til gode. Genindførelse af en fast apoteksindkøbspris (AIP) vil kunne dæmme op for de kaotiske prisforhold, der uden fordel for patienterne og uden orientering til offentligheden hersker på denne del af sundhedsområdet.

Svar (10/12 93):

Sundhedsministeren (Torben Lund):

Regeringen trak i april 1993 et lovforslag om faste AIP'er tilbage, fordi Justitsministeriet og

[Sundhedsministeren]

Udenrigsministeriet dengang fandt, at forslaget gav anledning til visse EF-retlige usikkerheder. De to ministerier anbefalede at afvente 3 domme ved EF-Domstolen. Disse 3 domme, som blev afsagt den 17. november 1993, forbyder ikke statslige forbud mod at yde rabat.

Sundhedsministeriet undersøger nu, om der fortsat er usikkerhed om, hvorvidt et lovforslag om fast AIP er i overensstemmelse med EF-retten.

Spm. nr. S 252

Til *sundhedsministeren* (23/11 93) af:

Jan Køpke Christensen (FP):

»Kan ministeren garantere, at der ikke fra parallelimportøren Paranova ydes andre rabatter til apotekerne end de lovlige, dvs. de omkostningsbegrundede?«

Begrundelse

Af dagbladet Børsen den 16. november 1993 fremgår, at de omkostningsrelaterede rabatter, der ydes danske apoteker fra medicinleverandørerne, ikke må overstige den besparelse, apotekerne rent faktisk opnår ved den enkelte leverance. Det fremgår desuden, at konsulent i Sundhedsstyrelsen Karsten Jørgensen har hørt om ulovlige såkaldte troskabsrabatter mellem bestemte apoteker og parallelimportøren Paranova. Ministeren bedes orientere om de undersøgelser vedrørende ulovlig rabattering, der er iværksat på grundlag heraf, og om resultaterne af disse undersøgelser.

Svar (10/12 93):

Sundhedsministeren (Torben Lund):

Leverandørerne kan alene lovligt yde apotekerne omkostningsbegrundede rabatter. Rabatterne må således ikke overstige den besparelse, leverandøren har ved leverancen.

Sundhedsstyrelsen undersøger i øjeblikket, om et af Paranova etableret rabatsystem er i overensstemmelse med lovgivningen. Resultaterne af denne undersøgelse foreligger endnu ikke.

Spm. nr. S 307

Til *sundhedsministeren* (2/12 93) af:

Jan Køpke Christensen (FP):

»Vil ministeren oplyse, hvorfor en patient i

Vejle Amt var nødt til at kontakte ministeren for at kunne blive hasteopereret for en alvorlig og pinefuld brok?«

Begrundelse

Ifølge B.T. den 1. december 1993 blev en 65-årig patient i Vejle Amt kastebold mellem ikke mindre end fire sygehuse i amtet.

Patienten skulle hasteopereres for en alvorlig og pinefuld brok, men hverken Give Sygehus, Vejle Sygehus, Kolding Sygehus eller Brædstrup Sygehus, mellem hvilke han blev sendt rundt, gjorde noget tiltag til at operere patienten – under henvisning til, at der var tale om en politisk afgørelse – før sundhedsministeren blev kontaktet.

Det er spørgerens opfattelse, at der er tale om en helt urimelig behandling af patienten.

Svar (13/12 93):

Sundhedsministeren (Torben Lund):

Den artikel i B.T., som der henvises til i begrundelsen for spørgsmålet, vedrører en operation af Knud Grimstrup Kristensen, Kolding. Jeg kan oplyse, at hans kone, Gerda Grimstrup Kristensen, har skrevet til mig angående hendes mands behandling i Vejle Amts sygehusvæsen.

Jeg oplyser i mit svar til Gerda Grimstrup Kristensen, at jeg ikke har mulighed for at gå ind i en konkret vurdering af sagen, da ansvaret for hendes mands behandling ligger hos Vejle Amt. I mit svar henviser jeg derfor Gerda Grimstrup Kristensen til at rette henvendelse til Vejle Amt.

Jeg kan samtidig oplyse, at jeg ikke har kontaktet Vejle Amt i denne sag.

Spm. nr. S 308

Til *sundhedsministeren* (2/12 93) af:

Jan Køpke Christensen (FP):

»Hvor mange eksempler er der på, at ministeren har måttet kontakte lokale sygehuse, for patienter har kunnet blive behandlet?«

Begrundelse

Det fremgår af B.T. den 1. december 1993, at sygehus i Vejle Amt først kunne tage skridt til behandling af en patient, efter at patientens fa-

[Jan Køpke Christensen]

milie havde haft kontakt til sundhedsministeren. Forinden var patienten blevet ålet og generet verbalt af læger og sekretærer på de pågældende sygehuse.

Svar (13/12 93):

Sundhedsministeren (Torben Lund):

Sundhedsministeriet kontakter ofte lokale sygehuse som et led i belysningen af sager, hvor enkeltpersoner klager over forholdene på de enkelte sygehuse. Disse kontakter har alene til formål at sikre den bedst mulige belysning af sagerne. Der er således ikke tale om, at Sundhedsministeriet griber ind i sygehusenes virksomhed.

Afgørelser vedrørende den enkelte patients sygdomsbehandling – herunder i hvilken rækkefølge patienterne skal behandles – beror alene på en lægefaglig vurdering.

Spm. nr. S 412

Til *sundhedsministeren* (22/12 93) af:

Jan Køpke Christensen (FP):

»Vil ministeren oplyse, om han er vidende om, at bestemte originalprodukter, der koster det samme som eller endog mindre end parallelimportørvirksomheden Paranovas produkter, af apoteker, der forhandler hele Paranovas sortiment, nægtes adgang til forhandling, og i afkræftende fald om ministeren vil undersøge rigtigheden af nævnte forhold?«

Begrundelse

Af en artikel i Børsen den 16. november 1993 fremgår det, at Paranova yder særlig gunstige rabatter ud over 8 pct., hvis apotekerne indvilger i at aftage hele sortimentet.

Endvidere anføres det, at bestemte originalprodukter, der koster det samme som eller endog mindre end Paranovas produkter på grund af troskabsrabatterne, ikke forhandles af de apotekere, der modtager troskabsrabatterne.

En direktør for et medicinalfirma fortæller til dagbladet Børsen den 16. november 1993, at han har forsøgt, og at hans firmas originalprodukter i flere tilfælde er »røget ud af apotekeres hylder, selv om prisen er ligeværdig eller sågar lavere end prisen på det parallelimporterede præparat.« Han oplyser, at når han har

forsøgt at få produktet ind på apoteket igen, har apotekeren meddelt, at det kunne han sagtens, hvis han bare kunne tilbyde konkurrencedygtige priser. Han skulle give mere end 11 pct. i rabat. Han oplyser videre til dagbladet Børsen den 16. november 1993, at når han derefter kom i realitetsforhandlinger, meddelte apotekeren, at han først lige skulle regne på konsekvenserne af, at han trak produktet ud af aftalen med Paranova. For dermed risikerede han, at hele rabatkontrakten med Paranova faldt på gulvet.

Svar (3/1 94):

Sundhedsministeren (Torben Lund):

Ifølge de gældende regler for udlevering af lægemidler skal apoteket udlevere det ordinerede lægemiddel, medmindre der er tale om en G-mærket recept, hvor der gælder specielle regler. Apotekets pligt til at udlevere det ordinerede lægemiddel gælder naturligvis, uanset om lægemidlerne er indkøbt med eller uden rabat.

Jeg har tidligere tilkendegivet, at sundhedsmyndighederne vil skride hårdt ind over for de apoteker, som ikke overholder de gældende regler.

Ved ekspedition af en recept på et lægemiddel, der under samme navn markedsføres både som et direkte importeret og et parallelimporteret lægemiddel, vil apoteket frit kunne vælge, om apoteket vil udlevere det parallelimporterede eller det direkte importerede lægemiddel, såfremt prisen på de to præparater er ens, og såfremt lægen ikke på recepten har tilkendegivet, hvilket af alternativerne apoteket skal udlevere. Vælger apoteket i en sådan situation at lagere og dermed udlevere det parallelimporterede lægemiddel, fordi apoteket derved opnår lovlige omkostningsbegrundede rabatter, vil dette således ikke være i strid med reglerne.

Sundhedsministeriet er ikke bekendt med tilfælde, hvor direkte importerede lægemidler af apoteker nægtes adgang til forhandling. En sådan nægtelse vil indebære en overtrædelse af udleveringsreglerne, såfremt apoteket ikke udleverer det lægemiddel, som lægen har ordineret.

I det øjeblik, Sundhedsministeriet skulle blive bekendt med sådanne tilfælde, vil ministeriet øjeblikkeligt anmode Sundhedsstyrelsen om at gribe ind i de konkrete sager.

Spm. nr. S 413

Til *sundhedsministeren* (22/12 93) af:

Jan Køpke Christensen (FP):

»Hvad kan ministeren oplyse vedrørende ulovlige troskabsrabatter fra parallelimportører?«

Begrundelse

Af en artikel i dagbladet *Børsen* den 16. november 1993 fremgår det, at der muligvis er ydet ulovlige troskabsrabatter fra parallelimportørvirksomheden *Paranova* til apotekere.

Ifølge artiklen i *Børsen* den 16. november 1993 fremgår det således, at *Paranova* yder særlig gunstige rabatter ud over 8 pct., hvis apotekerne indvilger i at aftage hele sortimentet.

I samme artikel anføres det, at bestemte originalprodukter, der koster det samme som eller endog mindre end *Paranovas* produkter på grund af troskabsrabatterne, ikke forhandles af de apotekere, der modtager troskabsrabatterne.

Ministeren har i besvarelse af spørgsmål nr. S 251 oplyst, at Sundhedsstyrelsen p.t. undersøger, om et af *Paranova* etableret rabatsystem er i overensstemmelse med lovgivningen.

Såfremt der er tale om ulovlige troskabsrabatter, der også er i konflikt med anden lovgivning end lægemiddelloven, vil disse ikke nødvendigvis afsløres af Sundhedsstyrelsens gennemgang af det etablerede rabatsystem.

Det bedes af svaret fremgå, hvilke initiativer ministeren vil tage, for at eventuelle ulovlige troskabsrabatter fra parallelimportørvirksomheder til apotekere afsløres og bringes til ophør, samt hvilke initiativer ministeren vil tage for at forhindre, at lignende opstår.

Svar (3/1 94):

Sundhedsministeren (Torben Lund):

De gældende regler om reklame for lægemidler indebærer, at lægemiddelleverandører har adgang til at yde omkostningsbegrundede rabatter til apotekerne. Der må dog ikke ydes en rabat, der overstiger den besparelse, lægemiddelleverandøren rent faktisk opnår ved den enkelte leverance.

I den udstrækning en rabat ydes på vilkår, der indebærer, at apotekeren indvilger i at af-

tage hele sortimentet, vil sådanne indkøb i almindelighed ikke indebære en omkostningsletelse hos leverandøren, og den nævnte rabat vil derfor heller ikke i almindelighed være i overensstemmelse med reklamereglerne.

Sundhedsministeriet har ikke kendskab til ulovlige troskabsrabatter fra parallelimportører eller andre lægemiddelleverandører, men vil naturligvis anmode Sundhedsstyrelsen om at gribe ind i eventuelle ulovlige rabatforhold, som ministeriet måtte få kendskab til.

Jeg kan oplyse, at Sundhedsministeriet med henblik på indførelse af et lovbestemt forbud mod ydelse af enhver form for rabat til apoteker for øjeblikket undersøger, om der er usikkerhed om, hvorvidt et lovforslag om fast AIP vil være i overensstemmelse med EU-retten.

Spm. nr. S 406

Til *justitsministeren* (21/12 93) af:

Inge Dahl-Sørensen (V):

»Med hvilken hjemmel har ministeren – ud fra en offentligretlig lighedsgrundsætning – beordret politiet til at se bort fra visse lovovertrædelser på *Christiania*?«

Svar (6/1 94):

Justitsministeren (Erling Olsen):

Der henvises til besvarelsen af spørgsmål nr. S 392 fra medlem af Folketinget *Tom Behnke (FP)*.

Spm. nr. S 407

Til *justitsministeren* (21/12 93) af:

Inge Dahl-Sørensen (V):

»Finder ministeren, at det er med til at begrænse kriminaliteten, at det skal være lettere at slippe godt fra visse lovovertrædelser på *Christiania*?«

Svar (6/1 94):

Justitsministeren (Erling Olsen):

Der henvises til besvarelsen af spørgsmål nr. S 392 fra medlem af Folketinget *Tom Behnke (FP)*.

Spm. nr. S 408

Til *justitsministeren* (21/12 93) af:

Inge Dahl-Sørensen (V):

»Finder ministeren det politisk acceptabelt, at der ikke er lige ret for borgerne i Danmark?«

Svar (16/1 94):

Justitsministeren (Erling Olsen):

Spørgsmålet er ikke nærmere begrundet. Jeg tillader mig imidlertid at gå ud fra, at det har sin baggrund i de seneste dages debat om Christiania.

Jeg kan derfor henvise til min besvarelse af spørgsmål nr. S 392-398.

Spm. nr. S 288

Til *justitsministeren* (1/12 93) af:

Tommy Dinesen (SF):

»Hvad er baggrunden for, at de tyske myndigheder kan kræve, at der foretages udrejsekontrol på nogle af de danske færger, der anløber tyske havne, og hvem er ansvarlig for en ulovlig passagers eventuelle omkostninger ved en tilbagesendelse til Danmark?«

Begrundelse

Det forekommer bemærkelsesværdigt, at de ansatte på danske færger nu skal foretage kontrol af de rejsende til Tyskland. For det første vil det kræve megen tid at gennemse f.eks. lastbiler og personbiler, inden de kører om bord. Der kan især på dage med megen trafik ske store forsinkelser.

Det samme med hensyn til passagerer i tog og over landgangen, hvor det ofte er tusinde passagerer, der kommer om bord; her vil det også være en næsten uoverkommelig opgave.

Det forlyder desuden, at det alene er nogle af de tyske myndigheder, der kræver kontrollen af passagererne, samt at der er bebudet bøder i størrelsesordenen 10.000 kr., hvis en passager er kommet om bord f.eks. på falsk pas eller lignende.

Svar (22/12 93):

Justitsministeren (Erling Olsen):

De seneste tyske initiativer vedrørende kontrollen ved den dansk-tyske grænse indebærer efter det for Justitsministeriet oplyste følgende:

- At man planlægger at etablere en ordning, hvor transportørerne pålægges en pligt til at sortere de rejsende i dels EU/EØS-borgere og dels borgere fra »tredje- og problemlande«.
- At man agter at håndhæve den tyske udlændingelovs § 74, hvorefter transportører kan pålægges bøder mellem 2.000 og 5.000 DM for at transportere personer til Tyskland, som ikke er i besiddelse af påkrævet pas/visum.

Det må imidlertid understreges, at der ikke som angivet i spørgsmålet er tale om indførelse af udrejsekontrol fra Danmark, men derimod om en skærpelse af indrejsekontrollen til Tyskland, hvilket for så vidt som udgangspunkt er et internt tysk anliggende. Det bemærkes i den forbindelse, at Justitsministeriet er bekendt med, at de tyske myndigheder har iværksat lignende initiativer over for de øvrige nordiske lande.

For så vidt angår transportøransvaret er der som nævnt tale om anvendelse af den tyske udlændingelovs § 74 over for blandt andet de (danske såvel som tyske) rederier, som besejler ruter mellem Danmark og Tyskland.

En lignende bestemmelse om transportøransvar kendes i øvrigt fra den danske udlændingelovs § 59 a, som omfatter alle transportører.

Hvad angår ulovlige passagerers tilbagetagelse, fremgår det af den tyske udlændingelovs § 73, at både sø-, luft- og landtransportører har pligt til øjeblikkeligt at tilbagetage udlændinge, som nægtes indrejse i Tyskland. Selv om bestemmelsen ikke udtrykkeligt nævner spørgsmålet om afholdelsen af omkostningerne herved, må det antages, at disse skal afholdes af transportøren, i det omfang den pågældende ikke selv har midler hertil.

Det bemærkes herved, at den danske udlændingelovs § 43, stk. 2, bestemmer, at sø- og lufttransportører har pligt til uden udgift for den danske stat at sørge for en udlændings udrejse, såfremt udlændingen bliver afvist ved indreisen til Danmark.

[Justitsministeren]

Afslutningsvis kan det nævnes, at der den 9. december 1993 blev afholdt et møde i Bonn mellem justitsminister Erling Olsen og forbundsindenrigsminister Manfred Kanther, hvor man drøftede de tyske initiativer til skærpeelse af indrejsekontrollen. Justitsministeren rejste på dette møde blandt andet spørgsmålet om de problemer, som de tyske initiativer må forventes at give for de rederier, som besejler ruter mellem Danmark og Tyskland.

Mødet resulterede i, at forbundsindenrigsministeren indvilligede i at udsætte den planlagte iværksættelse af den skærpede indrejsekontrol fra den 17. december 1993 til den 24. januar 1994 med henblik på, at der forinden kan finde drøftelser sted på ekspertplan mellem Danmark og Tyskland, jf. justitsministerens vedlagte pressemeddelelse fra mødet. (Ikke optrykt her).

Under disse hastedrøftelser – som Justitsministeriet nu har taget initiativ til – vil det fra dansk side blive tilstræbt, at der så vidt muligt søges etableret alternative løsninger til de planlagte tyske initiativer, herunder navnlig den planlagte inddragelse af transportørerne i kontrollen samt indførelsen af transportøransvar.

Spm. nr. S 312

Til *skatteministeren* (3/12 93) af:

Ole Donner (FP):

»Vil ministeren undersøge virkningerne af skattereformen med henblik på beskatning af skoleelevers og studerendes fritidsarbejde?«

Begrundelse

B.T. beskrev onsdag den 1. december 1993, hvorledes den nye skattereform rammer skoleelever og studerende med fritidsarbejde. Det fremgår, at elever nu vil blive beskattet af deres løn, selv om der ikke er tale om overtræk på deres frikort.

Den nye skattereform gør, at frikortet stadig gælder for amts-, kommune- og kirkeskat, men arbejdsmarkedsbidraget dækkes derimod ikke af frikortet, hvorfor de unge i lavindkomstgruppen rammes unødvendigt.

Spørgeren finder det vigtigt, at ministeriet omgående får justeret skattereformen, så den ikke rammer skoleelever og studerende.

Svar (10/12 93):

Skatteministeren (Stavad):

Der er rigtigt, at det nye arbejdsmarkedsbidrag skal betales af alle lønindkomster, dvs. også indkomster, der ligger under frikortgrænsen.

Det betyder bl.a., at f.eks. skoleelever og studerende med fritidsjob – på linje med alle andre på arbejdsmarkedet – skal betale dette bidrag. Det er der en række gode grunde til.

For det første medvirker arbejdsmarkedsbidraget til en markant nedsættelse af indkomstskatterne på alle niveauer. Sammen med de øvrige elementer i skattereformen, herunder lukning af skattehuller, fås en mere retfærdig fordeling af skattebyrden, som også kommer de unge til gode. Eventuel indkomst ud over frikortgrænsen vil blive klart lavere beskattet end før.

For det andet medgår arbejdsmarkedsbidraget til at finansiere udgifter til bl.a. arbejdsløsheds- og sygedagpenge, efteruddannelse, aktivering og orlov. Bidraget er således med til at sikre, at vi også fremover kan bevare et ordentligt sikkerhedsnet og gode uddannelsesmuligheder som en del af arbejdsmarkedspolitikken. Som en udsat gruppe har ikke mindst de unge en vital interesse i, at det arbejdsmarked, de skal ud på, rummer denne sikkerhed og tryk-

Desuden er det efter min opfattelse slet ikke nogen dårlig idé, at de unge med frikort ud over at snuse til arbejdsmarkedet gennem et lønnet job efter skoletid også bliver opmærksomme på det rimelige i, at man som samfundsborger yder sit til de offentlige servicetilbud, som alle før eller siden nyder godt af.

Betalingen skal selvsagt stå i rimeligt forhold til, hvad man tjener, og det hensyn synes jeg klart er tilgodeset i regeringens skattereform med et bidrag på 5 pct. i 1994. Til gengæld vil den hidtidige bratte overgang fra at skulle betale 0 i skat til over 50 pct., når frikortet er opbrugt, fremover blive langt blødere – også fordi skatteprocenterne som nævnt er sat ned.

Det hører også med til billedet, at SU i forbindelse med skattereformen forhøjes ekstraordinært med gennemsnitlig 720 kr. fra og med 1994, og at børnefamilieydelsen, som udbetales indtil det 18. år, hvert år de næste fem år forhøjes med ekstra 200 kr. årligt.

[Skatteministeren]

Lad mig til sidst nævne, at arbejdsmarkedsbidraget jo fratrækkes lønnen, før der beregnes skat. Det betyder, at de unge i 1994 kan tjene 5 pct. mere, før de når op over frikortgrænsen og skal betale skat.

Spm. nr. S 352

Til *skatteministeren* (8/12 93) af:

Ole Donner (FP):

»Kan ministeren oplyse, om der fra regeringens side vil blive gjort tiltag til, at frivillige brandmænd ikke beskattes af deres kørsel fra arbejde til brandstationen i firmabil?«

Svar (15/12 93):

Skatteministeren (Stavad):

Dagbladet B.T. havde den 7. december en leder og en artikel om brandskatning af frivillige brandmænd af deres kørsel i firmaets bil til brandstationen, når der er brandalarm.

Som det fremgår af mit svar samme sted den 9. december, der er vedlagt til eventuel orientering (ikke optrykt her), beskattes frivillige brandmænd ikke af kørsel i firmaets bil fra arbejdsstedet til brandstationen, når alarmen lyder.

Der er jo ikke tale om privat kørsel i disse situationer, og det er kun den private kørsel i firmaets bil, der beskattes som et personalegode.

Den kørsel, som den frivillige brandmand foretager i disse situationer, foretages i en fælles interesse mellem brandmanden og arbejdsgiveren, der stiller bilen til rådighed, og hvis firmabilen kun er til rådighed for denne kørsel, så er bilen ikke til rådighed for privat brug.

Det rejste spørgsmål er således udtryk for falsk alarm, og spørgsmålet giver ikke regeringens grundlag for særlige tiltag på dette område.

Spm. nr. S 378

Til *statsministeren* (13/12 93) af:

Engell (KF):

»Vil statsministeren redegøre for regeringens holdning til de to udtalelser vedtaget af Europarådet vedrørende presseetik (nr. 1003 og nr. 1215)?«

Begrundelse

Europarådets parlamentariske forsamling har vedtaget udtalelser vedrørende presseetik, som har givet de danske presseorganisationer anledning til en meget stærk afstandtagen. Så vidt det er oplyst, vil udtalelserne efter at være vedtaget af Europarådets parlamentariske forsamling nu blive overgivet til ministerkomiteen til videre behandling.

Danske Dagblades Forening har i en særdeles grundig og gennearbejdet kommentar på de enkelte punkter gennemgået og analyseret konsekvenserne af udtalelserne. Dette giver Danske Dagblades Forening anledning til en meget kraftig kritik. Statsministeren bedes på denne baggrund kommentere de to vedtagelser fra Europarådet med udgangspunkt i Danske Dagblades Forenings kommentar til de enkelte punkter. Statsministeren bedes også tilkendegive, hvorledes regeringen vil forholde sig i forhold til den videre behandling af udtalelserne fra Europarådet.

Svar (28/12 93):

Statsministeren (Nyrup Rasmussen):

De udtalelser, der omtales i spørgsmålet, er henholdsvis en resolution (nr. 1003/1993) og en rekommandation (1215/1993) vedrørende »the ethics of journalism«.

Resolutionen og rekommandationen er vedtaget af Europarådets parlamentariske forsamling den 1. juli 1993.

Den danske regering har selvsagt ikke været inddraget i udarbejdelsen af de nævnte tekster eller i forbindelse med resolutionens og rekommandationens behandling i den parlamentariske forsamling. Det er først, når disse tekster forelægges for Europarådets ministerkomité, at de nationale regeringer inddrages. Resolutioner forelægges ikke ministerkomiteen til egentlig behandling. Derimod skal ministerkomiteen tage stilling til rekommandationen, idet denne indeholder nogle – om end ikke bindende – anbefalinger til landene. Rekommandationen er efter det oplyste sat på dagsordenen for et møde blandt ministerkomiteens stedfortrædere (dvs. ambassadørerne) medio januar 1994.

Som anført i spørgsmålets begrundelse rejser den parlamentariske forsamlings to vedtagelser en række principielle spørgsmål. Når re-

[Statsministeren]

kommandationen behandles i ministerkomiteen, vil den danske regering nøje vurdere forslaget og arbejde aktivt for bl.a. at sikre, at hensynet til ytrings- og pressefriheden fortsat respekteres fuldt og helt. Den udtalelse, som er afgivet af Danske Dagblades Forening, vil naturligvis indgå med vægt i disse overvejelser.

Spm. nr. S 398

Til *justitsministeren* (17/12 93) af:

Fischer (KF):

»Vil ministeren oplyse, om han vil udstede en særlig instruks til Københavns Politi efter sine udtalelser til bl.a. Berlingske Tidende den 17. december 1993, hvor han lægger op til en politimæssig særbehandling af Christiania, herunder at politiet skal se stort på visse mindre lovovertrædelser, set i lyset af, at formanden for Københavns Politiforening har udtalt, at initiativet i givet fald vil betyde, at der må vedtages en særlig retsplejelov for Christiania?«

Begrundelse

Efter ministerens besøg på Christiania fremgår det af referat i Berlingske Tidende (17. december 1993), at ministeren mener, at politiet ikke længere skal koncentrere sig så meget om forskellige mindre lovovertrædelser, og at der nu skal forsøges noget nyt. På baggrund heraf ønskes oplyst, om ministeren vil give Københavns Politi en særlig instruks vedrørende bekæmpelse af lovovertrædelser på Christiania også set i lyset af, at formanden for Københavns Politiforening, Henrik Blandebjerg, til Berlingske Tidende den 17. december 1993 udtaler: »Hvis Erling Olsen ønsker, at vi skal se gennem fingre med små lovovertrædelser, må han lave en særlig retsplejelov for Christiania.«

Svar (6/1 94):

Justitsministeren (Erling Olsen):

Der henvises til besvarelsen af spørgsmål nr. S 392 fra medlem af Folketinget Tom Behnke (FP).

Spm. nr. S 414

Til *sundhedsministeren* (22/12 93) af:

Fischer (KF):

»Hvilke initiativer agter ministeren at tage for at undgå, at ældre psykiatriske patienter efter endt lægelig behandling diskrimineres ved tildeling af f.eks. plejehjemsplads i bopælskommunerne som omtalt i Politiken den 22. december 1993?«

Begrundelse

Det fremgår af Politikens artikel den 22. december 1993, at kommunerne kan have en økonomisk fordel ved at lade ældre psykiatriske patienter forblive på sygehuset efter endt behandling. Dette skyldes, at amtskommunerne kan pålægge kommunerne at betale en takst for færdigbehandlede patienter, der ikke kan udskrives på grund af manglende plejehjemspladser eller andre passende kommunale, sociale og sundhedsmæssige tilbud. Denne regel gælder dog ikke for psykiatriske patienter, og ud fra en økonomisk betragtning har kommunerne således en åbenlys fordel ved at få somatiske patienter udskrevet før de psykiatriske. Ifølge det oplyste betyder det således, at færdigbehandlede psykiatriske patienter på ubestemt tid risikerer at skulle opholde sig på sygehus.

Svar (3/1 94):

Sundhedsministeren (Torben Lund):

Som det fremgår af spørgsmålets begrundelse, er det psykiatriske sygehusvæsen ikke omfattet af den nye regel i sygehusloven, hvorefter amterne kan opkræve betaling for færdigbehandlede sygehuspatienter fra patienternes hjemkommuner. Jeg har forstået, at den tidligere regerings begrundelse herfor var, at det i høj grad beror på et skøn i det enkelte tilfælde, om en ældre, senildement patient får den mest hensigtsmæssige behandling og pleje i sygehusvæsenet, på et amtligt specialplejehjem eller på et almindeligt kommunalt plejehjem. Arbejdsdelingen på dette område har – især tidligere – været forskellig i forskellige dele af landet. Der kunne således forudses vanskelige afgrænsningsproblemer ved en betalingsordning.

[Sundhedsministeren]

Det er selvsagt ikke acceptabelt, hvis dette fører til, at patienter, der rent faktisk skal overføres til et kommunalt plejehjem, får forlænget ventetiden. Jeg vil derfor tage skridt til at undersøge problemets omfang og er indstillet på eventuelt at foreslå lovændringer, hvis det er nødvendigt.

Spm. nr. S 343

Til trafikministeren (8/12 93) af:

Gade (SF):

»Kan ministeren bekræfte, at det ved fastsættelsen af et konfidensniveau for hele Øresundsprojektet er helt utilstrækkeligt kun at fastsætte et konfidensniveau for anlægsbudgettet, idet dette konfidensniveau kun udgør en forsvindende del af det samlede konfidensniveau?«

Begrundelse

Konfidensniveauet for driftsudgifterne, realrenten, trafikudviklingen og indtægterne fra vej- og jernbanetrafikken er helt afgørende for projektets samlede rentabilitet, og det samlede konfidensniveau for hele projektet må derfor ligge langt under de 50/50, som anlægsbudgettet er udarbejdet efter.

Svar (3/1 94):

Trafikministeren (Erling Olsen, fg.):

Af min redegørelse til Folketinget for anlæg af fast forbindelse over Øresund fremgår, at det er realistisk at forudsætte, at anlæggene kan brugerfinansieres, idet opmærksomheden henledes på, at beregning af tilbagebetalingstider involverer størrelser (anlægs- og driftsudgifter, realrenter, trafikudvikling og takster for vejtrafikken), der kan være overordentlig vanskelige at forudsige.

I A/S Øresundsforbindelsens redegørelse »Anlægsbudget for de danske landanlæg« og i Øresundskonsortiets »Budget 2000« er nærmere redegjort for de basisforudsætninger, der er anvendt ved opgørelsen af Øresundsforbindelsens rentabilitet.

Ved opstilling af budgetterne for de danske landanlæg og kyst til kyst-anlægget har selskaberne gennem indgående analyser bedømt risici ved projektering og udførelse af anlægsarbejdet. Det er resultatet af dette arbejde, der

kommer til udtryk i budgettets konfidensniveau.

Spm. nr. S 344

Til trafikministeren (8/12 93) af:

Gade (SF):

»Vil ministeren oplyse, hvor mange år det vil tage at betale alle de lån, som Øresundsselskaberne optager med statsgaranti, helt ud (inkl. byggerenter, rentes rente m.v.)?«

Svar (3/1 94):

Trafikministeren (Erling Olsen, fg.):

Af min redegørelse til Folketinget for anlæg af fast forbindelse over Øresund fremgår, at selskaberne har beregnet, at såvel kyst til kyst-anlægget som det danske landanlæg vil kunne tilbagebetales på ca. 30 år.

I beregningerne er der taget hensyn til byggerenter og rentes rente.

Spm. nr. S 345

Til trafikministeren (14/12 93) af:

Gade (SF):

»Kan ministeren bekræfte, at DSB i et notat fra den 7. januar 1991 skønnede, at DSB's samlede virksomhedsøkonomiske nettofordel ved Øresundsprojektet var 190 mio. kr., og agter ministeren på denne baggrund at fremsende en redegørelse til Folketinget over DSB's nettofordele i åbningsåret samt oplyse, hvilke budgetforudsætninger der danner baggrund for disse beregninger?«

Begrundelse

Ifølge Morgenavisen Jyllands-Posten den 7. december 1993 havde DSB den 7. januar 1991 udarbejdet et hidtil ikke offentliggjort notat til ministeren, der fastsætter DSB's nettofordele til 190 mio. kr. om året, hvilket er 25 mio. kr. mindre end de 215 mio. kr., som optræder i anlægsloven. I de sidste to år har ministeren ikke uddybende redegjort for disse forhold, ligesom Folketinget ikke blev gjort bekendt med notatet fra den 7. januar 1991 under folketingsbehandlingen af anlægsloven.

Svar (3/1 94):

Trafikministeren (Erling Olsen, fg.):

Jeg kan bekræfte, at DSB i et notat pr. 7. januar 1991 har opgjort sine samlede virksomhedsøkonomiske fordele af en Øresundsforbindelse til 190 mio. kr.

Jernbanernes virksomhedsøkonomiske fordele af en Øresundsforbindelse vil afhænge af flere forhold. Det gælder især forudsætningerne om trafikudviklingen, betjeningsomfang og rutevalget for banegodstrafikken til og fra kontinentet m.v. Da disse forhold – ikke mindst spørgsmålet om de svenske dispositioner omkring banegodstrafikken – er behæftet med en vis usikkerhed, blev der i de første måneder af 1991 opstillet flere alternative beregninger, heriblandt den omtalte af 7. januar 1991.

Af tillægsprotokollen til regeringsaftalen mellem Danmark og Sverige fremgår det, at DSB og jernbaneselskaberne i Sverige hver skal betale et fast beløb på 150 mio. kr. årligt for benyttelsen af kyst til kyst-anlægget. Betalingen er således uafhængig af de nettofordele, som jernbanerne måtte opnå.

For så vidt angår DSB's betaling for benyttelsen af det danske landanlæg fremgår det af anlægsloven, at DSB skal betale et fast årligt beløb for benyttelse af landanlægget for bane, opgjort på grundlag af DSB's nettofordele herved på tidspunktet for anlæggets ibrugtagning (åbningsåret), hvilket i anlægsloven er ansat til 65 mio. kr.

I begge tilfælde er der således tale om faste beløb, hvilket indebærer, at DSB kan øge trafikken på anlæggene uden at skulle betale mere.

Det skal endelig bemærkes, at dersom DSB over en 30-årig periode gennem betalingen skulle forrente og afskrive halvdelen af kyst til kyst-anlæggets jernbaneanlæg og det danske landanlægs jernbaneanlæg, ville DSB skulle betale væsentligt mere for brugen af kyst til kyst-anlægget og det danske landanlæg.

Spm. nr. S 346

Til trafikministeren (8/12 93) af:

Gade (SF):

»Vil ministeren med henvisning til, at DSB's betaling for benyttelse af de danske landanlæg i ministerens redegørelse for anlæg af fast forbindelse over Øresund fra den 6. december

1993 forudsættes at udgøre 65 mio. kr., oplyse, hvilket konfidensniveau (sandsynlighed) disse beregninger er udarbejdet på, samt om ministeren vil fremsende disse konfidensberegninger til Folketinget?«

Begrundelse

Det oplyses i ministerens redegørelse, at konfidensniveauet for udarbejdelsen af anlægsbudgettet er 50/50. Men det fremgår ikke af redegørelsen, om der også er udført konfidensberegninger på indtægtssiden, herunder om DSB's betaling eventuelt bliver mindre, end det er forudsat i anlægsloven.

Svar (3/1 94):

Trafikministeren (Erling Olsen, fg.):

Beregningerne over DSB's fordele af det danske landanlæg har taget udgangspunkt i en prognose for, hvor mange passagerer der vil benytte en togforbindelse lokalt mellem København og Kastrup, samt et skøn over, hvor mange af disse passagerer der vil benytte det bestående togsystem ud over Københavns Hovedbanegård. Fra de merindtægter, som denne trafik giver, er trukket drifts- og kapitalomkostninger for de nødvendige tog.

Beregningerne indeholder ikke nogen sandsynlighedsvurdering. Jeg gør i den forbindelse opmærksom på, at det beløb, som DSB skal betale for brug af tilslutningsanlægget, ikke er endeligt fastsat til 65 mio. kr., men at beløbet i henhold til anlægsloven skal opgøres på grundlag af DSB's nettofordele herved i åbningsåret.

Spm. nr. S 347

Til trafikministeren (8/12 93) af:

Gade (SF):

»Agter ministeren at fremsende Øresunds-selskabernes opstilling over det såkaldte net-cash-flow for Øresundsforbindelsen og de danske landanlæg samt de konfidensberegninger, som er udført med hensyn til anlægsbudgettet?«

Svar (3/1 94):

Trafikministeren (Erling Olsen, fg.):

Der vedlægges en opgørelse over det af spørgeren benævnte net-cash-flow, som er opstillet på grundlag af selskabernes budget.

[Trafikministeren]

A/S Øresundsforbindelsen har oplyst, at konfidensberegningerne for de danske landanlæg er udført ved såkaldt successiv kalkulation. 50/50-budgettet er opstillet på baggrund af en detaljeret vurdering af de enkelte entrepriser og rådgivningsopgaver, og ved vurderingen er bl.a. taget hensyn til mængdeusikkerheder og erfaringer fra allerede afholdte licitationer.

Bilag

Net-cash-flow samt gældsopgørelse for Øresundsforbindelsen (mio. kr., medio 90-priser)

Dansk andel i alt

År	Årlig cash-flow	Gæld
1992	-331	331
1993	-581	912
1994	-1.477	2.388
1995	-2.256	4.645
1996	-2.636	7.280
1997	-2.568	9.848
1998	-1.682	11.530
1999	-837	12.367
2000	159	12.208
2001	174	12.034
2002	189	11.845
2003	205	11.640
2004	222	11.418
2005	240	11.178
2006	259	10.919
2007	278	10.641
2008	299	10.342
2009	320	10.022
2010	343	9.680
2011	366	9.314
2012	391	8.923
2013	416	8.507
2014	443	8.063
2015	472	7.592
2016	501	7.091
2017	532	6.559
2018	564	5.995
2019	598	5.397
2020	633	4.763
2021	659	4.105
2022	685	3.420
2023	712	2.708
2024	741	1.967
2025	770	1.197
2026	801	395
2027	833	-438

Net-cash-flow for den samlede danske del af Øresundsforbindelsen er beregnet på baggrund af anlægsbudgettet for de danske landanlæg på ca. 4,4 mia. kr., halvdelen af kyst til kyst-budgettet, dvs. ca. 6,1 mia. kr., samt halvdelen af airside-tunnelen, dvs. ca. 0,25 mia. kr. Airside-tunnelen er i overensstemmelse med kortbilaget til regeringsaftalen forudsat at være en del af kyst til kyst-anlægget. Efter at kyst til kyst-forbindelsen er tilbagebetalt, forudsættes net-cash-flow fra konsortiet fordelt ligeligt mellem de to moderselskaber.

Spm. nr. S 348

Til trafikministeren (8/12 93) af:

Gade (SF):

»Hvis det viser sig under licitationen af Øresundsforbindelsens kyst til kyst-anlæg, at anlægsbudgettet (jf. anlægsloven) ikke kan overholdes i praksis, således at anlægslovens forudsætninger om, at forbindelsen skal være 100 pct. brugerfinansieret, ikke er mulige at opretholde, hvordan vil ministeren så forhindre, at selskaberne indgår en juridisk bindende aftale med et eller flere entreprenørfirmaer?«

Begrundelse

Indgåelsen af en bindende kontrakt mellem de af staten ejede Øresundsselskaber og et eller flere entreprenørselskaber om udførelse af arbejder, hvis pris ligger væsentligt over det, som er forudsat i anlægsloven, således at forudsætningerne for anlægsloven ikke er overholdt, er efter spørgerens mening klart ulovlig.

Svar (3/1 94):

Trafikministeren (Erling Olsen, fg.):

Den centrale økonomiske forudsætning for anlægsloven er, at også det danske landanlæg kan brugerfinansieres gennem overskuddet fra kyst til kyst-forbindelsen og betaling fra DSB for benyttelse af landanlægget.

Af min redegørelse af 6. december 1993 til Folketinget for anlæg af fast forbindelse over Øresund fremgår, at selskaberne under en række angivne forudsætninger har beregnet, at såvel kyst til kyst-anlægget som det danske landanlæg vil kunne tilbagebetales på ca. 30 år, ligesom beregnede tilbagebetalingstider viser, at det er realistisk at forudsætte, at anlæggene vil kunne brugerfinansieres.

Spm. nr. S 403

Til *miljøministeren* (21/12 93) af:

Gade (SF):

»Ager regeringen at opfordre Europa-Kommissionen til – eller selv tage initiativ til – at rejse en sag mod England for manglende overholdelse af VVM-direktivet i forbindelse med etableringen af oparbejdningsanlægget Thorp?«

Begrundelse

Efter at den engelske regering har meddelt, at Sellafield-anlægget – herunder et nyt oparbejdningsanlæg, Thorp – vil få udledningstilladelse, er det nødvendigt, at der anlægges en sag ved EF-Domstolen for manglende overholdelse af VVM-direktivet.

Udledningstilladelsen vil betyde en meget omfattende forøgelse af de radioaktive udledninger og dermed medføre en øget risiko for en lang række andre lande foruden England selv.

England har undladt at lade Thorp-anlægget VVM-vurdere. Dette er efter spørgerens opfattelse helt urimeligt og i strid med direktivets bestemmelser. Derfor vil det rigtigste være, at Europa-Kommissionen anlægger sag mod England.

Svar (4/1 94):

Miljøministeren (Svend Auken):

Jeg har på et møde i sidste uge drøftet sagen med Kommissionen og fået oplyst, at Kommissionen i øjeblikket overvejer, hvorvidt en vurdering efter VVM-direktivet er påkrævet inden igangsætning af Thorp-anlægget.

Jeg håber snarest at modtage Kommissionens konkrete vurdering af sagen.

Jeg vedlægger pressemeddelelse fra Kommissionen af 17. december 1993 til orientering.

DET NUKLEARE ANLÆG THORP

Kommissionen har taget den britiske regerings beslutning om at tillade igangsættelsen af det nukleare oparbejdningsanlæg THORP til efterretning.

Kommissionen konstaterer, at der er truffet de nødvendige forholdsregler for at sikre, at THORP-anlægget er i overensstemmelse med EURATOM-traktaten.

Spørgsmålet om, hvorvidt det er nødvendigt med en miljørisikovurdering i forbindelse med igangsættelsen af anlægget, er ved at blive undersøgt. Før Kommissionen har haft lejlighed til at se nærmere på betingelserne i driftstilladelsen, kan den ikke give mere detaljerede oplysninger.

Spm. nr. S 324

Til *indenrigsministeren* (6/12 93) af:

Birthe Rønn Hornbech (V):

»Vil ministeren oplyse antallet af humanitære tilladelser for årene 1991 og 1992 samt de første elleve måneder i 1993 og tillige oplyse – fordelt på de pågældende år – for hvor lang tid tilladelserne er blevet givet, og om de eventuelt er blevet forlænget senere, samt hvor mange der, efter at tilladelsen er udløbet, er udrejst af Danmark?«

Begrundelse

I forbindelse med diskussionen om de serbiske desertører er der rejst en debat om mulighederne for at give humanitær tilladelse. Venstre vil løbende følge udviklingen, hvorfor der ønskes en oversigt over hidtidig praksis.

Svar (10/12 93):

Indenrigsministeren (Birte Weiss):

Der blev i 1991 meddelt tilladelse i medfør af udlændingelovens § 9, stk. 2, nr. 2, (humanitær opholdstilladelse) i 112 tilfælde. Tilladelserne omfattede 386 personer.

Der blev i 1992 meddelt tilladelse i medfør af den nævnte bestemmelse i 15 tilfælde. Tilladelserne omfattede 47 personer.

I perioden fra den 1. januar til den 1. december 1993 har Indenrigsministeriet meddelt tilladelse i medfør af udlændingelovens § 9, stk. 2, nr. 2, i 24 tilfælde. Tilladelserne omfatter 44 personer.

Opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9, stk. 2, nr. 2, meddeles første gang for en periode af 6 måneder med henblik på midlertidigt ophold.

Ved udløbet af 6-måneders-perioden meddeles der normalt efter ansøgning opholdstilladelse i yderligere 6 måneder med henblik på midlertidigt ophold.

[Indenrigsministeren]

Ved udløbet af denne nye 6-måneders-periode meddeles der normalt efter ansøgning opholdstilladelse i yderligere 1 år, fortsat med henblik på midlertidigt ophold. I samme tidsrum meddeles tillige arbejdstilladelse.

Ansøgninger om yderligere forlængelse af den meddelte opholds- og arbejdstilladelse skal indgives til Direktoratet for Udlændinge og vil blive behandlet efter udlændingelovens § 9, stk. 2, nr. 4.

Indenrigsministeriet er ikke i besiddelse af statistiske oplysninger over, hvor mange der efter udløbet af en opholdstilladelse, meddelt i medfør af udlændingelovens § 9, stk. 2, nr. 2, udrejser af landet.

Spm. nr. S 379

Til *socialministeren* (13/12 93) af:

Birthe Rønn Hornbech (V):

»Vil ministeren bekræfte, at det for masser af danskere og herboende udlændinge overhovedet ikke kan betale sig at gå på arbejde?«

Begrundelse

Der henvises til oplysningsmateriale, der er udsendt af Kommunernes Landsforening m.fl. (med dagbladet Politiken som påberåbt kilde), der bl.a. viser, at både danskere og flygtninge med familie uden at løfte en finger kan få udbetalt mellem 14.000 kr. og 17.000 kr. skattefrit pr. måned, mens to hårdtarbejdende forældre får udbetalt det samme beløb og herudover skal betale transport, fagforening m.v.

Svar (20/12 93):

Socialministeren (Karen Jespersen):

Der henvises i begrundelsen for spørgsmålet til talmateriale fra den 2. juli 1993 i dagbladet Politiken vedrørende kontanthjælp efter de nugældende regler til flygtninge og ikkeflygtninge.

Socialministeriets eget talmateriale om kontanthjælpsudbetalinger til flygtninge og ikkeflygtninge, der er blevet indsamlet for marts måned 1993 på baggrund af debatten i sommer, forventes offentliggjort primo 1994.

Jeg finder derfor ikke, at det er det rigtige tidspunkt nu at gå ind i en debat om kontanthjælp til flygtninge og ikkeflygtninge.

For så vidt angår påstanden om, at det for masser af personer overhovedet ikke kan betale sig at gå på arbejde, er det jo en gammel diskussion. En diskussion på baggrund af eksempler vedrørende kontanthjælp fra i sommer er heller ikke relevant.

Det er i øvrigt ikke muligt at lave en direkte sammenligning mellem modtagerne af kontanthjælp og lønmodtagerfamilien ud fra de konkrete familier i Greve Kommune, der omtales i eksemplerne. Familierne har ikke det samme antal børn, og børnene er ikke i samme alderskategorier, hvilket har betydning for børnefamilieydelsen.

Som bekendt udbetales kontanthjælpen fra 1. januar 1994 som en bruttoficeret skattepligtig ydelse som led i skattereformen. En af de mange fordele ved bruttoficeringen af kontanthjælpen er netop, som det også fremgår af bemærkningerne til loven, at bruttoficeringen bl.a. indebærer, at ydelsesniveauet bliver lettere sammenligneligt med lønindtægter og andre overførselsindkomster.

En seriøs socialpolitisk diskussion på denne baggrund om ydelsesniveauet for personer, der har mistet eller ikke har kunnet opnå et selvstændigt forsørgelsesgrundlag, finder jeg er af langt større betydning.

Supplerende svar på skriftligt besvaret spørgsmål:

Ad spm. nr. S 275

Fra justitsministeren er modtaget supplerende svar på et af medlem af Folketinget Svend Erik Hovmand (V) stillet spørgsmål.

Spørgsmålet, der sammen med det foreløbige svar er optaget i Folketingstidende 1993-94, forhandlingerne sp. 4061, var sålydende:

Til *justitsministeren* (7/12 93) af:

Svend Erik Hovmand (V):

»Hvad agter ministeren at foretage sig for at sikre ordnede og betryggende forhold på Europalinjen?«

Supplerende svar (17/12 93):

Justitsministeren (Erling Olsen):

Jeg kan henholde mig til besvarelsen af spørgsmål nr. 78 af 7. december 1993 fra Folketingets Retsudvalg (alm. del - bilag 169), der vedlægges i kopi.

[Justitsministeren]

Som det bl.a. fremgår heraf, vil den politimæssige indsats blive fortsat, indtil konflikten er løst, med henblik på at opretholde den frie samfærdsel.

Justitsministeriet.

Den 16. december 1993.

Besvarelse af spørgsmål nr. 78 af 7. december 1993 fra Folketingets Retsudvalg (Alm. del – bilag 169).

Spørgsmål:

»Udvalget anmoder om ministerens kommentar til vedlagte tre artikler vedrørende konflikten på Europalinjen og herunder oplyse, om regeringen har overvejelser om at ændre Arbejdsrettens arbejdsmetoder således, at en så langvarig, alvorlig og skadelig konflikt som den i artiklerne omtalte kan behandles og afgøres langt hurtigere.«

Svar:

Justitsministeriet har indhentet en udtalelse fra politimesteren i Nykøbing Falster til brug ved besvarelsen af spørgsmålet.

Politimesteren i Nykøbing Falster har i den forbindelse tilsendt Justitsministeriet en redegørelse om den hidtidige politimæssige indsats i forbindelse med konflikten i Gedser Færgenhavn. Kopi af redegørelsen vedlægges til orientering. (Ikke optrykt her).

Politimesteren har tilføjet, at det i redegørelsen side 4 øverst omtalte møde i Arbejdsretten har været afholdt, og at sagen efter det oplyste er optaget til kendelse, der forventes afsagt i begyndelsen af januar måned 1994. Det er i øvrigt politimesterens opfattelse, at man næppe kan forvente ro på havnen i Gedser, før sagen har fundet sin endelige afgørelse i Arbejdsretten.

Som det fremgår af redegørelsen, vil den politimæssige indsats blive fortsat, indtil konflikten er løst, med henblik på at opretholde den frie samfærdsel.

Justitsministeriet har endvidere indhentet en udtalelse fra Arbejdsministeriet, som loven om Arbejdsretten henhører under.

På baggrund af den indhentede udtalelse fra Arbejdsministeriet kan jeg endvidere oplyse, at der ikke er overvejelser om at ændre på Arbejdsrettens arbejdsmetoder i anledning af konflikten på Europalinjen.

Arbejdsministeriet har således i sin udtalelse påpeget, at den tid, det tager at behandle og afgøre en sag i Arbejdsretten, er væsentlig kortere end ved de civile domstole og først og fremmest afhænger af sagens parter. Det er parterne i sagen, som skal forberede og klargøre denne til domsforhandling. Dette sker gennem skriftveksling og forelæggelse af dokumentation på samme måde som i andre retssager. Formålet er dels at få fastlagt sagens faktiske omstændigheder, dels at give parterne mulighed for at uddybe og dokumentere deres påstande og endelig at tilvejebringe det nødvendige grundlag for dommernes stillingtagen. Når parterne mener, at der ikke kan tilføres sagen yderligere oplysninger, fastsættes en dato for domsforhandlingen.

Arbejdsministeriet har endvidere oplyst, at domsforhandlingen i Arbejdsretten i nogle tilfælde først kan finde sted nogle uger efter, at sagens forberedelse er afsluttet. Alligevel er det vurderingen, at Arbejdsretten er både hurtig og effektiv.

Spm. nr. S 282

Til *sundhedsministeren* (30/11 93) af:

Birgitte Husmark (SF):

»Vil ministeren oplyse, hvorvidt der vil blive tilladt nye stoffer til børnemad, hvis EF-direktivet om andre tilsætningsstoffer end farve- og sødestoffer, direktivet om sødestoffer og direktivet om farvestoffer bliver vedtaget i den foreliggende form (og i givet fald hvilke stoffer det drejer sig om), samt oplyse, hvorvidt der med direktiverne vil kunne ske en udvidelse af det hidtidige anvendelsesområde (levnedsmiddelkategorier) (og i givet fald hvilke stoffer det drejer sig om), og hvorvidt det vil være muligt med de nye EF-direktiver at forøge de tilladte mængder (og i givet fald hvilke stoffer det drejer sig om)?«

Begrundelse

Der er i de tre direktivforslag særlige bilag med nævnelser af stoffer, der kan bruges til børn og unge. Hvorvidt der også her sker en udvidelse, har efter spørgerens opfattelse betydning for diskussionen om disse stoffer.

Svar (15/12 93):

Sundhedsministeren (Torben Lund):

På baggrund af indhentet udtalelse fra Levnedsmiddelstyrelsen kan jeg oplyse følgende:

Ifølge den danske positivliste er adgangen til at anvende tilsætningsstoffer i levnedsmidler, der specielt er beregnet for børn, meget begrænset. Der tillades således ingen sødestoffer og heller ingen farvestoffer. Inden for de resterende kategorier tilsætningsstoffer tillades nogle få stoffer – specielt til børnemadskonserver. Stofferne bruges fortrinsvis som surhedsregulerende midler og som fortykningsmidler.

Angående direktivforslaget om andre tilsætningsstoffer end farve- og sødestoffer kan jeg oplyse, at dette endnu er under forhandling.

Hvilke tilsætningsstoffer der vil blive tilladt ifølge Kommissionens forslag, fremgår af et uddrag af direktivforslaget (bilag VI), som jeg d.d. har sendt til Folketingets Sundhedsudvalg til orientering. Bilaget omfatter de stoffer, der foreslås tilladt til følgende slags børnemad: Moder-mælkerstatninger, mælkeblandinger og vegetabiliske blandinger til spædbørn og småbørn samt overgangskost. Den sidstnævnte gruppe omfatter ud over børnemadskonserver en række produkter som f.eks. buddinger, kiks og tvebakker. Af brevet til Sundhedsudvalget samt bilagsmaterialet fremgår, for hvilke tilsætningsstoffer der ikke vil ske ændringer, og for hvilke der vil ske ændringer, hvis forslaget gennemføres i sin nuværende form.

For så vidt angår direktivforslaget om sødestoffer, hvor fælles holdning er fastlagt, vil dette til børnemad tillade anvendelse af følgende sødestoffer: E 420 sorbitol og sorbitolsirup, E 421 mannitol, E 953 isomalt, E 965 maltitol og maltitolsirup, E 966 lactitol og E 967 xylitol.

Med hensyn til farvestoffer er fælles holdning også fastlagt. Ifølge forslaget vil det fortsat ikke blive tilladt at anvende farvestoffer til børnemad.

Spm. nr. S 283

Til *sundhedsministeren* (30/11 93) af:

Birgitte Husmark (SF):

»Vil ministeren oplyse, hvorvidt man kan forvente, at flere danskere vil blive berørt af f.eks. allergi/intolerans som følge af de tre EF-direktiver om tilsætningsstoffer, og om der er foretaget nyere undersøgelser, der kan sige noget om dette forhold?«

Begrundelse

Det er efter spørgerens opfattelse betydningsfuldt at vide, hvorvidt flere mennesker vil blive berørt og i givet fald hvor mange. Det er også betydningsfuldt at vide, om der er foretaget egentlige undersøgelser heraf eller der kun er tale om skøn.

Svar (15/12 93):

Sundhedsministeren (Torben Lund):

Vedrørende spørgsmålet om allergi på grund af indtagelse af tilsætningsstoffer kan jeg efter indhentet udtalelse fra Levnedsmiddelstyrelsen oplyse, at forekomst af allergi/intolerans afhænger både af antallet af tilladte stoffer og af de mængder, stofferne bliver anvendt i. For så vidt angår fødevarerallergi generelt, er det kun en mindre del af det samlede antal overfølsomhedstilfælde, som skyldes tilsætningsstoffer. Der findes ikke eksakte oplysninger om, hvor mange mennesker der er berørt af allergi/intolerans over for tilsætningsstoffer.

Af danske undersøgelser til belysning af spørgsmålet kan jeg henvise til en redegørelse fra Levnedsmiddelstyrelsen fra 1980, hvori styrelsen skønner, at ca. 20-25.000 danskere er berørt af allergi/intolerans over for tilsætningsstoffer. Nyere danske undersøgelser af overfølsomhed blandt skolebørn (Fuglsang et al., 1993), som Levnedsmiddelstyrelsen har deltaget i, kan tyde på, at hyppigheden af overfølsomhed over for tilsætningsstoffer for den aldersgruppe er højere end tidligere antaget.

I England, der tillader flere stoffer end Danmark og i større mængder, har man foretaget en stor undersøgelse (Young et al., 1987) af den del af befolkningen, der mente at have allergi/intoleransreaktioner over for tilsætningsstoffer. Her fandt man, at antallet af overfølsomhedstilfælde er af samme størrelsesorden, som Levnedsmiddelstyrelsens skøn for Danmark fra 1980.

For så vidt angår direktivforslagene om henholdsvis sødestoffer og farvestoffer, er der ikke sundhedsmæssige betænkeligheder ved de beslutninger, som hidtil er truffet. Der forhandles i øjeblikket om det sidste led i den såkaldte EF-positivliste, nemlig direktivforslaget om de øvrige tilsætningsstoffer. Her arbejdes der også for, at de sundhedsmæssige hensyn tilgodeses bedst muligt.

Spm. nr. S 326

Til *sundhedsministeren* (7/12 93) af:

Birgitte Husmark (SF):

»Hvad har man fra Sundhedsministeriets side gjort for at indskærpe overholdelsen af cirkulæret om røgfri miljøer på Rigshospitalet, og hvilke konkrete forbedringer har dette cirkulære medført for patienter, der ønsker at kunne opholde sig i et røgfrit lokale?«

Svar (16/12 93):

Sundhedsministeren (Torben Lund):

Rigshospitalet har over for mig oplyst, at Sundhedsministeriets cirkulære fra 1988 om sikring af røgfri miljøer i statslige lokaler, transportmidler og lign. på overordnet plan er gennemført ved, at der ved alle indgange til hospitalet er tydelig afmærkning af, at området er røgfrit.

For så vidt angår alle fællesområder administreres cirkulæret centralt af driftsafdelingen, og i øvrigt administreres cirkulæret decentralt af de enkelte afdelinger.

Alle afdelinger har på baggrund af en telefonisk forespørgsel oplyst, at patientbehandlingsområder er røgfri, og at der i patientopholdsområderne er opholdsrum til såvel rygere som ikkerygere.

Retningslinjerne afviges på enkelte afdelinger under hensyn til patientklientellet, eksempelvis ved aftaler om tilladelse til rygning på sengestuerne for sengeliggende patienter eller af hensyn til de lokalemæssige forhold.

For så vidt angår afvigelserne af hensyn til de lokalemæssige forhold har jeg anmodet Rigshospitalet om at oplyse, hvilke afdelinger det drejer sig om, samt hvad hospitalet gør for at afhjælpe forholdene.

Spm. nr. S 327

Til *sundhedsministeren* (7/12 93) af:

Birgitte Husmark (SF):

»Hvilke forbedringer er der siden udgivelsen af cirkulæret om røgfri miljøer i 1988 sket for patienter på amtskommunernes sygehuse, der ønsker at kunne opholde sig i et røgfrit lokale, og har man fra Sundhedsministeriets side foretaget sig noget for at fremme denne sag?«

Begrundelse

Dels fra egen erfaring og dels fra pressen ved spørgeren, at det mange steder stadig ikke er muligt at få adgang til en røgfri opholdsstue, men at man udelukkende er henvist til sengestuen, hvis man ikke kan tåle (kraftige koncentrationer af) tobaksrøg.

Svar (16/12 93):

Sundhedsministeren (Torben Lund):

Sundhedsministeriets cirkulære er kun bindende for den statslige sektor, men kommuner og amtskommuner er opfordret til at følge cirkulærets intentioner. Det er derfor op til det enkelte amtsråd at beslutte, hvilke bestemmelser om rygning der skal gælde for de amtskommunale institutioner, herunder amtets sygehuse.

I 1989 iværksatte Tobaksskaderådet en undersøgelse, der skulle afdække, i hvilket omfang der på sygehuse allerede var truffet de nødvendige foranstaltninger til sikring af røgfri miljøer. Resultatet af undersøgelsen viste, at der på 28 pct. af sengestuerne var fri rygning eller rygning i et begrænset tidsrum, og at langt de fleste sygehuse indlagde ikkerygere og rygere på samme stue.

Tobaksskaderådet og Sundhedsstyrelsen rettede i januar 1992 henvendelse til samtlige sygehusledelser og samarbejdsudvalg på sygehuse og anbefalede en rygepolitik, hvorefter sygehuset generelt er røgfrit område, og hvor rygning kun må finde sted, hvor det er særligt markeret, at rygning er tilladt. Der blev tillige udsendt informationsmateriale til alle ansatte på sygehuse, og der blev tilbudt gratis levering af skiltning.

I december 1992 udsendte Tobaksskaderådet og Sundhedsstyrelsen et spørgeskema til de enkelte sygehusledelser med henblik på at vurdere effekten af opfordringen.

Ifølge besvarelserne har 60 pct. af sygehuse i dag regler, der svarer til Tobaksskaderådets og Sundhedsstyrelsens anbefaling.

Da 40 pct. af sygehuse stadig ikke har en konsekvent rygepolitik, vil Tobaksskaderådet også i de kommende år følge udviklingen og fortsat sikre, at personalet, sygehusledelserne og de lokale politikere er bevidste om den nøgleposition, de indtager i spørgsmålet om en forebyggende indsats på rygeområdet.

[Sundhedsministeren]

Tobaksskaderådet vil særligt arbejde på at sikre, at de sygehuse, der ikke i dag har en konsekvent rygepolitik, får en sådan, ligesom Tobaksskaderådet vil følge med i, om de sygehuse, der har oplyst, at de i dag har en konsekvent rygepolitik, også i praksis lever op til denne.

Jeg kan afslutningsvis oplyse, at Tobaksskaderådet i oktober 1992 har anmodet statslige myndigheder, kommuner og amtskommuner om at oplyse, i hvilket omfang Sundhedsministeriets cirkulære om sikring af røgfri miljøer bliver fulgt. Resultatet af undersøgelsen forventes at foreligge inden udgangen af 1993.

Såfremt det viser sig, at cirkulæret i kommuner og amter kun følges i begrænset omfang, vil jeg overveje behovet og mulighederne for yderligere sikring af røgfri miljøer i det hele taget, herunder på sygehuse.

Jeg vil dog under alle omstændigheder opfordre kommuner og amter til – i forbindelse med den forestående sundhedsplanlægning – at redegøre særskilt for, i hvilket omfang kommunen har gennemført fornødne foranstaltninger til beskyttelse mod passiv rygning ved sikring af røgfri miljøer.

Spm. nr. S 410

Til *sundhedsministeren* (21/12 93) af:

Birgitte Husmark (SF):

»Vil ministeren tage initiativ til, at de væresteder og lignende, som benyttes af mennesker med psykiske lidelser, får mulighed for at holde åbent i julehelligdagene?«

Begrundelse

Mennesker med psykiske lidelser er netop i juledagene, specielt juleaften, udsat for en ekstra følelsesmæssig belastning, som gør det endnu mere nødvendigt end ellers, at de har mulighed for at opholde sig i trygge omgivelser og ikke er overladt til deres egen ensomhed. Hvis dette ikke kan lade sig gøre, er risikoen for desperate reaktioner eller sågar et ønske om indlæggelse på ens gamle psykiatriske afdeling beklageligt sandsynlig.

Svar (28/12 93):

Sundhedsministeren (Torben Lund):

Væresteder og lignende tilbud til sindslidende henhører under Socialministeriets ressort.

Spørgeren har i forvejen stillet et enslydende spørgsmål til socialministeren (S 441), og jeg henviser til socialministerens besvarelse heraf.

Spm. nr. S 411

Til *socialministeren* (21/12 93) af:

Birgitte Husmark (SF):

»Vil ministeren tage initiativ til, at de væresteder og lignende, som benyttes af mennesker med psykiske lidelser, får mulighed for at holde åbent i julehelligdagene?«

Begrundelse

Mennesker med psykiske lidelser er netop i juledagene, specielt juleaften, udsat for en ekstra følelsesmæssig belastning, som gør det endnu mere nødvendigt end ellers, at de har mulighed for at opholde sig i trygge omgivelser og ikke er overladt til deres egen ensomhed. Hvis dette ikke kan lade sig gøre, er risikoen for desperate reaktioner eller sågar et ønske om indlæggelse på ens gamle psykiatriske afdeling beklageligt sandsynlig.

Svar (28/12 93):

Socialministeren (Karen Jespersen):

I anledning af det stillede spørgsmål har Socialministeriet foretaget en rundspørge hos de 3 københavnske væresteder, der er iværksat med tilskud fra puljen til forbedring af forholdene for ikkeindlagte psykiatriske patienter (15M-puljen).

Det gule Hus på Kapelvej oplyser, at spørgsmålet har været diskuteret meget. Sidste år var værestedet åbent den 24. december om formiddagen, men ikke ret mange benyttede sig af tilbudet. I år har værestedet bl.a. på grund af de personalemæssige ressourcer valgt ikke at holde åbent den 24. december, men at holde juleaften den 23. december om aftenen og julefrokost 2. juledag. Værestedet har sørget for kontakter til de steder, der holder åbent den 24. december (Koføeds Skole, Metodistkirken, Det gule Palæ) således, at der ikke er nogen af værestedets brugere, der ufrivilligt er alene juleaften.

NABO center Amager oplyser, at værestedet har åbent hver dag året rundt, og at centret således er åbent alle jule- og nytårsdage kl. 9.30-16.30. Den 24. december 1993 er der jule-

[Socialministeren]

middag kl. ca. 13.30. NABO center oplyser, at brugerne er tilfreds med åbningstiderne.

Bo- og aktivitetscentret Mamma Mia på Uterslev Torv oplyser, at centret er åbent alle dage året rundt, hverdage til kl. 20 og helligdage til kl. 17. Den 24. december, hvor der er åbent til kl. 17, afholdes julespil, bages m.m., og 2. juledag er der stor julefrokost. Nogle af brugerne skal holde juleaften hos familie, andre har slået sig sammen, og nogle få ønsker ikke at holde jul.

Det er op til centrenes vurdering af ressourcer og behov at beslutte at holde åbent i juledagene.

Som det fremgår, har de adspurgte væresteder indrettet sig forskelligt ud fra de givne muligheder og behov.

Jeg kan oplyse, at Socialministeriet i forbindelse med bevillinger af statslige puljetilskud til væresteder m.v. er opmærksom på spørgsmålet om åbningstider. I øvrigt vil jeg mere generelt tage bl.a. dette spørgsmål op med de kommunale organisationer i forbindelse med den samlede indsats for sindslidende.

Spm. nr. S 239

Til *sundhedsministeren* (23/11 93) af:

Klaus Hækkerup (S):

»Kan ministeren bekræfte oplysningen i Weekendavisen den 19.-25. november 1993 om, at offentligt ansatte hjertekirurger i gennemsnit udfører 80 bypassoperationer om året, medens privat ansatte læger vil kunne gennemføre 240-300 operationer om året, og at årsagen hertil bl.a. er, at de offentlige operationsstuer kun er i brug indtil kl. ca. 14 hver dag?«

Svar (15/12 93):

Sundhedsministeren (Torben Lund):

Spørgsmålet om, hvor mange hjerteoperationer en hjertekirurg bør foretage i det offentlige sygehusvæsen, var genstand for drøftelse på mødet i den af Sundhedsstyrelsen nedsatte følgegruppe vedrørende den hjertekirurgiske udbygning den 17. november 1993.

På mødet blev der ikke draget konklusioner om dette spørgsmål. Det blev besluttet at søge nærmere belyst, hvor mange operationer det kan forventes, at en hjertekirurg skal udføre om året. Heri indgår også andre typer opera-

tioner end bypassoperationer samt såvel akutte som komplicerede tilstande. I en sådan belysning må endvidere indgå spørgsmålet om tilrettelæggelse af de hjertekirurgiske arbejdsopgaver og funktioner på de offentlige sygehuse.

Når der foreligger en vurdering fra Sundhedsstyrelsens følgegruppe, vil jeg vende tilbage til spørgeren med et uddybende svar.

Jeg vil gerne understrege, at det ligger mig meget på sinde, at der i det offentlige sygehusvæsen gøres, hvad der er muligt for at sikre den bedst mulige udnyttelse af ressourcerne.

Spm. nr. S 330

Til *fiskeriministerens* (7/12 93) af:

Niels Højland (FP):

»Vil ministeren oplyse, hvad det økonomisk vil betyde for dansk fiskeri, såfremt EU-Kommissionen følger Det Internationale Havundersøgelsesråds råd om at reducere fiskeritrykket i Nordsøen med 30 pct. i forhold til 1989-niveaet?«

Begrundelse

Det fremgår af Jyllands-Posten den 7. december 1993, at Det Internationale Havundersøgelsesråd mener, at fiskeriet efter torsk i Nordsøen burde forbydes på grund af en lav bestand af torsk, men dog vælger at råde EU-Kommissionen til på sit næste møde at reducere fiskeritrykket med 30 pct. i forhold til 1989-niveaet.

Spørgeren er af den opfattelse, at hvis EU-Kommissionen følger rådet, vil det få dramatiske og ødelæggende konsekvenser for dansk fiskeri, og spørgeren ønsker derfor i ministerens svar eventuelt et skøn over konsekvenserne for dansk fiskeri.

Svar (13/12 93):

Fiskeriministerens (Bjørn Westh):

Det Internationale Havundersøgelsesråds anbefaling af en reduktion i fiskeritrykket med 30 pct. i forhold til de seneste år har til formål at opbygge gydebestandene af især torsk og kuller. Dette vil på sigt (2-3 år) føre til en større fiskbar bestand, der samtidig med reduktionen i fiskeritrykket vil medføre større fangstrater for det enkelte fartøj. Økonomien vil derfor på sigt forbedres.

[Fiskeriministeren]

På kort sigt (1994) vil reduktion i fiskeritryk-
ket føre til et reduceret antal fiskedage i Nord-
søen i 1994.

Den danske politik på området er at reducere
kapaciteten i fartøjsflåden, således at hvert
enkelt fartøj på sigt ikke begrænses i antal fi-
skedage. Målsætningen for den danske fiskeri-
politik er derfor gennem reduceret fiskeritryk
at øge fangstraterne og gennem generel kapa-
citetreduktion at begrænse antal fiskedage for
det enkelte fartøj så lidt som muligt. Denne
målsætning vil medføre en bedre økonomi for
fartøjerne og deres besætninger.

Den endelige fastlæggelse af de samlede
fangstmængder og kvoter for 1994 vil finde
sted på fiskeriministerrådsmødet den 19.-21.
december 1993. Regeringen vil forinden fore-
lægge forhandlingsoplæg i Folketingets Mar-
kedsudvalg.

Spm. nr. S 331

Til *fiskeriministeren* (7/12 93) af:

Niels Højland (FP):

»Vil ministeren oplyse, hvad ministerens
mandat til forhandlingerne i EU-Kommissionen
om kvotefastsættelsen for 1994 i slutningen
af måneden er (eventuelt ventes at blive),
samt ministerens umiddelbare holdning til for-
lydender om, at Det Internationale Havunder-
søgelsesråds råd til EU-Kommissionen er en
reduktion af fiskeritrykket med 30 pct. i for-
hold til 1989-niveauet?«

Begrundelse

Spørgeren er af den opfattelse, at en beslut-
ning i EU-Kommissionen om fastsættelse af
kvoterne for 1994 kan få dramatisk indflydelse
på dansk fiskeri såvel økonomisk for den en-
kelte fisker som beskæftigelsesmæssigt i både
fiskeriet og følgeindustrien.

Spørgeren mener derfor, at det i offentligheden
og fiskeriets interesse er vigtigt på forhånd
at vide, hvilket mandat ministeren vil få
med til forhandlingerne i EU-Kommissionen,
således at de personer, som en beslutning vil
berøre direkte, har mulighed for eventuelt
gennem deres organisationer at råde ministeren
forud for forhandlingen.

Spørgeren har den holdning til forhandlingen
i EU-Kommissionen, at det for ministeren
gælder om at sikre dansk fiskeri et resultat,
som fiskeriet kan være tilfreds og tjent med.

Svar (13/12 93):

Fiskeriministeren (Bjørn Westh):

Kommissionen har fremlagt forslag om fast-
sættelse for 1994 af de samlede tilladte fangst-
mængder (TAC) og fordeling af TAC på med-
lemslande.

Forslaget omfatter dels autonome EF-be-
stande, dels bestande, der er fælles med tredje-
lande samt enkelte bestande, der befinder sig
uden for EF-farvand (Svalbard).

Vedrørende bestande fælles med tredjelan-
de baserer Kommissionen sit forslag på udfal-
det af konsultationerne med de pågældende
tredjelande samt rekommandationerne fra års-
mødet i Den baltiske Fiskerikommission.

For bestande, der forvaltes autonomt af EF,
tager Kommissionen udgangspunkt i den vi-
denskabelige rådgivning fra Det Internationale
Havundersøgelsesråds rådgivende komité
(ACFM) eller fra EF's egen rådgivende viden-
skabelige, tekniske og økonomiske komité
(STECF). Hvor der ikke fra ACFM eller
STECF foreligger specifik rådgivning, foreslår
Kommissionen samme mængde som vedtaget i
rådet sidste år.

I Nordsøen anbefaler ACFM en reduktion
af fiskedødeligheden for torsk, kuller, hvilling
og sej på mindst 30 pct. i forhold til fiskedø-
deligheden i de senere år.

EF har endnu ikke afsluttet konsultationerne
med Norge om TAC-kvoter for disse be-
stande i Nordsøen for 1994.

For de øvrige bestande i Nordsøen giver den
biologiske rådgivning grundlag for stort set
uændrede fangstmuligheder.

I Østersøen har Den baltiske Fiskerikom-
mission vedtaget rekommandationer, der bety-
der forøgelse af kvoten for torsk med ca. 50
pct. og af kvoten for brisling med 100 pct.
Fangstmulighederne for sild er uændrede,
mens der for laks er tale om en reduktion på
godt 15 pct. baseret på ACFM's anbefaling om
yderligere foranstaltninger til beskyttelse af
den vilde laks.

Jeg forventer, at Ministerrådet på sit møde
den 19.-21. december 1993 træffer beslutning
om TAC-kvoter for 1994. Regeringen vil forin-
den forelægge forhandlingsoplæg i Folketin-
gets Markedsudvalg.

Spm. nr. S 371

Til *justitsministeren* (10/12 93) af:

Niels Højland (FP):

»Kan ministeren oplyse, om Folketinget har muligheder – og eventuelt hvilke – for at stoppe den igangværende rigsretssag?«

Begrundelse

Spørgeren vil gerne af hensyn til en eventuel videre offentlig debat herom have be- eller afkræftet dette.

Svar (17/12 93):

Justitsministeren (Erling Olsen):

I lov om rigsretten, jf. lovbekendtgørelse nr. 641 af 17. september 1986, er der fastsat nærmere regler om behandlingen af rigsretssager.

Spørgsmålet om, hvorvidt forfølgningen vil kunne opgives, efter at rigsretten har påbegyndt behandlingen af en sag, er ikke udtrykkeligt reguleret i rigsretsloven.

Efter rigsretslovens § 77 finder retsplejeloven imidlertid anvendelse på rettergangsmåden ved rigsretten i det omfang, rigsretsloven ikke hjemler andet.

Inden for strafferetsplejen kan anklagemyndigheden opgive forfølgningen, så længe der ikke er afsagt dom, jf. retsplejelovens § 728.

Det må på den baggrund antages, at et flertal i Folketinget ved en ny folketingsbeslutning i givet fald vil kunne beslutte at opgive forfølgningen.

Spm. nr. S 380

Til *landbrugsministeren* (15/12 93) af:

Niels Højland (FP):

»Ager ministeren snarest at iværksætte en afbureaukratisering af skemavældet i landbruget?«

Begrundelse

Spørgeren er bekymret for det til stadighed omsiggribende papir- og skemavælde i landbruget. Spørgeren ønsker derfor, at ministeren snarest igangsætter en afbureaukratisering af papir- og skemavældet i landbruget.

Svar (22/12 93):

Landbrugsministeren (Bjørn Westh):

Reformen af EU's landbrugspolitik har bevirket, at en betydelig del af støtten til landbrugssektoren er ændret fra prisstøtte i form af intervention m.v. til direkte tilskud til producenterne. Hektarstøtteordningen bevirker således, at der overføres betydelige offentlige midler til de enkelte landbrugere. Ansøgningsproceduren skal sikre, at disse midler tilfalder de berettigede producenter.

EU-bestemmelserne fastsætter en lang række krav til ansøgningens omfang og indhold. Inden for rammerne af disse bestemmelser er det overladt til de enkelte medlemsstater at udforme selve ansøgningsskemaerne. På grundlag af erfaringerne fra hektarstøtteordningens første år vil der ske en række tilpasninger af ansøgningsskemaet for 1994 med henblik på at lette arbejdet med udfyldelse for den enkelte landmand. Her vil jeg specielt pege på fortrykte ejendomsoplysninger og forbedret kortmateriale. Ligesom det var tilfældet med ansøgningsskemaet fra 1993, bliver det nye ansøgningsskema udarbejdet i nært samarbejde mellem landbrugets organisationer og Landbrugsministeriet.

Foruden den forenkling, der er sket i selve hektarstøtteordningen, har jeg efter drøftelser med landbrugets organisationer besluttet at samle ansøgningsfristen for hektarstøtte og fristen for udarbejdelse af gødnings- og sædskifteplaner samt gødningsregnskab til en enkelt frist. Derved er der opnået en rationalisering, idet den enkelte landmand i samme arbejds-gang kan udfylde de forskellige skemaer. Fristen er fastsat til den 31. marts.

Derudover blev 25.000 af de landmænd, der er omfattet af reglerne om sædskifte- og gødningsplaner m.v., tidligere på året fritaget for indsendelse af nøgletalsskema. Efter den seneste aftale med landbruget vil nøgletalsskemaer blive indkaldt med 1/3 til henholdsvis 31. januar, 28. februar og 31. marts.

På længere sigt vil Landbrugsministeriet tilstræbe en yderligere koordinering mellem hektarstøtteordningen og gødnings- og sædskifteplaner, således at oplysningerne fra gødnings- og sædskifteplaner kan indgå som en del af hektarstøtteansøgningen.

Spm. nr. S 381

Til *fiskeriministeren* (15/12 93) af:

Niels Højland (FP):

»Kan ministeren oplyse, om der er videnskabeligt grundlag for en påstand om, at der efter igangsætningen af byggeriet på Storebælt er konstateret flere fisk i Storebælt?«

Begrundelse

Under redegørelsen (R 8 om anlæg af fast forbindelse over Øresund) i Folketinget den 14. december 1993 fremkom en debattør med det interessante udsagn, at der efter igangsætningen af byggeriet på Storebælt skulle være konstateret flere fisk i Storebælt. Spørgeren savner videnskabeligt bevis for påstanden.

Svar (23/12 93):

Fiskeriministeren (Bjørn Westh):

Der gennemføres ikke selvstændige systematiske undersøgelser af forekomsten af fisk i Storebælt, og det er derfor ikke umiddelbart muligt at give en detaljeret redegørelse for udviklingen i mængden af fisk i bæltet. Det må dog forventes, at den generelle udvikling i bl.a. torskbestanden i den vestlige Østersø, hvortil Storebælt hører, også giver et billede af ændringerne i Storebælt.

Det Internationale Havundersøgelseråds (ICES) rådgivende komité, ACFM, analyserer hvert år udviklingen i de kommercielt vigtigste fiskebestande. Den seneste vurdering af torskbestanden i den vestlige Østersø er fra maj 1993. Torskbestanden nåede historisk lave værdier i 1991-1992, men en ny stor årgang fra 1991 forventes gydemoden her i slutningen af 1993. Gydebestanden forventes at blive på niveau som i begyndelsen af 80'erne eller ca. 3 gange niveauet i 1991.

Tilgængelige oplysninger tyder på, at denne vækst i torskbestanden især har fundet sted i den vestligste del af bestandens udbredelsesområde. Forøgede forekomster af torsk i Storebælt skal således ses i relation til den generelle udvikling i bestanden i den vestlige Østersø. Danmarks Fiskeri- og Havundersøgelser har ingen informationer, som viser, at der er en direkte forbindelse med stigningen i bestanden af torsk eller ændringer i andre fiskebestande og byggeriet på Storebælt.

Byggeriet af Storebæltsforbindelsen vil dog uden tvivl have en vis betydning for udbredelsen af fiskene i Storebælt. Erfaringer fra tidligere byggerier, herunder etableringen af vindmølleparken ved Vindeby, har vist, at konstruktioner i havet som bropiller og fundamentet til en vindmølle kan ændre havmiljøet i umiddelbar nærhed af konstruktionen. Inden vindmøllerne blev bygget ved Vindeby, var området biologisk forholdsvis fattigt. Vindmøllerne har imidlertid ændret områdets karakter. En lang række arter, såvel planter som dyr karakteristisk for stenrev, er indvandret, og koncentrationen af torsk i umiddelbar nærhed af møllerne er steget. Tilsvarende ændringer vil kunne forventes i umiddelbar nærhed af f.eks. Storebæltsbroen.

Spm. nr. S 391

Til *udenrigsministeren* (16/12 93) af:

Niels Højland (FP):

»Hvad er udenrigsministerens kommentar til, og finder udenrigsministeren det rigtigt, at embedsmænd fra Udenrigsministeriet i Danmark forhandler med embedsmænd fra det svenske udenrigsministerium om afgivelse af suverænitet i forbindelse med ændringer i samarbejdet om fiskeriinspektionen mellem de to lande, specielt i Øresund, når Danmark i forholdet til Maastricht-traktaten har stået fast på sin suverænitet på det retlige område og i forhold til Maastricht-traktaten har fået undtagelser på det retlige (politimæssige) område ved indgåelsen af Edinburgh-aftalen, herunder adgangen til grænseoverskridende politimæssig efterforskning i Danmark?«

Begrundelse

Der forhandles i øjeblikket om, at Fiskeriinspektionen, der på sit specialområde udøver en form for politimæssig myndighed, skal kunne forfølge mistænkte fiskerfartøjer ind i svensk territorialfarvand, og at den svenske fiskeriinspektion skal have samme ret til at forfølge mistænkte fiskerfartøjer ind på dansk territorialfarvand.

Det er spørgerens opfattelse, at princippet om, at det kun skal være danske myndigheder, der udøver myndighed på dansk territorialområde, skal fastholdes. I forhold til Maastricht-traktaten var netop undtagelsen fra deltagelse i

[Niels Højland]

det grænseoverskridende retlige (politimæssige) samarbejde et dansk hovedkrav, og det blev opfyldt ved indgåelse af Edinburgh-aftalen.

Princippet må også gælde i forholdet til andre lande end blot EU-landene, dvs. også i forholdet til de nordiske lande. Ellers er princippet intet værd.

Sker der på området fiskeriinspektionen i Øresund en udvanding af suverænitetsprincippet om, at det kun skal være danske myndigheder, der efterforsker og foretager anholdelser, herunder opbringning af et fiskerfartøj, falder suverænitetsprincippet væk. Argumenterne for indførelsen af undtagelsen i Maastricht-traktaten om dansk deltagelse i et grænseoverskridende retligt samarbejde udvandes med indgåelse af en mellemfolkelig aftale med andre lande.

Spørgeren ser et principielt problem i, at Danmark forud for regeringskonferencen i 1996 begynder at udvande det danske suverænitetsprincip ved på forhånd at anlægge en tendens til at frafalde kravet om undtagelse fra det retlige samarbejde, bl.a. under henvisning til, at der allerede på andre områder, herunder med hensyn til aftalerne om grænseoverskridende myndighedsbeføjelser i Øresund, er sket en tilsidesættelse af princippet.

De danske argumenter for at kunne oprettholde suverænitet på det retlige område udvandes afgørende ved indgåelse af en mellemfolkelig aftale, der tildeler myndigheder fra en anden stat kompetence til at udøve myndighed på dansk område.

Spørgeren har forståelse for, at der kan være problemer med piratfiskeri i Øresund, men ønsker andre løsninger på et eventuelt problem end afgivelse af dansk suverænitet på området.

Uanset hvor praktisk en sådan løsning måtte forekomme, er det spørgerens opfattelse, at suverænitetsafgivelse er et drastisk og måske i andre sammenhænge direkte ødelæggende skridt at tage til løsning af det eventuelle problem.

Sluttelig er det spørgerens opfattelse, at indgåelse af en mellemfolkelig aftale, der overlader myndighed til andre stater i bestemt omfang til fremme af mellemfolkelig retsorden og samarbejde, kun kan ske efter lov, jf. grundlovens § 20, stk. 1.

Svar (27/12 93):

Udenrigsministeren (Niels Helveg Petersen):

Det aftalemæssige grundlag for fælles dansk-svensk fiskeriinspektion er indeholdt i Konventionen af 31. December 1932 angaaende Fiskeriforholdene i de til Danmark og Sverige grænsende Farvande, der er bekendtgjort i Danmarks Traktater 1933 (nr. 12) samt i Lovtiddende A (nr. 228) den 21. juni 1933.

I henhold til denne aftale udgør Øresund som helhed et fælles fiskeriområde, idet konventionens artikel 2, stk. 3, bestemmer, at »I Øresund skal Fiskeri overalt være fælles for begge Landes Fiskere. . .«, dog med visse sæson-, redskabs- og artsmæssige begrænsninger.

Modstykket til denne fiskeriadgang på parternes respektive fiskeriterritorium er, at også kontrollen med fiskeriet udøves af parterne i forening. Herom indeholder konventionens art. 9 en sålydende bestemmelse:

»Tilsynet med Overholdelse af Bestemmelserne i denne Konvention udøves af begge Lande i Forening; dog maa det ene Lands Tilsyn ikke strække sig ind paa det andet Land forbeholdte Fiskeriomraade og maa udenfor de de respektive Lande forbeholdte Fiskeriomraader kun udøves mod det andet Lands Fiskere paa en saadan Maade, at Overtrædelsen konstateres og behørig Anmeldelse gøres derom.«

Eftersom der ikke er forbeholdte fiskeriområder i Øresund, har fiskeriinspektionen i dette område siden 1933 været udøvet i fællesskab.

Som et tilsvarende eksempel på samarbejde over grænserne kan nævnes Overenskomst mellem Danmark og Sverige af 28. Oktober 1935 angaaende fælles Bevogtning til Bekæmpelse af ulovlig Indførsel af alkoholholdige Varer (bekendtgjort i Lovtiddende C (nr. 1) den 25. februar 1936), der hjemler adgang til, at »Bevogtningspersonale tilhørende den ene af de kontraherende Stater skal kunne udstrække sin Virksomhed ind paa den anden Stats af nærværende Overenskomst omfattede Søterritorium. . .« (artikel 2).

Det dansk-svenske samarbejde om fiskeriinspektionen i Øresund er således hverken et nyt eller enestående fænomen, men udtryk for et naturligt interessefællesskab mellem to nordiske nabolande.

De igangværende forhandlinger tager sigte på at præcisere konventionens inspektionsbe-

[Udenrigsministeren]

stemmelser med henblik på et mere effektivt samarbejde ved udøvelsen af den fælles fiskeinspektion i Øresund. I praksis har det undertiden været vanskeligt at skride effektivt ind over for ulovligt fiskeri, idet parternes inspektionsskibe gensidigt har været underkastet en 24 timers anmeldelsespligt forud for indpassage på den anden parts søterritorium, hvorved øjemedet hyppigt forspildes.

Indtil videre har de svenske myndigheder meddelt dansk inspektionsskib tilladelse, foreløbig for året 1994, til indpassage på svensk territorialfarvand alene under forudsætning af anmeldelse herom (via radio) før ind- og udpassage. Tilsvarende tilladelse er endnu ikke meddelt fra dansk side.

I princippet er man enige om at præcisere 1932-konventionens bestemmelser ved en egentlig aftale om forbedring af kontrolmulighederne i praksis. De to regeringer har siden 1930'erne gensidigt samtykket i en begrænset og formålsbestemt myndighedsudøvelse på den ene del af den anden parts søterritorium. Inspektionsskibene skal som hidtil kunne konstatere begåede overtrædelser og anmelde disse samt i givet fald overgive lovovertrædere til flagstatens myndigheder til retsforfølgning. Dette er i overensstemmelse med princippet i 1932-konventionens artikel 8, hvorefter overtrædelse »paatales, paadømmes og straffes i det Land, hvortil den skyldiges Fartøj hører.«

Et sådant grænseoverskridende samarbejde i Øresund i fælles interesse strider hverken mod grundloven, Maastricht-traktaten eller folkeretten og er i fuld overensstemmelse med den hidtil førte politik.

Spm. nr. S 420

Til fiskeriministeren (28/12 93) af:

Niels Højland (FP):

»Hvor stor er den resterende del af Danmarks tungekvote for indeværende år, og hvis der er mere tilbage af kvoten, regner ministeren da med, at den pågældende tungekvote når at blive opbrugt?«

Svar (6/1 94):

Fiskeriministeren (Bjørn Westh):

Den danske årskvote for tunge i Nordsøen var i 1993 på 1.620 t. Der er registreret en samlet fanst på 1.663 t.

Årskvoten for tunge i Skagerrak, Kattegat, Østersøen og Bælterne i 1993 var fra årets begyndelse 1.520 t. Der skønnes ved årets udgang at være fanget omkring 1.500 t.

Af den opdaterede rådgivning fra Det Internationale Havundersøgelsesråd, der blev fremlagt i løbet af 1993, fremgik det, at der var stor usikkerhed om omfanget af det hidtidige tungefiskeri i området. Efter forhandling i EF blev der med henblik på forsøg med indsatsregulering af dette fiskeri åbnet for mulighed for fiskeri af en yderligere mængde på 425 t.

Som led i de forhandlinger, jeg har ført med fiskerierhvervet om ændrede reguleringsformer, blev det aftalt, at forsøget skulle igangsættes fra 1. december 1993 som alternativ til fiskeri under de traditionelle vilkår.

Tungefiskeriet er mod forventningerne gået meget trægt i 4. kvartal, hvor der normalt er sæson. Fiskerne har oplyst, at det har været vanskeligt at finde tungerne. Samtidig har det blæsende vejr generet fiskeriet. Der er fisket ca. 50 t tunge under forsøgsfiskeriet.

Spm. nr. S 341

Til justitsministeren (8/12 93) af:

Bertel Haarder (V):

»Kan Justitsministeriets lovkontor bekræfte, at der ikke er noget i følgende formulering, der strider mod den nye folkeskolelov: »Eleverne kan i 8.-10. klasse holddeles efter en løbende evaluering af elevernes forskellige behov, herunder faglige, indlæringsmæssige behov, der også har at gøre med elevernes faglige standpunkt i det pågældende fag. Der må blot ikke træffes beslutning for et helt år ad gangen, og eleverne skal som hidtil holdes samlet i den overvejende del af undervisningstiden i alle fag, set under ét.«?»

Begrundelse

Da spørgeren kan forstå af ministerens svar på spm. nr. S 277, at ordet »dele« efter Undervisningsministeriets opfattelse giver forkerte »associationer«, har spørgeren for at være imødekommende erstattet ordet »dele« med »holddele«.

Undertegnede skal ikke skjule, at jeg føler mig skandaløst dårligt behandlet i denne sag. Det er en skandale, at jeg i månedvis ikke kan hale et svar ud af Undervisningsministeriet, så

[Bertel Haarder]

jeg må ulejlige Justitsministeriet. Og det er urimeligt, at jeg derefter får et svar fra justitsministeren, der igen bygger på Undervisningsministeriets »associationer«, som jo alene er bestemt af regeringens modvilje mod at erkende, at eleverne må deles, undskyld, »holddeles«, efter den nye lov.

Undertegnede forventer, at ministeren nu giver mig et svar, der alene vedrører den nøgne lovforklaring. Er min formulering ulovlig, eller er den ikke?

Efter flere måneders forgæves forsøg forventer jeg et klart svar senest den 14. december 1993. Ellers kan spørgeren ikke have tillid til Justitsministeriets lovkontor som serviceorgan over for Folketinget.

Svar (16/12 93):

Justitsministeren (Erling Olsen):

Som det fremgår af Justitsministeriets besvarelse af spørgsmål nr. S 277, er det Justitsministeriets opfattelse, at § 25, stk. 4, i den nye folkeskolelov i modsætning til den gældende lovs § 8 ikke giver mulighed for en niveaudeling af eleverne i et grundkursus og et udvidet kursus.

Særligt for så vidt angår spørgerens anvendelse af udtrykket »holddeles« bemærkes, at udtrykket »deles« eller »deling« ikke længere forekommer i lovteksten. I bemærkningerne anvendes hovedsagligt udtrykkene »organiseres i hold« og »holddannelse«. Justitsministeriet finder dog ikke grundlag for at antage, at det ville være i strid med loven, såfremt man i en retsforordning valgte at anvende udtrykket »holddeles«, forudsat at det skete på en sådan måde, at ordet i hele den sammenhæng, hvori det indgik, ikke forrykkede lovens meningsindhold, herunder navnlig om, at den hidtidige niveaudeling skal ophøre.

Det er endvidere Justitsministeriets opfattelse, at såfremt der ved udformningen af en retsforordning er mulighed for at vælge mellem flere ord og udtryksmåder, bør man vælge den formulering, der er bedst stemmende med lovens formål. Endvidere bør det indgå i vurderingen, hvorledes de pågældende udtryk forholder sig til gældende ret, herunder således, at der – for at markere lovændringen – anvendes andre ord end i den tidligere lovgivning.

Spm. nr. S 399

Til *socialministeren* (17/12 93) af:

Hanne Thanning Jacobsen (SF):

»Vil ministeren klargøre over for kommunerne, at det er legalt, at kommunerne efter skøn i det enkelte tilfælde kan udbetale et ekstra julebeløb oven i den normale kontanthjælp?«

Begrundelse

Sagsbehandlere i kommunerne er nu tvunget til at henvise de kontanthjælpsmodtagere, der ikke har råd til at holde jul, til de private organisationer.

Det ses af Danmarks Statistik, at danskerne bruger 25-30 pct. ekstra i julemåneden, men kontanthjælpsmodtagerne får samme beløb udbetalt som i alle de andre måneder, og de kan ikke som andre spare op til julen, for eventuel formue bliver trukket fra i deres kontanthjælp.

Svar (22/12 93):

Socialministeren (Karen Jespersen):

Den løbende kontanthjælp har altid – ligesom de øvrige overførselsindkomster, dagpenge og sociale pensioner – været udbetalt med samme beløb i alle årets måneder. Dette hænger sammen med, at disse ydelser er bestemt til at træde i stedet for en lønindtægt, som jo i almindelighed ikke påvirkes af, om den udbetales i f.eks. julemåneden.

Den sociale lovgivning indeholder således ingen generelle regler om en særlig hjælp til at holde jul for.

Efter bistandslovens § 46 kan mennesker, der kommer ud for ændringer i deres forhold, enten særskilt eller i forbindelse med udbetalingen af kontanthjælp få hjælp til dækning af rimeligt begrundede enkeltudgifter. Det er en betingelse, at den pågældendes »egen afholdelse af disse udgifter i afgørende grad ville vanskeliggøre pågældendes og familiens økonomiske muligheder for fremtidig at klare sig selv«, som der står i lovteksten.

I Socialministeriets kontanthjælpvejledning fremhæves, at hjælpen ydes til dækning af rimeligt begrundede enkeltudgifter. I vurderingen heraf bør indgå, om udgiften er sædvanlig og nødvendig, samt om personer med lavere

[Socialministeren]

indkomst i almindelighed vil kunne afholde en sådan udgift. Som eksempler nævnes bl.a. udgifter i forbindelse med etablering i egen bolig, udgifter ved særlige lejligheder som barnedåb, konfirmation og begravelse samt i visse særlige tilfælde sanering af en enligs eller en families økonomi ved at bringe truende gældsposter ud af verden.

Som det vil fremgå af denne beskrivelse af området for anvendelsen af § 46, kan jeg ikke med hjemmel i denne regel rette en henstilling til kommunerne om efter skøn i det enkelte tilfælde at udbetale specielt et ekstra julebeløb oven i den normale kontanthjælp.

Men hvis en familie i tiden op til jul rammes af særlig belastende enkeltudgifter, f.eks. til reparationer, indkøb i forbindelse med beskadigelse af indbo eller beklædning, kan sådanne udgifter dækkes gennem en hjælp efter § 46.

Skal der ydes hjælp specielt til julemad og gaver, må der indføres en særlig lovregel herom. Spørgsmålet vil i så fald være, om reglen bør omfatte kontanthjælpsmodtagere alene, eller om ikke andre modtagere af overførselsindkomster og familier på lavtlønsområdet kunne føle samme behov for hjælp.

Spm. nr. S 300

Til *skatteministeren* (1/12 93) af:

Kirsten Jacobsen (FP):

»Kan ministeren oplyse, hvorledes det kan gå til, at pensionister, som har ægtefæller, der tjener penge, bliver ramt på pensionen, når regeringen højlydt har lovet, at pensionister ikke vil blive berørt negativt af skattereformen?«

Begrundelse

I Politiken onsdag den 1. december 1993 kunne man på forsiden læse, at pensionister bliver ramt af skattereformen til trods for regeringens løfter. Det fremgår, at man for pensionister, som er gift med personer på arbejdsmarkedet, reducerer grundbeløbet. Det betyder, at pensionisten i det af Politiken nævnte eksempel mister 345 kr. om måneden efter den 1. januar 1994. Ud over den nævnte gruppe fremgår det endvidere, at også pensionister gift med efterlønsmodtagere og pensionister med et stort rentefradrag vil blive ramt på pensionen.

Det forekommer spørgeren dobbeltmoralisk, at regeringen på den ene side har lovet pensionisterne, at de er uberørte af skattereformen, men at kendsgerningerne på den anden side viser, at visse pensionister kommer til at tabe penge på ændringerne i skattereformen.

Svar (14/12 93):

Skatteministeren (Stavad):

Regeringen har i forbindelse med Folketingets behandling af lovforslag nr. L 314 om indførelse af bruttopensionsydelse redegjort for, hvordan de nye pensionssatser er fastsat. Det fremgik, at grundbeløbet ville blive nedsat, samtidig med at den samlede pensionsydelse (grundbeløbet plus pensionstillæg) ville blive forhøjet.

I langt de fleste tilfælde kompenseres der for nedsættelsen af grundbeløbet med forhøjelsen af pensionstillægget og med skattelettelser, der samlet er større end nedgangen i grundbeløbet. Den samlede virkning af skatteomlægningen og bruttopensionsreformen er således, at godt 95 pct. af alle pensionistfamilier får en stigning i indkomst efter skat. De fleste af de resterende ca. 4 pct. af pensionistfamilierne, der har tab, har det primært, fordi deres fradrag udgør en uforholdsmæssig stor del af indkomsten. Jeg kan i denne forbindelse i øvrigt henviser til socialministerens svar på udvalgs spørgsmål 22 stillet til lovforslag nr. L 314.

Spørgeren henviser i sin begrundelse til en artikel i Politiken den 1. december 1993. Ved læsning af denne artikel kan man få det indtryk, at alle pensionister, der er gift med en erhvervsaktiv, taber på den samlede reform. Det er ikke rigtigt. 85 pct. af disse pensionistfamilier vinder på reformen. Men det er rigtigt, at en del af disse pensionister vil få en lavere pensionsydelse i 1994 sammenholdt med 1993. Den lavere pension kompenseres imidlertid i langt de fleste tilfælde af en skattelettelse til familien, der overstiger nedgangen i pensionen.

Tilpasningen af pensionssystemet til skatteomlægningen blev gennemført for at forhindre, at pensionister med private pensionsindtægter eller store renteindkomster skulle få en uforholdsmæssig stor gevinst ved skattereformen, da der som bekendt ikke skal betales arbejdsmarkedsbidrag af pensions- og renteindtægter. Justeringen af pensionssystemet var og-

[Skatteministeren]

så et vigtigt element i bestræbelserne på at sikre en samlet udgiftsmæssig balance.

Allerede ved fremlæggelsen af »Ny kurs mod bedre tider« blev der oplyst om, at der er en mindre gruppe af ægtepar, som kan få mere beskedne forbedringer – og i visse tilfælde tab – når familiens indkomst er sammensat af en social pension hos den ene ægtefælle og en forholdsvis beskednen arbejdsindkomst hos den anden ægtefælle.

Regeringen har på denne baggrund i mellemtiden arbejdet med en række forslag til forbedringer, der så præcist som muligt kan forbedre vilkårene specielt for disse familier. Regeringen vil derfor fremsætte et forslag, der indebærer, at der ved opgørelsen af indtægtsgrundlaget til brug for beregning af pensions-tillæg bortses fra en del af ægtefællens løn- og dagpengeindkomst m.v.

Jeg kan i øvrigt oplyse, at familier bestående af en folkepensionist og en efterlønmodtager på højeste sats vil i 1994 sammenholdt med 1993 få en stigning i indkomst efter skat på godt 3.000 kr. Dette er beregnet på grundlag af en gennemsnitlig kommunal skatteprocent og ligningsmæssige fradrag på 8.000 kr. svarende til et almindeligt fagforenings- og a-kasse-kontingent. Det gælder også den samme familie, men hvor efterlønmodtageren er på den lave sats (80 pct. i 1993 og 82 pct. i 1994). Efter regeringens forslag til ændret aftrapning vil fremgangen i indkomsten efter skat for pensionistfamilien, hvor den ene ægtefælle er efterlønmodtager på højeste sats, stige til ca. 5.000 kr. i 1994.

Herudover kan jeg oplyse, at indtægtsgrundlaget for beregning af social pension fortsat blandt andet består af den personlige indkomst og positiv nettokapitalindkomst. Pensionister med et stort rentefradrag er således ikke pensionsmæssigt dårligere stillet efter 1. januar 1994.

Det bør dog tilføjes, at skatteomlægningens lettelser til skatteydere med store rentefradrag generelt er mindre end lettelserne til personer uden rentefradrag. Det er en konsekvens af, at skatteprocenterne nedsættes på de skattegrundlag, hvor negativ kapitalindkomst fragår. Dette forhold gælder for alle skatteydere, pensionister som ikkepensionister. Samme forhold gælder for skatteydere med relativt store ligningsmæssige fradrag.

Spm. nr. S 301

Til statsministeren (1/12 93) af:

Kirsten Jacobsen (FP):

»Hvilke ændringer agter regeringen at foreslå for at sikre, at pensionisterne ikke får nedgang i pensionen på grund af forhold, som alene skyldes den nye skattereform?«

Begrundelse

I Politiken onsdag den 1. december 1993 kunne man på forsiden læse, at pensionister bliver ramt af skattereformen til trods for regeringens løfter. Det fremgår, at man for pensionister, som er gift med personer på arbejdsmarkedet, reducerer grundbeløbet. Det betyder, at pensionisten i det af Politiken nævnte eksempel mister 345 kr. om måneden efter den 1. januar 1994. Ud over den nævnte gruppe fremgår det endvidere, at også pensionister gift med efterlønsmottagere og pensionister med et stort rentefradrag vil blive ramt på pensionen.

Det forekommer spørgeren dobbeltmoralisk, at regeringen på den ene side har lovet pensionisterne, at de er uberørte af skattereformen, men at kendsgerningerne på den anden side viser, at visse pensionister kommer til at tabe penge på ændringerne i skattereformen.

Svar (15/12 93):

Statsministeren (Nyrup Rasmussen):

Som det fremgår af skatteministerens besvarelse af spørgsmål nr. S 300, er der en mindre gruppe af ægtepar, der kun får meget beskedne reelle forbedringer fra 1993 til 1994 – eller i visse tilfælde direkte tab – når familiens indkomst er sammensat af en social pension hos den ene ægtefælle og en forholdsvis beskednen arbejdsindkomst hos den anden ægtefælle.

Det netop fremsatte lovforslag om ændring af lov om social pension. (Nedsættelse af indtægtsgrundlag ved beregning af pensionstillæg) vil rette op på det skitserede problem.

Spm. nr. S 321

Til justitsministeren (3/12 93) af:

Kirsten Jacobsen (FP):

»Vil ministeren på baggrund af sagen vedrørende tvangsauktionen over landbrugsejen-

[Kirsten Jacobsen]

dommen Sdr. Nordentoft i Sjørring for så vidt angår Vestre Landsrets stadfæstelse af tvangsauktionen og den efterfølgende anmodning om indbringelse af denne stadfæstelse for Højesteret oplyse, hvilke årsager der ligger til grund for, at der endnu ikke er givet svar til Per K. Møllers advokat, Klaus Berning, om ministeriets eventuelle afgørelse i sagen, og vil ministeren samtidig oplyse, hvad der har forårsaget den lange behandlingstid, samt oplyse, om denne sags lange behandlingstid er normal for denne slags sager?»

Begrundelse

Der henvises til artiklen »Juridisk gyser tog dramatisk vending« i Morgenavisen Jyllands-Posten den 3. december 1993.

Svar (15/12 93):

Justitsministeren (Erling Olsen):

Ved skrivelse af 11. juni 1993 har advokat Klaus Berning på vegne af Per Klemmensen Møller ansøgt om tilladelse til kære til Højesteret som tredjeinstans af en kendelse afsagt af Vestre Landsret den 1. juni 1993 vedrørende tvangsauktion over en Per Klemmensen Møller tilhørende landbrugsejendom.

Fogedretten i Thisted afholdt den 12. januar 1993 efter begæring af Dansk Landbrugs Realkreditfond tvangsauktion over Per Klemmensen Møllers landbrugsejendom. Højestbyden blev Skjoldborg Invest A/S med et bud på 3.037.000 kr.

Per Klemmensen Møller begærede ny auktion, som blev afholdt den 9. februar 1993, hvor fogden udsatte auktionen yderligere 2 dage med henblik på afværgelse af auktionen. Ny auktion blev herefter afholdt den 11. februar 1993, hvor der blev meddelt Skjoldborg Invest A/S hammerslag.

Per Klemmensen Møller påkærede auktionen til Vestre Landsret, der den 1. juni 1993 enstemmigt stadfæstede auktionen.

Justitsministeriet har i forbindelse med behandlingen af den indgivne ansøgning om tredjeinstansbevilling i sagen indhentet sagens akter fra retten i Thisted samt Vestre Landsret. Endvidere har ministeriet foretaget en grundig gennemlæsning af det meget omfattende sagsmateriale samt foretaget en indgående sagsbehandling med gennemgang af teori og praksis

på området. Det har endvidere været nødvendigt at foretage partshøring af modparten i sagen.

Det har haft indflydelse på sagsbehandlingstiden i sagen, at advokat Klaus Berning den 27. oktober 1993 telefonisk anmodede om, at afgørelsen på Per Klemmensen Møllers ansøgning om tredjeinstansbevilling måtte blive afsendt samtidig med afgørelsen i en sag om ansøgning om tilladelse til kære til Højesteret af en kendelse afsagt af Vestre Landsret den 29. juni 1993, som advokat Klaus Berning den 28. juli 1993 havde indgivet på vegne af Gerda Albæk i en sag mellem denne og Nykredit. Som begrundelse for denne anmodning anførte Klaus Berning, at problemerne i sagerne var indbyrdes afhængige.

Det har endvidere haft betydning for Justitsministeriets sagsbehandlingstid, at der i tidsskriftet Advokaten den 14. november 1993 var optrykt en artikel af lektor ved Århus Universitet Jens Anker Andersen, som med udgangspunkt i den over Per Klemmensen Møllers ejendom afholdte tvangsauktion behandlede forskellige juridiske problemer i relation til denne. Justitsministeriet har måttet forholde sig til det af Jens Anker Andersen anførte i relation til den konkrete sag, hvilket har nødvendiggjort en indgående behandling af de juridiske aspekter, der er nævnt i artiklen.

Justitsministeriet forventer at kunne træffe afgørelse i begge sager inden for ganske kort tid.

Med hensyn til Justitsministeriets generelle sagsbehandlingstid i sager vedrørende tredjeinstansbevilling bemærkes, at den gennemsnitlige sagsbehandlingstid i 1993 har været 3-4 måneder.

Spm. nr. S 322

Til *justitsministeren* (3/12 93) af:

Kirsten Jacobsen (FP):

»Vil ministeren oplyse, hvilke muligheder der er for at give den berørte proprietær mulighed for at bibeholde slægtsgården Sdr. Nordentoft i familiens eje, indtil Højesteret har afprøvet Vestre Landsrets stadfæstelse af tvangsauktionen?»

Begrundelse

Der henvises til begrundelsen for spørgsmål nr. S 321.

Svar (15/12 93):

Justitsministeren (Erling Olsen):

Den af Vestre Landsret afsagte kendelse om tvangsauktionens stadfæstelse har ikke opsættende virkning, og køberen af ejendommen på tvangsauktionen vil derfor kunne begære Per Klemmensen Møller udsat af ejendommen ved fogdens hjælp.

Det følger imidlertid af retsplejelovens § 502, stk. 1, at fogedretten kan udsætte en fogedforretning, bl.a. såfremt et retsforhold, hvis fastsættelse vil få indflydelse på forretningens udfald, er under behandling ved en ret eller en administrativ myndighed, eller såfremt der foreligger andre særlige grunde.

Såfremt der indgives anmodning til fogedretten om udsættelse af Per Klemmensen Møller af landbrugsejendommen, forinden Justitsministeriet træffer afgørelse i sagen, vil fogedretten således i medfør af retsplejelovens § 502, stk. 1, kunne udsætte forretningen med henblik på at afvente Justitsministeriets afgørelse.

Såfremt Justitsministeriet meddeler Per Klemmensen Møller tilladelse til at kære til Højesteret, vil dette ikke ændre ved, at Vestre Landsrets kendelse ikke har opsættende virkning.

Fogedretten kan dog udsætte en eventuel udsættelsesforretning i henhold til retsplejelovens § 502, stk. 1, med henblik på at afvente Højesterets afgørelse i sagen.

Per Klemmensen Møller vil endvidere over for Højesteret kunne fremsætte begæring om, at kæren tillægges opsættende virkning, og Højesteret har herefter i medfør af retsplejelovens § 587, stk. 1, jf. § 395, mulighed for efter et konkret skøn at tillægge kæren opsættende virkning, hvilket i givet fald bevirker, at Per Klemmensen Møller ikke vil kunne udsættes af ejendommen, forinden Højesteret har truffet afgørelse i sagen.

Spm. nr. S 323

Til *justitsministeren* (3/12 93) af:

Kirsten Jacobsen (FP):

»Vil ministeren oplyse, om han vil sikre, at undersøgelsen af sagen, der er politianmeldt af proprietær, cand.agro. Per K. Møller vedrørende en mulig falsk vidneforklaring fra dommerfuldmægtig Leon Fredgaard, to kvindelige kontorfunktionærer samt advokat Hans Ther-

kelsen, ikke bliver udført af den pågældende retskreds, ved at lade politiets rejsehold undersøge sagen?«

Begrundelse

Der henvises til begrundelsen for spørgsmål nr. S 321.

Svar (21/12 93):

Justitsministeren (Erling Olsen):

Politimesteren i Thisted – som foreløbig har behandlet den pågældende sag – har bl.a. oplyst, at han har drøftet sagen med statsadvokaten i Ålborg den 16. december 1993.

Politimesteren og statsadvokaten var i den forbindelse enige om, at det ville være uhenigtsmæssigt, at sagen blev efterforsket og viderebehandlet af politiet i Thisted.

Afgørelsen om, hvorvidt der skal iværksættes en egentlig politimæssig efterforskning, vil derfor blive truffet af statsadvokaten. I givet fald vil Rigspolitiets Rejseafdeling blive anmodet om assistance.

Spm. nr. S 337

Til *boligministeren* (7/12 93) af:

Kirsten Jacobsen (FP):

»Vil ministeren oplyse, hvor store tab realkreditinstitutterne har haft på nybyggede andelsboliger de sidste fem år, og opdele svaret på København, de større byer samt landdistrikter?«

Begrundelse

Det forekommer ikke rimeligt, at realkreditinstitutterne i stadig større omfang helt generelt nægter at yde lån til andelsboligprojekter, såfremt disse tænkes opført uden for de store byer.

Foreløbigt svar (13/12 93):

Boligministeren (Kofod-Svendsen):

Jeg har anmodet Realkreditrådet om de i spørgsmålet nævnte oplysninger og vil vende tilbage, når disse foreligger.

*Supplerende svar (6/1 94):***Boligministeren (Kofod-Svendsen):**

Som meddelt i min foreløbige besvarelse af spørgsmålet af 13. december 1993 har jeg anmodet Realkreditrådet om de nævnte oplysninger.

Realkreditrådet har i skrivelse af 22. december 1993 oplyst følgende:

»Besvarelse af spørgsmål nr. S 337 vedrørende nybyggede andelsboliger:

Det forespørges, hvor store tab realkreditinstitutterne har haft på nybyggede andelsboliger de sidste 5 år, opdelt på København, de større byer samt landdistrikter.

Realkreditrådet kan oplyse, at realkreditinstitutternes tab og hensættelser har udgjort knap 14 mio. kr. Tabene vedrører alle andelsboliger beliggende uden for København og har fundet sted de seneste 2 år.

Realkreditinstitutterne forventer et stigende antal problemsager i de kommende år.

Prisen på nybyggede andelsboliger er i dag høj, samtidig med at andelsboliger har et relativt lavt støtteelement i forhold til alternative boligtyper som f.eks. almmennyttigt boligbyggeri og ældreboliger.

Støtteelementet til andelsboliger er blevet aftrappet stærkt i de senere år, hvilket har gjort andelsboliger klart mindre økonomisk fordelagtige end tidligere.

For ejerboliger, som også kan være et alternativ til en andelsbolig, har priserne været stærkt faldende i de senere år. Det stærkt faldende renteniveau, der har gavnet ejerboliger, er ikke kommet andelsboliger til gavn. Dette samtidig med det faldende støtteelement til andelsboliger har gjort det vanskeligere at skaffe det fornødne kundegrundlag til nybyggede andelsboliger – ikke mindst ved andengangssalg.

For nybyggede andelsboliger ydes kommunal garanti for den del af lånet, der ligger ud over 65 pct. af den godkendte anskaffelsessum. Denne garanti vil typisk være utilstrækkelig, når henses til ejendommens alternative anvendelse som privat udlejningsejendom.

Andelsboligforeningen som konstruktion indebærer i sig selv en risikofaktor. Ved nybelåning skal institutterne sikre sig, at mindst 75 pct. af boligerne er taget i brug af andelshavere. Såfremt efterfølgende gensalg viser sig vanskeligt, vil dette medføre belastning af de øvri-

ge andelshavere og dermed risiko for hele bebyggelsen. Institutterne må derfor på tidspunktet for nybelåning foretage en vurdering af mulighederne for gensalg.

Det skal bemærkes, at udlånet til andelsboliger fortsat ligger på et relativt højt niveau – i 1993 ca. 2 mia. kr. – svarende til finansiering af ca. 3.800 andelsboliger om året. Det skal ses i lyset af, at bevillingskvoten var 3.000 for 1993, hvortil kommer overførsel af uudnyttet bevillingskvote fra tidligere år.«

Spm. nr. S 338

Til *boligministeren* (7/12 93) af:

Kirsten Jacobsen (FP):

»Vil ministeren pålægge realkreditinstitutterne altid at foretage en konkret vurdering inden et eventuelt afslag og at lade det være en ret for låneansøgeren at få aktindsigt i de vurderingsberegninger, der ligger til grund for eventuelle tilbud/afslag?«

Begrundelse

Det er helt urimeligt, at den låner, der skal betale et gebyr på 1.000 kr. eller mere, ikke kan få ret til at gennemse de beregninger, der ligger til grund for vedkommendes egen lånesagsbehandling. Så længe der ikke findes en ret for låneren til aktindsigt i sin egen sag, kan realkreditinstitutter i princippet afgive vilkårlige og ubrugelige tilbud, hvor der ikke foreligger en konkret vurdering af lånesagen, og tage sig betalt. Dette er en automatisk pengemaskine, lovgiverne hermed har udstyret institutterne med; alternativet er i stedet at give et afslag, men dette kan ikke medføre krav om betaling.

Svar (13/12 93):

Boligministeren (Kofod-Svendsen):

Regeringen fik den 26. oktober 1993 vedtaget en dagsorden, der pålagde mig »at drøfte realkreditinstitutternes udlånspolitik i landdistrikterne med realkreditinstitutterne og på denne baggrund fremsende en redegørelse for forholdene til Folketingets Boligudvalg i foråret 1994.« Jeg lovede endvidere fra Folketingets talerstol at udvide drøftelserne til også at omfatte andre aspekter af realkreditinstitutternes udlånspolitik.

[Bolligministeren]

Jeg har derfor anmodet realkreditinstitutterne om at indsende forskellige oplysninger, der kan belyse de enkelte institutters udlånspolitik både for så vidt angår principperne herfor og faktiske oplysninger om låneudmålinger m.v.

Når jeg har modtaget dette materiale, vil jeg påbegynde drøftelserne med realkreditinstitutterne og på baggrund heraf afgive en redegørelse til Folketingets Boligudvalg. Jeg synes, at en endelig stillingtagen til, hvorvidt realkreditloven skal ændres, således at realkreditinstitutterne pålægges forskellige vidtgående forpligtelser over for låntageren, bør afvente disse drøftelser og resultatet heraf.

Spm. nr. S 339

Til *boligministeren* (7/12 93) af:

Kirsten Jacobsen (FP):

»Vil ministeren oplyse, hvor mange lånetilbud der er blevet afgivet pr. år inden for de sidste fem år, samt hvor mange af disse tilbud der er blevet accepteret og effektueret inden fristens udløb, og hvilken indtægt dette har givet realkreditinstitutterne?«

Begrundelse

Der henvises til begrundelse for spørgsmål nr. S 338.

Foreløbigt svar (13/12 93):

Boligministeren (Kofod-Svendsen):

Jeg har anmodet Realkreditrådet om de i spørgsmålet nævnte oplysninger og vil vende tilbage, når disse foreligger.

Supplerende svar (6/1 94):

Boligministeren (Kofod-Svendsen):

Som meddelt i min foreløbige besvarelse af spørgsmålet af 13. december 1993 har jeg anmodet Realkreditrådet om de nævnte oplysninger.

Realkreditrådet har i skrivelse af 22. december 1993 oplyst følgende:

»Besvarelse af spørgsmål nr. S 339:»

Lånetilbud 1.000 stk.	Indtægt ¹⁾ Mio. kr.	Afgivne	Accepterede
1989	156	124	121
1990	129	100	91
1991	128	108	106
1992	146	119	130
1993 ²⁾	419	217	260

1) Lånesagsgebyr.

2) Omfatter perioden 1. januar – 30. november 1993.

Det skal bemærkes, at antallet af accepterede lånetilbud i et regnskabsår omfatter både tilbud afgivet i regnskabsåret og tilbud afgivet i regnskabsåret forud. Ved opgørelsen af indtægt, det vil sige lånesagsgebyr, er for de enkelte regnskabsår medtaget bogførte indtægter.

I de enkelte regnskabsår kan indgå 13 måneder, idet realkreditinstitutterne over et par år omlagde deres regnskabsår til kalenderåret.«

Spm. nr. S 353

Til *skatteministeren* (9/12 93) af:

Kirsten Jacobsen (FP):

»Hvornår og hvordan agter regeringen at sikre rimeligere beskatningsregler af egen bolig for ejere af små udlejningsejendomme?«

Begrundelse

I sidste samling gav ministeren i Folketinget tilsagn om, at regeringen ville ændre de nuværende regler, som ofte betyder, at ejere af disse små ejendomme betaler en lejeværdi, der er 8-10 gange højere end den procentvise lejeværdi for ejerboliger.

Svar (14/12 93):

Skatteministeren (Stavad):

Ved besvarelsen af dette spørgsmål er det lagt til grund, at det drejer sig om ejere af udlejningsejendomme, hvori de selv bebor en lejlighed.

Som det fremgår af mit svar af 24. september 1993 på spørgsmål nr. S 1450 angående dette forhold, har jeg givet tilsagn om at overveje, hvorvidt der var behov for en eventuel ændring af reglerne for lejeværdibeskatning af lejligheder i udlejningsejendomme.

[Skatteministeren]

Den 27. september 1993 meddelte jeg Skat-teudvalget ved besvarelse af spørgsmål 123, alm. del – bilag 379, at for ejendomme, der ikke er omfattet af ligningslovens procentregler, fastsættes lejeværdien efter et skøn, jf. stats-skattelovens § 4, litra b.

Udgangspunktet for dette skøn er, hvad ejendommen (lejligheden) kan indbringe ved udlejning til uafhængig tredjemand. I de kommuner, hvor boligreguleringsloven gælder, vil værdien ansættes med udgangspunkt i den omkostningsbestemte husleje.

Disse retningslinjer vil Told- og Skattestyrelsen bekendtgøre i Ligningsvejledningen for 1993.

Boligministeren har nedsat en arbejdsgruppe, der skal kortlægge og vurdere de problemer, der kan opstå for boligsøgende, der investerer i boligkollektiver, boliginteressentskaber m.fl.

Når arbejdsgruppen har tilendebragt sit arbejde, vil regeringen tage stilling til, hvorvidt der er behov for at ændre lejeværdireglerne for boligkollektiver m.v. samt for ejere af små udlejningsejendomme, hvori ejeren selv bebod en lejlighed.

Spm. nr. S 369

Til *industriministeren* (10/12 93) af:

Kirsten Jacobsen (FP):

»Vil regeringen fremsætte lovforslag, der sikrer, at pensionsopparere, der flytter deres pensioner fra bank til forsikringsselskab, pensionskasse eller omvendt, ikke får pålagt flyttegebyrer, som er større end de faktiske omkostninger, der er forbundet med flytningen?«

Begrundelse

Det er aldeles urimeligt, at pensionsopparere i realiteten tvangsbindes, fordi pensions-selskaberne har vedtaget en indbyrdes flytteafgift på 7 pct. Denne afgift står på ingen måde i forhold til kostprisen ved flytning. Det kan ikke være meningen, at pensions-selskaber ved hjælp af en særlig høj gebyrpolitik kan holde på kunder, som ønsker at flytte til et andet selskab.

Svar (15/12 93):

Industriministeren (Trøjborg):

Finanstilsynet godkendte i oktober 1992 en

aftale, der indebar en væsentlig nedsættelse af gebyret for flytning af pensionsordninger mellem forsikringsselskaber. Aftalen var et skridt i den rigtige retning, men den løste ikke alle problemer, der ligger i metoden til beregning af det gebyr, der tages ved opsigelse af en forsikringskontrakt.

Det er en almindelig misforståelse, at man blot skal betale det, det koster at gøre pensionsforsikringen op. Det er faktisk den mindste del af gebyret. Hovedparten af gebyret ligger i de omkostninger, som blev afholdt allerede ved forsikringens tegning, og som blev forudsat betalt løbende gennem forsikringens løbetid. Hvis forsikringen opsiges »i utide«, forbliver disse omkostninger ubetalte.

I det forsikringssystem, vi har i Danmark, deler forsikringstagerne solidarisk ikke blot forsikringsrisikoen, men også investeringsrisikoen. Den enkelte forsikringstager får således en gennemsnitlig forrentning af sine indbetalinger, uafhængig af hvornår han har indbetalt sine beløb. Derfor giver ændrede kurs- eller risikoforhold mulighed for spekulation, hvilket kan skade de tilbageblevne forsikringstagere. F.eks. vil opsigelse i utide kunne ske på et tidspunkt, hvor salg af værdipapirer svarende til forsikringens værdi vil give kurstab. Betaling for sådan risiko indgår også som en væsentlig del af genkøbsgebyret.

De hidtidige systemer til beregning af genkøbsgebyrer har sikret, at de tilbageblevne forsikringstagere ikke kom til at betale for dem, der opsagde i utide, men gebyret har været beregnet ud fra nogle gennemsnitsbetragtninger, hvorfor nogle kom til at betale for meget og andre for lidt. Aftalen fra oktober 1992 løste ikke dette problem, og Finanstilsynets godkendelse var derfor tidsbegrænset.

Siden har Finanstilsynet og forsikringsbranchen forhandlet om nye regler, og der er nu en rapport på trapperne udarbejdet af Finanstilsynet og branchen i fællesskab. Rapporten har i udkast været forelagt Forsikringsrådet i december 1993. Det forventes, at nye regler kan træde i kraft den 1. juli 1994.

De kommende regler, som hvert enkelt selskab selv skal udforme uden Finanstilsynets forhåndsgodkendelse, forventes at variere fra selskab til selskab, og det forventes, at der også inden for de enkelte selskaber vil være forskellige systemer at vælge imellem. Det bemærkes,

[Industriministeren]

at efter lov om forsikringsvirksomhed påser Finanstilsynet, at de regler, selskaberne udformer, er rimelige og betryggende.

Jeg finder på denne baggrund intet behov for et lovindgreb angående flyttegebyrer, idet problemet ser ud til at blive løst uden yderligere lovgivning.

Spm. nr. S 361

Til *skatteministeren* (9/12 93) af:

Svend Aage Jensby (V):

»Vil ministeren redegøre for de skattemæssige forhold i følgende situation: Bank A har udestående fordringer på nom. 100 mio. kr., og bank B erhverver disse fordringer for 80 mio. kr., idet bank B i forbindelse med erhvervelsen opnår hensættelser på 20 mio. kr. til imødegåelse af tab på fordringerne. Købesummen på 80 mio. kr. berigtiges ved overtagelse af gæld, og der betales ikke goodwill. Det bedes særligt oplyst, om bank A opnår fradrag for de 20 mio. kr. i forbindelse med salget, og om bank B i direkte tilknytning til handelen ligeledes opnår fradrag på de 20 mio. kr. og i bekræftende fald med hvilken lovhjemmel, hvorved bemærkes, at fordringerne forudsættes indfriet med 80 mio. kr. i samme regnskabsår.«

Begrundelse

Der har i flere tilfælde været rejst spørgsmål om den skattemæssige situation i tilfælde, hvor f.eks. et pengeinstitut overtager et andet pengeinstitut, hvorfor besvarelsen af bl.a. ovennævnte spørgsmål har interesse.

Svar (22/12 93):

Skatteministeren (Stavad):

I forbindelse med afståelse af (en del af) en erhvervsvirksomhed skal der udarbejdes en skattemæssig avanceopgørelse.

Avanceopgørelsen skal i det konkret beskrevne tilfælde foretages med udgangspunkt henholdsvis i fordringernes skattemæssige værdi pr. 1. januar i overdragelsesåret og i overdragelsessummen. Opgørelsen skal udarbejdes af sælger og vedlægges selvangivelsen, der herefter er undergivet en normal ligningsmæssig kontrol.

Den avance eller det tab, som sælger som følge af afståelsen af de pågældende aktiver

måtte opgøre i sin skattepligtige indkomst, medregnes selvsagt ikke tillige i købers skattepligtige indkomst. Derimod har køber, der her er et pengeinstitut, pligt til at opgøre værdien af sine fordringer ved årets udgang. Om den skattemæssige behandling af de heraf følgende hensættelser kan henvises til Ligningsrådets vedlagte anvisning om pengeinstitutters adgang til at foretage hensættelser til imødegåelse af tab på udlån og garantier m.v. (Ikke optrykt her).

Spm. nr. S 333

Til *kulturministeren* (7/12 93) af:

Frank Jensen (S):

»Vil ministeren være indstillet på at iværksætte et udvalgsarbejde med henblik på at få afskaffet transfersystemet i dansk professionel fodbold samt at få en afløser for DBU's selvdomme i tvister opstået mellem spiller og klub?«

Begrundelse

Med professionalismen er fodbold også blevet et erhverv, og så må der gælde nøjagtig de samme regler og den samme retsbeskyttelse for spillere som for alle andre på det danske arbejdsmarked.

Selv om der i dag er tale om en relativt lille gruppe mennesker, der er professionelle fodboldspillere, er forholdene med transfersystemet og DBU's selvdomme i konkrete tvister mellem klub og spiller så groteske, at der bør findes et andet aflønnings- og reguleringssystem.

På den baggrund opfordres ministeren til i samarbejde med arbejdsministeren at nedsætte et udvalg med repræsentanter for DBU og spillerforeningen samt repræsentanter for de to ministerier.

Svar (15/12 93):

Kulturministeren (Jytte Hilden):

Arbejdsministeren og jeg er enige om, at der under Kulturministeriet nedsættes en arbejdsgruppe, som skal drøfte transfersystemet i Danmark og i lyset af de internationale forhold på området og af de i almindelighed gældende forhold på arbejdsmarkedet prøve at finde en løsning i retning af mere acceptable

[Kulturministeren]

kontraktforhold på det professionelle fodboldmarked.

Jeg vil indbyde Dansk Idræts-Forbund, Dansk Boldspil-Union og de professionelle fodboldspilleres forening til at deltage i gruppens arbejde sammen med repræsentanter for vore to ministerier.

Spm. nr. S 358

Til *ministeren for kommunikation og turisme* (9/12 93) af:

Merethe Due Jensen (KRF):

»Hvilke overvejelser har ministeren gjort sig med hensyn til at give telefonabonnenterne mulighed for at spærre for opkald til Træfpunkt 159?«

Begrundelse

Telefonbogen oplyser, at indtil 6 personer kan mødes på 159, Træfpunkt, til en snak eller debat. Det kan være skadeligt for børn og unge at overvære de samtaler, der føres på nummeret. Derfor bør der være mulighed for, at en abonnent ved skriftlig henvendelse til telefonselskabet kan få spærret for opkald til det.

Svar (23/12 93):

Ministeren for kommunikation og turisme (Arne Melchior):

I anledning af spørgsmålet har jeg fra Tele Danmark A/S indhentet vedlagte udtalelse af 15. december 1993. (Ikke optrykt her).

Det fremgår af denne, at der er mulighed for at få spærret for opkald til Træfpunkt. Alle abonnenter, der ønsker en sådan beskyttelse af hensyn til f.eks. børn og unge, kan altså få den.

Som det også fremgår, er tjenesten lukket i eftermiddagstimerne på hverdage. Dette tog jeg initiativ til som minister for offentlige arbejder kort tid efter tjenestens etablering. Jeg traf denne disposition netop af hensyn til børn og unge.

Yderligere fremgår det af udtalelsen, at antallet af klager over tjenesten er helt ubetydeligt.

På denne baggrund mener jeg ikke, at der er grund til at foretage yderligere, hvilket spørgeren formentlig vil være enig med mig i.

Spm. nr. S 405

Til *ministeren for kommunikation og turisme* (21/12 93) af:

Merethe Due Jensen (KRF):

»Hvordan vil ministeren sikre, at Tele Danmark Mobils engagement i mobiltelefonkrigen ikke kommer til at belaste de almindelige telefonbrugere?«

Begrundelse

Tele Danmark Mobil yder store kompensationsbeløb til forhandlere af mobiltelefoner i kampen mod det private teleselskab Sonofon om markedsandele. Det bør sikres, at Tele Danmarks øvrige kunder ikke får deres abonnements- og samtaleudgifter forhøjet som følge af konkurrencen på mobiltelefonmarkedet.

Svar (27/12 93):

Ministeren for kommunikation og turisme (Arne Melchior):

Tele Danmarks aktiviteter inden for mobiltelefoni udøves på to områder, der er dækket af hver sin lovgivning. Det drejer sig dels om særrettighedsområdet (GSM), der reguleres ved lov nr. 744 af 14. november 1990 (GSM-loven), dels om eneretsområdet (NMT), der reguleres ved lov nr. 743 af 14. november 1990 om visse forhold på telekommunikationsområdet (senest ændret med lov nr. 289 af 29. april 1992).

Tele Danmark A/S har udskilt sine mobilaktiviteter i et selvstændigt datterselskab, Tele Danmark Mobil A/S.

Med hjemmel i begge ovennævnte love har jeg godkendt regnskabsreglementer, hvis bestemmelser bl.a. indebærer, at selskabets aktiviteter på de to mobiltelefoniområder skal regnskabsføres selvstændigt. Dertil kommer, at jeg gennem udformningen af en række retningslinjer for mobilområdet har sikret mig, at området ikke tilføres midler (krydssubsidieres) fra Tele Danmarks aktiviteter på det koncessionerede område.

Tilsynet med disse forhold er i øvrigt tilrettelagt således, at det er Tele Danmarks generalforsamlingsvalgte revisorer, der har til opgave at attestere, at såvel regnskabsreglementernes bestemmelser som de nævnte retningslinjer for mobilområdet overholdes af selskabet.

[Ministeren for kommunikation og turisme]

Det er således gennem allerede gældende bestemmelser sikret, at Tele Danmarks omkostninger på selskabets mobilaktiviteter ikke belaster de almindelige telefonbrugere.

Dertil kommer, at det via taksttilsynet såvel for mobiltelefoni som for den almindelige telefonitjeneste kan sikres, at de almindelige telefonbrugeres stilling ikke påvirkes af markedsituationen på mobiltjenesteområdet.

Spm. nr. S 306

Til *forsvarsministeren* (2/12 93) af:

Annette Just (FP):

»Kan ministeren oplyse, hvad der sker med de danske FN-styrker og deres kampvogne, som skulle have været en del af den nordiske bataljon i Tuzla for over en måned siden, men som er blevet opholdt i Serbien?«

Svar (10/12 93):

Forsvarsministeren (Hans Hækkerup):

Den Nordiske Bataljon, NORDBAT 2, der skal indsættes i det sikrede område Tuzla, er efter aftale med FN deployeret til Pancevo, hvorfra FN forestår den videre deployering til Tuzla.

NORDBAT 2, som den danske kampvogns-eskadron på 127 mand og 10 kampvogne indgår i, er på nuværende tidspunkt deployeret således, at der i Tuzlaområdet befinder sig 756 mand, hvoraf de 23 er danskere, og 24 pansrede mandskabsvogne. I Pancevo befinder sig 232 mand, hvoraf de 104 er fra den danske kampvognseskadron, ca. 150 containere, 36 pansrede mandskabsvogne og 10 kampvogne.

På denne baggrund samt for at drøfte en fælles nordisk tilgang til spørgsmålet om deployering af den resterende del af styrken til Tuzla afholdtes møde i København den 5. december mellem de fire nordiske landes udenrigsministre, forsvarsministre og forsvarschefer. I mødet deltog endvidere stabschefen ved UNPROFOR, generalmajor J. MacInnis.

Af generalmajor J. MacInnis' redegørelse fremgik, at UNPROFOR helt og fuldt står bag de nordiske lande – og NORDBAT 2 – i denne sag. Det er således for UNPROFOR ikke et spørgsmål, om NORDBAT 2 kan og vil blive samlet i Tuzla, men alene et spørgsmål om, hvornår dette sker.

Situationens udvikling har vist, at de danske kampvogne udgør et særligt element i forhandlingerne med de bosniske serbere. Det er imidlertid UNPROFOR's utvetydige holdning, at UNPROFOR ikke må, ikke kan og ikke vil tildele parterne i en konflikt at diktere, hvilke typer af materiel UNPROFOR kan anvende til løsning af en opgave, som er pålagt af FN's Sikkerhedsråd.

Generalmajor MacInnis bekræftede, at situationen på det seneste havde udviklet sig til det værre i Tuzlaområdet, og udtalte, at tilstedeværelsen af de danske kampvogne uden tvivl ville bedre sikkerheden såvel for den øvrige del af NORDBAT 2 som for befolkningen i området.

Det er UNPROFOR's hensigt gennem fortsatte forhandlinger at søge at få hele den resterende styrke deployeret fra Pancevo direkte til Tuzla. Det planlægges som et led heri at gennemføre en transport af de 36 svenske PMV'ere til Tuzla den 12. december.

De nordiske ministre satte stor pris på UNPROFOR's klare opbakning bag conceptet om den integrerede fællesnordiske styrke og besluttede fortsat at følge situationen meget nøje og allerede fredag den 10. december 1993 igen at foretage en fælles nordisk henvendelse til FN i New York.

Spm. nr. S 332

Til *trafikministeren* (7/12 93) af:

Annette Just (FP):

»Hvilke muligheder er der for at få dispensation for sikkerhedskapital for vognmænd, der kun kører indenlands?«

Begrundelse

En vognmand, der i over 20 år har haft selvstændig vognmandsforretning, bliver nu afkrævet en garantistillelse på 100.000 kr. for at kunne forny sin køretilladelse.

Vognmanden, der er i besiddelse af en lastbil, ernærer sig herved og er ikke i stand til at stille en bankgaranti på 100.000 kr., hvilket heller aldrig har været påkrævet før.

Der kan umuligt være tale om EF-regler, idet disse kun gælder, hvor der er tale om international transport og/eller betydelig transport.

Svar (15/12 93):

Trafikministeren (Helge Mortensen):

I henhold til Rådets direktiv 74/561/EØF om adgang til erhvervet med godstransport ad landevej i indenlandsk og international transport, som ændret ved Rådets direktiv 89/438/EØF, skal fysiske personer eller virksomheder, som ønsker at udøve erhverv med godstransport ad landevej, være i besiddelse af passende »økonomisk evne«.

Herved forstås rådighed over sådanne finansielle midler, som er nødvendige for at sætte virksomheden i gang og sikre dens drift på forsvarelig vis. Virksomheden skal således ifølge direktivet råde over kapital og reserver af en størrelse på mindst 3.000 ecu pr. køretøj eller 150 ecu pr. ton tilladt totalvægt for de af virksomheden benyttede køretøjer.

Som bevis for opfyldelsen af betingelsen om passende økonomisk evne kan myndighederne ifølge direktivet i stedet acceptere sikkerhedsstillelse fra en bank eller et andet behørigt pengeinstitut. Direktivet åbner mulighed for, at medlemsstaterne kan fravige bestemmelsen om økonomisk evne, hvis transportvirksomheden udelukkende udøver sit erhverv på det nationale marked.

Med henblik på at sikre et højt kvalitetsniveau i den danske vognmandsbranche har de danske myndigheder ved gennemførelsen af direktivet valgt at stille skrappe krav til vognmændenes økonomiske baggrund end krævet i direktivet. Der gælder endvidere samme krav for vognmænd, der udfører international og national godskørsel. Der er således ikke mulighed for undtagelse fra kapitalkravet for vognmænd, der udelukkende udfører indenlandske transporter.

Den, der ønsker at drive vognmandsvirksomhed i Danmark, skal i henhold til Trafikministeriets bekendtgørelse nr. 703 af 17. oktober 1990 om godskørsel ved ansøgning om tildeling eller fornyelse af indtil to tilladelser dokumentere at have egne økonomiske midler på mindst 100.000 kr. Ved ansøgning om tildeling eller fornyelse af yderligere tilladelser forhøjes dette kapitalkrav med 25.000 kr. for hver ekstra tilladelse. Ansøgeren til en godskørselstilladelse kan vælge i stedet at stille sikkerhed for et tilsvarende beløb gennem et pengeinstitut eller et forsikringselskab.

Disse bestemmelser har været gældende i Danmark siden 1989. Der er således ikke tale om nye regler på dette område som anført i begrundelsen for spørgsmålet.

Det tilføjes for en ordens skyld, at den daglige administration af bestemmelserne vedrørende adgang til godskørselserhvervet, herunder undersøgelse af ansøgerens økonomiske baggrund, varetages af Direktoratet for Vejtransport, der er sekretariat for Vejtransportrådet.

Spm. nr. S 350

Til *ministeren for udviklingsbistand* (8/12 93) af:

Annette Just (FP):

»Hvordan kan det ske, at danske udviklingslån til Angola frigøres og anvendes til fortsatte indkøb af våben til brug i borgerkrigen?«

Begrundelse

Det fremgår af Morgenavisen Jyllands-Posten den 8. december 1993, at Angola nu har afhændet 49 pct. af aktierne i en statejet cementfabrik til en norsk-svensk koncern. Denne privatisering af den danske bistandsgave vil ifølge Morgenavisen Jyllands-Posten indbringe Angola 200 mio. kr., der så anvendes til indkøb af våben til brug i borgerkrigen.

Svar (21/12 93):

Ministeren for udviklingsbistand (Helle Degn):

Danmark har i 1981 og 1986 ydet to statslån på i alt 160 mio. kr. samt i 1990 22 mio. kr. i gavebistand til en cementfabrik i Angola.

Det statslige selskab Cimangola, der indtil nu har ejet fabrikken, er pr. 13. december 1993 blevet omdannet, således at 51 pct. af aktierne tilhører staten, mens 49 pct. tilhører det norsk-svenske firma Scancem. Den kapital, som Scancem har tilført firmaet, vil blive anvendt til rehabilitering af anlægget og indkøb af reservedele. Den angolanske regering vil således ikke få direkte indtægter ved omdannelsen af firmaet.

I strukturtilpasningsprogrammerne i en række afrikanske lande, hvor der lægges vægt på demokrati og markedsøkonomi, spiller privatiseringen af produktionsapparatet ofte en vigtig rolle både som middel til en mere effek-

[Ministeren for udviklingsbistand]

tiv produktion og som led i bestræbelserne på at sikre en bedre opgavefordeling mellem den offentlige og den private sektor. Netop denne opgavefordeling er et kerneelement i begrebet god regeringsførelse – good government. På denne baggrund kan regeringen kun hilse med tilfredshed, at den angolanske regering har indgået aftale med en privat partner, der kan tilføre den pågældende virksomhed teknisk og administrativ ekspertise og dermed effektivisere virksomheden.

Spm. nr. S 351

Til *ministeren for udviklingsbistand* (8/12 93) af:

Annette Just (FP):

»Vil ministeren kræve de ydede udviklingslån til Angola tilbagebetalt, når det har vist sig, at pengene indirekte anvendes til våben?«

Begrundelse

Det fremgår af Morgenavisen Jyllands-Posten den 8. december 1993, at Angola nu har afhændet 49 pct. af aktierne i en statsejet cementfabrik til en norsk-svensk koncern. Denne privatisering af den danske bistandsgave vil ifølge Morgenavisen Jyllands-Posten indbringe Angola 200 mio. kr., der så anvendes til indkøb af våben til brug i borgerkrigen. Formelt er bistanden givet i form af lån og kan kræves tilbagebetalt i særlige tilfælde.

Dette er efter spørgerens opfattelse et særligt tilfælde.

Svar (21/12 93):

Ministeren for udviklingsbistand (Helle Degn):

Som oplyst i svar på spm. nr. S 350 vil den angolanske regering ikke få nogen direkte indtægt ved omdannelsen af Cimangola.

I forbindelse med ydelse af de to statslån i 1981 og 1986 er der indgået regeringsaftaler mellem Danmark og Angola, som specificerer, bl.a. hvorledes pengene skal tilbagebetales. Der er i disse aftaler en bestemmelse om en afdragsfri periode, men den er udløbet for begge lån, og tilbagebetalingspligten er trådt i kraft.

Angolas regering har siden valget i efteråret 1992 været involveret i en borgerkrig med oprørsbevægelsen UNITA, der nægtede at anerkende sit valgnederlag, uanset at valget af FN blev erklæret for generelt frit og retfærdigt. Som bekendt er der på grundlag af en resolution fra FN's Sikkerhedsråd for nylig indført embargo mod de af UNITA kontrollerede områder ved kongelig anordning nr. 865 af 15. november 1993.

På grund af krigssituationen har Angolas regering ikke indfriet sine internationale gældsforpligtelser, herunder afdragene på de danske statslån. Restancerne på de to lån udgør i øjeblikket henholdsvis 11,7 mio. kr. og 5,55 mio. kr. Danmark vil som de øvrige donorlande nøje følge og vurdere situationen i relation til Angolas gældsforpligtelser.

Spm. nr. S 400

Til *landbrugsministeren* (20/12 93) af:

Kent Kirk (KF):

»Hvordan forklarer ministeren på baggrund af de garantier om bananimporten, ministeren udstedte i februar, det stærkt faldende salg af bananer i Danmark?«

Begrundelse

På et EF-ministerrådsmøde i februar fraveg den danske regering den hidtidige danske holdning og medvirkede til, at der blev indført fælles EF-toldsats og -importkvoter på bananer fra Sydamerika. I flere artikler i dagspressen redegjorde ministeren efterfølgende for, at det hidtidige handelsmønster på trods af de nye regler ville blive fastholdt. Således skrev ministeren den 25. februar 1993 i Ekstra Bladet:

»En kendsgerning er det, at importen af bananer til EF fra de hidtidige leverandørlande i Latinamerika og Afrika og Vestindien fortsætter i stort set uændret omfang.«

På trods af disse løfter er de danske forbrugerpriser på bananer steget stærkt med deraf følgende stærkt fald i salget. På denne baggrund bedes ministeren forklare værdien af de garantier, han udstedte.

Svar (23/12 93):

Landbrugsministeren (Bjørn Westh):

Markedsordningen for bananer opererer med to toldkontingenter, et for bananer fra Latinamerika m.v. på 2 mio. t til en told på 100

[Landbrugsministeren]

ecu pr. t og et for bananer fra AVS-lande, som traditionelt har solgt bananer til EU, på 857.700 t, der kan indføres toldfrit.

De nævnte toldkontingenter svarer i alt væsentligt til den traditionelle import i EU. Ligeledes afspejler den told, der pålignes, nogenlunde forholdene, før markedsordningen trådte i kraft.

Bananpriserne i EU har udviklet sig forskelligt efter ikræfttrædelsen af markedsordningen. I de bananproducerende lande og i de lande, der traditionelt har handlet med AVS-bananer, er priserne faldet på grund af overforsyning af markedet. I de lande, der tidligere har haft en liberal bananpolitik, er priserne steget.

Der synes således at være bananer nok i EU som helhed, men den interne fordeling af licenser og bananer synes ikke at fungere tilfredsstillende endnu. Markedsordningen har kun fungeret i et halvt år, og markedet har næppe helt tilpasset sig de nye vilkår endnu.

Ifølge oplysninger fra Frugtimportørforeningen skyldes det faldende forbrug, at den danske bananhandel ikke har licenser nok til at dække forbruget i Danmark, og skal man ud og købe licenser for at kunne importere, bliver bananerne for dyre til, at de kan afsættes.

Landbrugsministeriet har haft mange drøftelser med Kommissionen om den interne fordeling af licenser, og man vil fortsætte med at presse på for at få dette problem løst. Som følge af de højere priser har den danske delegation endvidere arbejdet for en forhøjelse af kvoten for latinamerikanske bananer.

Underforsyningen af det danske marked må således hovedsagelig tilskrives gennemførelsesbestemmelserne vedrørende tildeling af licenser og det forhold, at markedet i EU som helhed ikke har tilpasset sig de nye vilkår endnu.

Spm. nr. S 401

Til *landbrugsministeren* (20/12 93) af:

Kent Kirk (KF):

»Kan ministeren oplyse, om regeringen på baggrund af banansagen fremover vil afholde sig fra at medvirke til indførelse af kvoteordninger, der ødelægger markedskræfternes frie spil og fører til højere forbrugerpriser?«

Begrundelse

Der henvises til begrundelsen for spørgsmål nr. S 400.

Svar (23/12 93):

Landbrugsministeren (Bjørn Westh):

Udgangspunktet for den danske holdning i Rådet af Landbrugsministre den 9., 10. og 12. februar 1993 var, at Rådet i december 1992 havde indgået en politisk aftale om en større pakke, hvor et af hovedelementerne var en markedsordning for bananer. Danmark stemte imod pakken, medens bl.a. Holland og Belgien stemte for.

Opgaven ved rådsmødet i februar 1993 var at gennemføre de juridiske tekster for bananordningen. På dette tidspunkt blev det klart, at Holland og Belgien var løbet fra deres accept af kompromiset i december.

I denne situation besluttede den danske delegation sig for at bruge sine egne stemmer til at sikre den formelle vedtagelse af markedsordningen for bananer.

Det netop indgåede forlig i GATT vil medføre nye tilpasninger i den fælles landbrugs politik i en mere markedsorienteret retning. Det er derfor lidet sandsynligt, at der vil fremkomme forslag fra Kommissionen om at indføre kvoteordninger.

Regeringen vil på vanlig vis rådføre sig med Folketingets partier og agere på grundlag af de til enhver tid givne mandater fra Folketingets Markedsudvalg.

Spm. nr. S 402

Til *landbrugsministeren* (20/12 93) af:

Kent Kirk (KF):

»Vil ministeren oplyse, om Europa-Kommissionen har fremsat forslag om at forhøje importkvoten for bananer fra Latinamerika, og i bekræftende fald oplyse, hvor meget Kommissionen ønsker at forhøje kvoten?«

Svar (23/12 93):

Landbrugsministeren (Bjørn Westh):

Under de afsluttende drøftelser før GATT-forliget henvendte nogle af de latinamerikanske lande sig til Kommissionen med henblik på at opnå en ændring af markedsordningen

[Landbrugsministeren]

for bananer i form af en forhøjelse af kvoten og en specifik fordeling af denne på de pågældende eksportørlande. Modydelsen skulle angivelig være, at disse lande frafaldt panelsagen vedrørende den nye markedsordning for bananer.

Kvoten for bl.a. latinamerikanske bananer skulle forhøjes til 2.100.000 t i 1994 og 2.200.000 t i 1995 og de følgende år.

Da de latinamerikanske lande alligevel ikke samlet kunne acceptere en sådan aftale, indgår tilbudet ikke i den endelige GATT-aftale. Det kan imidlertid forventes, at spørgsmålet fortsat vil blive drøftet mellem EU og Latinamerika i GATT.

Spm. nr. S 305

Til *finansministeren* (2/12 93) af:

Kirkegaard (KF):

»Hvordan vil ministeren sikre, at danske eksportvirksomheder ikke bliver påført eks-traudgifter, når medarbejdere, der arbejder i udlandet, efter skattereformens vedtagelse skal betale arbejdsmarkedsbidrag?«

Begrundelse

I en artikel i Jyllands-Postens erhvervstlæg, side 1, den 29. november 1993, »Skat rammer danskere i udlandet«, bliver det oplyst, at man kun gennem en umådelig kompliceret ansøgningsproces kan slippe for at betale arbejdsmarkedsbidrag, ligesom det er en forudsætning for fritagelse, at der er indgået en såkaldt social konvention med det pågældende land. Hvis oplysningerne er korrekte, kan det kun betyde, at de pågældende udenlandske lønmodtagere vil stille yderligere lønkrav til virksomheden.

Svar (10/12 93):

Finansministeren (Lykketoft):

Spørgsmålet er begrundet i en artikel i Jyllands-Posten om bruttoskat for danskere, der arbejder i udlandet for en arbejdsgiver her i landet. Artiklen tegner et misvisende billede af, hvorledes bruttoskatten (arbejdsmarkedsbidraget) opkræves og dermed også af påvirkningen af eksportvirksomhedernes økonomi.

For det første opkræves der ikke bidrag af ansatte ved filialer eller datterselskaber i ud-

landet af danske moderfirmaer her i landet, fordi disse filialer og datterselskaber anses for at være selvstændige arbejdsgivere i udlandet.

At der ikke foreligger bidragspligt i denne situation, følger af lovens § 7, stk. 1, litra a, og gælder, uanset om arbejdstageren er omfattet af dansk eller det pågældende udlands lovgivning om social sikring. Der skal ikke i denne situation indhentes forhåndsgodkendelse, dokumentation eller lignende for at undgå opkrævning af bidrag. Men det skal naturligvis ved en eventuel efterfølgende kontrol kunne dokumenteres, at der er tale om et beskæftigelsesforhold over for en arbejdsgiver i udlandet.

For det andet er proceduren for at opnå fritagelse for bidrag, når en ansat udfører arbejde i udlandet for en arbejdsgiver, der hører hjemme her i landet, væsentligt enklere end beskrevet i artiklen.

Det er en betingelse for at kunne fritages for bidragspligt, at Danmark har en aftale med det pågældende land om social sikring eller landet er medlem af EF. Er denne betingelse ikke opfyldt, kan der heller ikke fritages for bidragspligt. Direktoratet for Social Sikring og Bistand kan oplyse om, hvilke lande der er indgået sociale sikringsaftaler med.

Det er endvidere en betingelse for fritagelse, at Danmark ikke varetager den sociale sikring af den ansatte under beskæftigelsen i udlandet. Hvornår det er tilfældet, kan direktoratet også oplyse om.

Hvis en arbejdstager opfylder disse betingelser, kan der efter lovens § 7, stk. 4 eller 5, fritages for bidragspligten. For at arbejdsgiveren kan undlade at indeholde bidrag i lønnen, skal arbejdstageren imidlertid underrette arbejdsgiveren om fritagelsen. Underretningen skal ledsages af en dokumentation for, at arbejdstageren ikke er omfattet af det danske sociale sikringssystem under beskæftigelsen i udlandet.

Der har været nogen tvivl om, hvad der er gyldig dokumentation over for arbejdsgiveren i disse tilfælde. Told- og Skattestyrelsen er sammen med Direktoratet for Social Sikring og Bistand ved at præcisere, hvori dokumentationen skal bestå, således at der fremover vil kunne gives bedre vejledning til danske virksomheder og deres ansatte i udlandet.

Det tilstræbes at gøre dokumentationen enkel og så vidt muligt bruge allerede foreliggende oplysninger. Det vil ikke som nævnt i artik-

[Finansministeren]

len blive nødvendigt med en forudgående sagsbehandling i en kommune eller en told- og skatteregion, før der kan fritages for bidrag. Arbejdsgiveren kan umiddelbart undlade at indeholde bidrag, når den nødvendige dokumentation foreligger. Tvivlsspørgsmål om dokumentationen kan forelægges for Direktoratet for Social Sikring og Bistand. En told- og skatteregion kan naturligvis ved en efterfølgende kontrol i virksomheden forlange dokumentationen forevist.

Spm. nr. S 281

Til *justitsministeren* (30/11 93) af:

Pia Kjærsgaard (FP):

»Vil ministeren på baggrund af den aktuelle uro i Tyskland gøre tiltag til at lukke den militante kurdiske bevægelse PKK's kontor i Danmark?«

Begrundelse

De tyske myndigheder har netop forbudt PKK's virke i Tyskland med den begrundelse, at Tyskland ikke vil acceptere at blive anvendt som krigsskueplads for udenlandske terrorister.

Dette medfører uden tvivl, at en række af PKK's aktiviteter bliver overført til kontoret i København, og med de handlinger, PKK har på samvittigheden, kan man frygte, at kontoret i København vil udvikle sig til en terroristrede.

PKK har tidligere gennemført aktioner mod tyrkiske mål bl.a. i Danmark, og derfor burde kontoret her i landet have været lukket for længe siden. Derfor er der ingen grund til at trække tiden ud.

Fremskridtspartiet vil ikke tolerere, at kontoret i Danmark bliver et center for tilrettelæggelsen af voldelige aktioner. Derfor skal vi følge Tysklands eksempel, lukke kontoret og forbyde PKK's aktiviteter i Danmark.

Foreløbigt svar (15/12 93):

Justitsministeriet har anmodet Rigspolitichefen om en udtalelse til brug ved besvarelsen af spørgsmålet.

Når udtalelsen foreligger, vil Justitsministeriet vende tilbage til sagen.

Supplerende svar (6/1 94):

Justitsministeren (Erling Olsen):

Justitsministeriet har indhentet en udtalelse fra Rigspolitichefen, som har oplyst, at PKK ikke har noget kontor i Danmark, og at organisationen heller ikke på anden måde er officielt repræsenteret i Danmark. PKK har dog utvivlsomt sympatisører blandt personer af kurdisk herkomst med fast ophold i Danmark. Det formodes således, at de tre brandbombeattentater, der den 4. november 1993 blev forøvet mod tyrkiske interesser i København, var koordineret af PKK.

Spm. nr. S 328

Til *skatteministeren* (7/12 93) af:

Pia Kjærsgaard (FP):

»I hvilket omfang har ministeren kendskab til pludselige ejerskifter op til butikernes frister for indbetaling af moms?«

Begrundelse

Det er kommet til spørgerens kendskab, at specielt såkaldte indvandrerbutikker i Københavnsområdet ofte skifter ejer op til fristerne for indbetaling af moms.

Ejerskiftet sker ofte inden for samme familie.

Spørgeren finder det vigtigt at få oplyst eventuelt talmateriale på området specificeret på landsdele, herunder Københavnsområdet særskilt.

Hvis det er korrekt, at der ofte finder ejerskifte sted før momsindbetalingsfristen, vil der være tale om ulige konkurrence over for de butikker, der år efter år troskyldigt indbetaler den moms, de skal.

Svar (14/12 93):

Skatteministeren (Stavad):

Told & Skat har i de første 11 måneder i 1993 registreret godt 44.000 ændringer i virksomhedernes momsforhold. Ændringerne omfatter nyregistreringer og forandringer i eksisterende momspligtige virksomheder, herunder virksomhedsoverdragelser. Antallet af ejerskifter for igangværende momspligtige virksomheder i nævnte periode udgør knap 2.000 på landsplan, hvoraf 360 er foretaget i de københavnske told- og skatteregioner.

[Skatteministeren]

Tallene er baseret på driftsstatistikker for virksomhedsregistreringen i Told & Skat. Der foreligger ikke en brancheopdeling eller lignende, der viser typen for de pågældende virksomheder.

Jeg kan endvidere oplyse, at virksomhedsregistreringen i Told & Skat ikke omfatter registrering af ejeres eventuelle indvandrerstatus. Jeg har således ikke kendskab til foreliggende talmateriale, der kan bekræfte spørgsmålet.

Spm. nr. S 329

Til *skatteministeren* (7/12 93) af:

Pia Kjærsgaard (FP):

»I hvilket omfang har ministeren kendskab til, at butikker, herunder specielt kiosker, køber varer i supermarkeder for kontanter, smider bonen væk og derefter sælger de samme varer i pågældende butik uden at registrere varerne som salg?«

Begrundelse

Det er kommet til spørgerens kendskab, at de pågældende butikker bruger kasseapparaterne som lommeregner, så beløbene, der er solgt for, fremgår af displayet, men rent faktisk ikke registreres.

Butikkerne er ikke særlig interesserede i salg af blade og magasiner, da der ikke kan opnås rabatter i supermarkeder på disse varer.

Spørgeren finder det vigtigt at få oplyst eventuelt talmateriale på området specificeret på landsdele, herunder Københavnsområdet særskilt.

Hvis det er korrekt, at denne svindel finder sted, er der tale om ulige konkurrence over for de butikker, der år efter år forvalter deres forretning på lovlig vis.

Svar (14/12 93):

Skatteministeren (Stavad):

Ved udvælgelse af virksomheder til kontrol tages bl.a. udgangspunkt i virksomhedernes omsætning og bruttoavance.

Det er muligt at fremfinde virksomheder med afvigende bruttoavancer inden for forskellige kategorier af virksomheder.

På dette grundlag finder der kontrol sted i virksomhederne, herunder også i de i spørgsmålet nævnte virksomheder.

Ved kontrol af regnskabet er salgsområdet et vigtigt område. Konstateres det ved kontrollen, at købet har været uforholdsmæssig stort i forhold til salget, og kan den konkrete årsag hertil ikke klarlægges, kan der være grundlag for en skønsomæssig ansættelse af moms og skat.

Er der udeholdt både køb og salg af regnskabet (krympning), vil bruttoavancen ikke umiddelbart være afslørende. Andre økonomiske forhold, herunder privatforbrugsopgørelse, vil kunne afsløre, at der ikke er sammenhæng i regnskabet, hvilket ligeledes kan medføre en regulering af moms og skat.

Disse reguleringer kan efter sagens natur ikke henføres til konkrete forhold som f.eks. kontant køb i supermarkeder. Der kan derfor ikke gives konkrete tal vedrørende reguleringer, som muligvis kunne hidrøre fra forhold som anført i spørgsmålet.

Spm. nr. S 389

Til *skatteministeren* (16/12 93) af:

Pia Kjærsgaard (FP):

»Hvor mange detailbutikker har i løbet af 1990, 1991 og 1992 været underkastet en regnskabskontrol, og hvordan fordeler brancherne sig?«

Begrundelse

Der henvises til begrundelsen i spørgsmål nr. S 329.

Foreløbigt svar (23/12 93):

Skatteministeren (Stavad):

Det er ikke umiddelbart muligt at oplyse tal for gennemførte regnskabskontroller i detailvirksomheder. Der vil derfor blive iværksat en undersøgelse af det rejste spørgsmål. Når resultatet foreligger, vil der blive udarbejdet et efterfølgende svar på spørgsmålet.

Spm. nr. S 390

Til *skatteministeren* (16/12 93) af:

Pia Kjærsgaard (FP):

»Hvorledes vil ministeren sikre en skærpet kontrol med specielt kioskers varesalg, så det sikres, at der ikke sker momsunddragelse ved salg uden om kasseapparatet?«

[Pia Kjærsgaard]

Begrundelse

Der henvises til spørgsmål nr. S 329 samt ministerens svar herpå.

Svar (23/12 93):

Skatteministeren (Stavad):

Kontrolarbejdet foretages af told- og skatte-regionerne og kommunerne på grundlag af årlige udmeldinger fra Told- og Skattestyrelsen og Ligningsrådet.

For told- og skatteregionerne fastlægges hvert år, hvor mange samordnede og punktvis kontroller regionerne skal nå at gennemføre vedrørende moms, skat, arbejdsgiverkontrol m.v., ligesom der fastlægges måltal for, hvor store reguleringsbeløb de enkelte regioner skal opnå.

Ligningsrådet fastlægger hvert år måltal for kommunernes skattekontrol for grupper af skatteydere. For erhvervsdrivende er der fastsat måltal om, at der skal foretages et nøjere gennemsyn af en vis andel af selvangivelserne/regnskaberne. Dette nøjere gennemsyn medfører erfaringsmæssigt ansættelsesændringer i 40 pct. af de gennemsete selvangivelser/regnskaber.

Inden for disse rammer detailplanlægges det konkrete kontrolarbejde. Regionerne og kommunerne foretager selv prioritering af, hvilke virksomheder inden for deres område der skal kontrolleres. Der skal i de regionale og kommunale udsøgninger indlægges en væsentlighedsbetragtning, således at kun regnskaber/selvangivelser med væsentlige fejl udsøges. Kontrol af kiosker, herunder deres varesalg, indgår i prioriteringen. Den enkelte region og tilhørende kommuner koordinerer udvælgelsen af kontrolemner og dermed skatte- og momskontrollen.

I enkeltmandsvirksomheder uden ansatte kan der i sagens natur ikke tilrettelægges en intern kontrol, der sikrer, at en i øvrigt hensigtsmæssig forretningsgang altid vil blive fulgt. Det er endvidere karakteristisk, at der oftest ikke eksisterer et grundlag i virksomheden, som efterfølgende vil kunne afløre sådanne brister i forretningsgangen. I disse situationer kan der blive tale om skønsmæssige ansættelser som tidligere anført i svaret til spørgsmål nr. S 329.

Told & Skat forbereder for tiden en særlig indsats mod sort arbejde i 1994. Der agtes gennemført en række konkrete aktiviteter. Det i spørgsmålet nævnte eksempel vil indgå i disse overvejelser.

Spm. nr. S 419

Til fiskeriministeren (28/12 93) af:

Pia Kjærsgaard (FP):

»Vil regeringen sørge for, at fiskerne får reelle stigninger i deres kvoters størrelse i stedet for de falske løfter om kvotestigning i 1994?«

Begrundelse

Det fremgår af Fyns Amts Avis den 22. december 1993, at fiskerikvoterne for 1994 reelt er mindre end kvoterne i 1993, selv om ministeren udtaler, at der er tale om stigninger. Problemet er, at der i modsætning til 1993's 10.000 t torsk i 1994 vil være 15.000 t torsk til fangst i Østersøen. Ministeren glemmer dog, at ca. 300 fiskerfartøjer, der lå på oplægning i 1993, nu skal deltage i fiskeriet igen, hvorfor udbyttet af de 15.000 t torsk pr. fartøj bliver klart mindre i 1994.

Derfor burde det være klart for regeringen, at mulighederne for den enkelte fisker er blevet synligt forværret i forhold til 1993. I den seneste bekendtgørelse udsendt af fiskeriministeren fremgår det, at man har skærpet samtlige love om kontrol, samtidig med at man har sat ugekvoten ned til det halve af 1993-kvoten.

Reelt betyder dette, at en kutter på 15-20 t må fiske 2.000 kg torsk om ugen, hvilket giver mindre i udbytte end bistandshjælpens sats.

Svar (6/1 94):

Fiskeriministeren (Bjørn Westh):

For en række væsentlige bestande er de danske kvoter i 1994 større end i 1993. På få områder er der tale om kvotemæssige reduktioner. Samlet har fiskerne således opnået forbedrede fangstmuligheder. Der henvises i øvrigt til Landbrugs- og Fiskeriudvalgets bilag 85, alm. del.

For torsk i Østersøen er kvoten forhøjet fra ca. 10.000 t til ca. 15.000 t. Der er tale om en klar forbedring, selv om kvoten fortsat er relativt lille i forhold til fiskeriet i 1980'erne.

[Fiskeriministeren]

Kvoten i 1993 rakte kun til 1. halvår, hvorefter der blev indført årsstop. Med baggrund i den lave kvote blev der som en særlig hjælp til Bornholm givet tilskud til ca. 80 bornholmske fartøjer til hel eller delvis oplægning i 1. halvår. I 2. halvår blev der etableret en mere generel oplægningsordning for hele landet. Heri indgik et større antal fartøjer, der dog ikke aflastede torskekvoten, idet der som nævnt var indført stop.

Dette indebærer, at torskekvoten i det kommende år potentielt vil blive udnyttet af maksimalt yderligere 80 fartøjer i forhold til 1993. Antallet må dog forventes at være mindre, idet et større antal fartøjer i 1993 er udgået af flåden med ophørsstøtte, heraf 19 bornholmske fartøjer.

Eventuelle ændringer af det nationale reguleringssystem, der i højere grad kan give rentabilitet i fiskeriet for den enkelte fisker, har i 1993 løbende været drøftet med fiskeriets organisationer. Erhvervet har imidlertid ikke ønsket, at systemet ændres allerede med virkning fra 1. januar 1994.

De enkelte fartøjers torskerationer fra 1. januar 1994 er fastsat på baggrund af sidste års erfaringer, hvor kvoten blev opfisket meget tidligt. Rationernes størrelse må nødvendigvis afspejle de kvotemæssige muligheder.

Det økonomiske udbytte af rationen vil for den enkelte fisker i høj grad afhænge af fartøjets samlede økonomi, herunder prisniveauet for fisken og fartøjets omkostninger, samt eventuel deltagelse i supplerende fiskerier.

Reguleringen af fiskeriet drøftes løbende med organisationerne og vil blive justeret på baggrund af de indhøstede erfaringer.

Spm. nr. S 415

Til *miljøministeren* (23/12 93) af:

Jes Lunde (SF):

»Hvilke konsekvenser vil ministeren drage af, at Folketinget har vedtaget lovforslag nr. L 115 om skrotningspræmier på baggrund af misvisende oplysninger om de miljømæssige konsekvenser, jf. den offentlige kontrovers herom mellem Danmarks Miljøundersøgelser og Skatteministeriet?«

Svar (5/1 94):

Miljøministeren (Svend Auken):

I min besvarelse af spørgsmålet skal jeg hen-

vide til det af skatteministeren til Skatteudvalget oversendte notat af 17. december 1993 om skrotpræmiens miljøvirkninger (alm. del, bilag 141).

Det fremgår heraf, som det også fremgik af lovforslaget, at under forudsætning af, at de biler, der skrottes som følge af ordningen, erstattes af biler med katalysator, og at de samlede trafikmængder ikke dermed øges, vil der være en miljømæssig gevinst ved ordningen.

Det er korrekt, at der har været en misforståelse omkring rækkevidden af den undersøgelse, som Danmarks Miljøundersøgelser har foretaget af bilers udstødning i Bredgade i København og ved tilkørslen til en motorvej. Denne misforståelse er imidlertid nu rettet.

Spm. nr. S 302

Til *justitsministeren* (2/12 93) af:

Kirsten Madsen (FP):

»Vil ministeren oplyse, om nogle af de 10 ansøgere, der er nævnt på Indfødsretsudvalgets alm. del – bilag 5, er tiltalt eller dømt for straffelovsovertrædelser efter ankomsten her til landet?«

Begrundelse

Spørgeren har forsøgt at fremsætte spørgsmålet som udvalgsspørgsmål i Indfødsretsudvalget, hvor spørgeren er medlem.

Udvalget/udvalgets formand har nægtet fremsættelsen af dette yderst relevante spørgsmål. Svaret burde være indgået i udvalgets behandling af sagen.

Fremskridtspartiet er af den mening, at ansøgere til dansk statsborgerskab eksemplarisk skal have efterlevet dansk lov, skik og brug, og at indfødsret kun gives til personer, der ikke længere har tilknytning til eget land.

Svar (10/12 93):

Justitsministeren (Erling Olsen):

Spørgsmålene knytter sig til det forslag til lov om indfødsrets meddelelse, som for tiden er under udarbejdelse i Justitsministeriet, og som forventes fremsat for Folketinget i februar 1994.

De 10 konkrete ansøgninger blev behandlet i Folketingets Indfødsretsudvalg i et samråd den 25. november 1993.

[Justitsministeren]

På samrådet, hvor der var mulighed for at stille spørgsmål om ansøgerne til Justitsministeriets embedsmænd, besluttede udvalget, at 3 af de 10 ansøgere kunne optages på det kommende forslag til lov om indfødsrets meddelelse.

Den generelle procedure for Folketingets Indfødsretsudvalgs behandling af de 3 årlige lovforslag om indfødsrets meddelelse og Justitsministeriets (tidl. Indenrigsministeriets) medvirken i forbindelse hermed er nærmere beskrevet i en skrivelse af 3. februar 1992 fra Indfødsretsudvalget til indenrigsministeren. Ved skrivelse af 6. februar 1992 bekræftede den daværende indenrigsminister proceduren.

Som jeg tidligere har givet udtryk for, finder jeg, at skal den aftalte behandlingsform ændres, bør dette ske ved ændring af de generelle retningslinjer.

Indtil dette sker, bør spørgsmål af den nævnte karakter fortsat besvares mundtligt under samråd i Folketingets Indfødsretsudvalg.

Spm. nr. S 303

Til *justitsministeren* (2/12 93) af:

Kirsten Madsen (FP):

»Vil ministeren oplyse, om nogle af de 10 ansøgere, der er nævnt på Indfødsretsudvalgets alm. del – bilag 5, er tiltalt eller straffet for straffelovsovertrædelseslignende lovovertrædelser i eget land (f. eks. vold, kriminalitet m.v.)?«

Begrundelse

Der henvises til begrundelsen for spm. nr. S 302.

Svar (10/12 93):

Justitsministeren (Erling Olsen):

Der henvises til svaret på spørgsmål nr. S 302.

Spm. nr. S 304

Til *justitsministeren* (2/12 93) af:

Kirsten Madsen (FP):

»Vil ministeren oplyse, hvilke lovinitiativer han tager for at begrænse indvandreres stigende kriminalitet?«

Begrundelse

Det er helt meningsløst, at vi tillader de tilstande, der hersker med hensyn til indvandreres stigende kriminalitet.

Eksempelvis kan nævnes de skandaløse tilstande i Hillerød, hvor hver fjerde kriminel er asylant, og hvor en langt større del af de straffelovstiltalte også er asylanter.

Spørgeren er af den mening, at de her omtalte kriminelle straks skal udvises af Danmark efter endt domfældelse og udstået straf. Da asylanter i vid udstrækning senere bliver danske statsborgere, er den nuværende udvikling grotesk. Vi belønner disse kriminelle. Et dansk statsborgerskab er en belønning og skal gives til den, som eksemplarisk har efterlevet vor lovgivning og levevis, og som ikke længere har tilhørsforhold til sit oprindelige land. At give disse kriminelle dansk statsborgerskab er en skændsel og en trussel mod det danske velværdssamfund.

Svar (20/12 93):

Justitsministeren (Erling Olsen):

I begrundelsen for spørgsmålet er det anført:

»Det er helt meningsløst, at vi tillader de tilstande, der hersker med hensyn til indvandreres stigende kriminalitet.

Eksempelvis kan nævnes de skandaløse tilstande i Hillerød, hvor hver fjerde kriminel også er asylant, og hvor en langt større del af de straffelovstiltalte også er asylanter.

Spørgeren er af den mening, at de her omtalte kriminelle straks skal udvises af Danmark efter endt domfældelse og udstået straf. Da asylanter i vid udstrækning senere bliver danske statsborgere, er den nuværende udvikling grotesk. Vi belønner disse kriminelle. Et dansk statsborgerskab er en belønning og skal gives til den, som eksemplarisk har efterlevet vor lovgivning og levevis, og som ikke længere har tilhørsforhold til sit oprindelige land. At give disse kriminelle dansk statsborgerskab er en skændsel og en trussel mod det danske velværdssamfund.«

For så vidt angår reglerne i udlændingeloven om udvisning kan Justitsministeriet henvises til besvarelsen af spørgsmål nr. S 1465 af 15. september 1993 fra medlem af Folketinget Pia Kjærsgaard (Folketingstidende 1992-93 sp.

[Justitsministeren]

12685) og af spørgsmål nr. S 1378 af 31. august 1993 fra medlem af Folketinget Birthe Rønn Hornbech (Folketingstidende 1992-93 sp. 12636).

Med hensyn til spørgsmålet om opnåelse af dansk indfødsret bemærkes, at efter grundlovens § 44 kan ingen udlænding få dansk indfødsret uden ved lov. Ved årelang praksis i Folketingets Indfødsretsudvalg har der udviklet sig faste kriterier med hensyn til den betydning for spørgsmålet om meddelelse af dansk indfødsret, som det tillægges, at en udlænding har begået kriminalitet.

Folketingets praksis vedrørende betydningen af kriminalitet kommer blandt andet til udtryk i § 4 i Indenrigsministeriets cirkulære af 6. februar 1992 om dansk indfødsret ved naturalisation.

Den nævnte bestemmelse er sålydende:

»§ 4. Bødestraf for bagatelforseelser er ikke til hinder for naturalisation. Bødestraf for grovere forhold, særlig for forsætlig overtrædelse af borgerlig straffelov og skatte- og afgiftslovgivningen – herunder administrativt ikendte bøder – udelukker fra naturalisation i mindst 5 år fra gerningstidspunktet. Bøder i øvrigt er til hinder for naturalisation i 3 år fra gerningstidspunktet.

Stk. 2. Betingede domme og tiltalefrafald i medfør af retsplejelovens § 723 på vilkår af straffri vandel er til hinder for naturalisation i den prøvetid, der er fastsat i dommen eller tiltalefrafaldet.

Stk. 3. Ubetinget straf af hæfte eller fængsel i indtil 3 måneder er til hinder for naturalisation i 5 år fra gerningstidspunktet. Fængselsstraf på 3 måneder eller derover og andre frihedsberøvende foranstaltninger i medfør af borgerlig straffelov er til hinder for naturalisation i et skønsmæssigt fastsat tidsrum, som normalt ikke kan udgøre mindre end 7 år fra gerningstidspunktet, og 10 år fra gerningstidspunktet efter en fængselsstraf på 1 år eller derover.

Stk. 4. Straffes ansøgeren for samme lovovertrædelse flere gange, forlænges fristen med 3 år for hver gang.«

Spm. nr. S 354

Til *justitsministeren* (9/12 93) af:

Kirsten Madsen (FP):

»Vil ministeren oplyse, om der afviges fra

grundlovens § 44 i spørgsmål om indfødsret?«

Svar (17/12 93):

Justitsministeren (Erling Olsen):

Efter grundlovens § 44, stk. 1, kan ingen udlænding få indfødsret uden ved lov.

Denne bestemmelse indebærer, at lovgivningsmagten ikke kan bemyndige forvaltningen til at tildele udlændinge indfødsret efter et skøn.

Udlændinge kan efter gældende lovgivning erhverve indfødsret ved optagelse i en lov om indfødsrets meddelelse, jf. § 6 i lov om dansk indfødsret, eller såfremt den pågældende opfylder de ved lov opstillede eksakte kriterier for, hvornår indfødsret kan opnås, jf. § 2 A, § 3, § 4, § 5, § 9 A, stk. 4, og § 10 i lov om dansk indfødsret.

I sidstnævnte tilfælde sker erhvervelsen af dansk indfødsret direkte i henhold til lov, idet den pågældende har krav på dansk indfødsret, hvis betingelserne i de nævnte lovbestemmelser er opfyldt.

Den gældende lovgivning om meddelelse af indfødsret er således ikke i strid med grundlovens § 44, stk. 1.

Spm. nr. S 355

Til *justitsministeren* (9/12 93) af:

Kirsten Madsen (FP):

»Vil ministeren oplyse, om nogle af nedenævnte personer, der er optaget på lovforslag nr. L 13 om indfødsrets meddelelse, er tiltalt eller dømt for vold efter ankomsten her til landet: nr. 3, 17, 36, 37, 45, 46, 51, 58, 74, 81, 85, 89, 92, 108, 119, 121, 126, 159, 160, 164, 166, 172, 177, 179, 189, 208, 222, 224, 240, 257, 269, 270, 286, 297, 328, 339, 344, 362, 373, 387, 401, 406, 417, 419, 420, 433, 439, 470, 471, 473, 478, 524, 529, 533, 538, 543, 572, 577, 585, 603, 619, 663, 665, 680, 697, 718, 719, 735, 759, 769, 774, 783, 788 og 792?«

Begrundelse

Spørgeren er overbevist om, at der blandt disse tidligere straffede personer er personer, der er straffede eller tiltalte for vold. Sådanne personer bør ikke indrømmes dansk indfødsret og dermed få adgang til de goder, borgere i dette land har.

[Kirsten Madsen]

Fremskridtspartiet er af den mening, at kun ansøgere, der eksemplarisk har efterlevet dansk lov, skik og brug, skal belønnes med et dansk statsborgerskab og dette i øvrigt kun, hvis disse personer ikke mere kan relatere sig til deres hjemland.

Svar (17/12 93):

Justitsministeren (Erling Olsen):

Spørgsmålet knytter sig til det forslag til lov om indfødsrets meddelelse, som blev fremsat den 6. oktober 1993, og som forventes vedtaget den 17. december 1993.

Behandlingen af lovforslaget i Folketingets Indfødsretsudvalg er sket i overensstemmelse med den generelle procedure for Folketingets Indfødsretsudvalgs behandling af de tre årlige lovforslag om indfødsrets meddelelse og Justitsministeriets (tidligere Indenrigsministeriets) medvirken i forbindelse hermed, jf. Indfødsretsudvalgets skrivelse af 3. februar 1992 til indenrigsministeren. I den forbindelse har Indfødsretsudvalget bl.a. haft mulighed for under samråd at stille spørgsmål om ansøgerne på lovforslaget til Justitsministeriets embedsmænd.

Som jeg tidligere har givet udtryk for, senest den 10. december 1993 i min besvarelse til spørgeren af spørgsmål nr. S 302, finder jeg, at skal den aftalte behandlingsform ændres, bør dette ske ved en ændring af de generelle retningslinjer.

Indtil dette sker, bør spørgsmål af den nævnte karakter fortsat besvares mundtligt under samråd i Folketingets Indfødsretsudvalg.

Supplerende svar på skriftligt besvaret spørgsmål:

Ad spm. nr. S 87

Fra justitsministeren er modtaget supplerende svar på et af medlem af Folketinget Helge Adam Møller (KF) stillet spørgsmål.

Spørgsmålet, der sammen med det foreløbige svar er optaget i Folketingstidende 1993-94, forhandlingerne sp. 1703, var sålydende:

Til justitsministeren (15/10 93) af:

Helge Adam Møller (KF):

»Hvad vil ministeren gøre for, at afviste asylansøgere fra Sverige – som via Danmark forsøger at indrejse i Tyskland, men her afvises

ved grænsen – hurtigt og uden unødigt bureaukrati kan returneres til Sverige?«

Supplerende svar (15/12 93):

Justitsministeren (Erling Olsen):

Til brug ved besvarelsen af spørgsmålet har Justitsministeriet indhentet udtalelser fra politimesteren i Nakskov og Rigspolitichefen.

Politimesteren i Nakskov har anført følgende:

»Ved skrivelse af 15. september 1993 fra Rigspolitichefen, afdeling E, blev proceduren for behandling af sager om tilbagetagelse efter den nordiske paskontroloverenskomst ændret. Sagerne vedrører typisk borgere fra det gamle Jugoslavien, der uden gyldigt pas eller særlig tilladelse indrejser her fra Sverige og fortsætter til Tyskland, hvor de bliver tilbagevist til Rødbyhavn.

Forud for den 15. september 1993 foregik tilbagetagsproceduren direkte mellem politiet i Rødbyhavn og svensk politi, og tilbagetagselsen kunne afvikles fra dag til dag.

Efter den 15. september 1993 sker den indledende sagsbehandling fortsat i Rødbyhavn, men tilbagetagselsforhandlingerne foregår nu – af grunde, som jeg ikke kender – imellem afdeling E og de svenske indvandrermyndigheder, hvilket har bevirket, at det ofte tager op til 5 dage, inden udlændingen kan sendes tilbage til Sverige. Dette har også sammenhæng med, at de svenske indvandrermyndigheder holder lukket fra fredag til mandag.

I tiden umiddelbart efter den 15. september måtte vi i medfør af udlændingelovens § 36 anbringe de mandlige udlændinge i arresten, medens kvinder og børn blev anbragt på Børne- og Ungdomscentret i Nakskov. Som det omtales nedenfor, har Nakskov arrest langtfra kapacitet til at huse alle disse udlændinge, og da samtidig Børne- og Ungdomscentret ej heller længere magtede opgaven, måtte jeg efter aftale med Rigspolitichefen fra den 11. oktober 1993 leje mig ind på Rødbygårds område i Rødbyhavn – i bygningen Skippergården til en månedlig leje på ca. 25.000 kr. inkl. varme. Siden etableringen af Skippergården har i alt 85 personer – i medfør af udlændingelovens § 34, nr. 3 – haft ophold her med en gennemsnitsopholdstid på 8 dage. Det er min forventning, at der også fremover vil blive behov for institutio-

[Justitsministeren]

nen, som drives af politifolk med støtte fra langtidsledige.

Som nævnt foran, udgør gruppen af udlændinge en større og større del af belægget i Nakskov arrest – i perioden 1/1 – 27/9 1993 ca. 40 pct. – og presset forventes at stige, blandt andet fordi Tyskland pr. 1. december 1993 skærper indrejsekontrollen. Jeg har gjort opmærksom på problemet over for Direktoratet for Udlændinge – senest den 18. oktober 1993 – men har ikke hørt fra direktoratet.

Endelig bemærkes, at jeg har fået oplyst, at det kun er Nakskov arrest, der har et stort belæg for udlændinge.«

Rigspolitichefen har bl.a. anført, at det følger af den nordiske paskontroloverenskomsts artikel 6 og artikel 10, at et andet nordisk land i en række nærmere angivne tilfælde, hvor en ikkenordisk statsborger er indrejst fra dette land til Danmark, er forpligtet til at tilbagetage vedkommende.

Tilbagetagelsespligten forudsætter, at udlændingens tidligere ophold i det nordiske land er rimeligt sandsynliggjort. Desuden er det en betingelse, at anmodning om tilbagetagelse fremsættes inden 1 måned efter, at danske myndigheder er blevet bekendt med udlændingens ophold i Danmark.

Rigspolitichefen har endvidere oplyst, at anmodninger om tilbagetagelse af udlændinge, der ulovligt er indrejst fra Sverige til Danmark, skal fremsættes over for Statens Indvandrerverk, der træffer afgørelse vedrørende spørgsmålet om udlændingens adgang til at indrejse i og opholde sig i Sverige.

For at sikre en ensartet, fyldestgørende sagsbehandling – herunder sikre, at anmodning om tilbagetagelse fremsættes rettidigt til rette myndighed – har Rigspolitiet den 5. september 1993 udsendt en rundskrivelse til Politidirektøren i København og samtlige politimestre om behandlingen af sager om tilbagetagelse efter den nordiske paskontroloverenskomst.

Rundskrivelsen indeholder blandt andet regler om, at Rigspolitiet omgående skal underrettes, hvis en udlænding pågribes i en politikreds og der er mistanke om, at den pågældende ulovligt er indrejst fra et andet nordisk land til Danmark. Rigspolitiet retter umiddelbart herefter henvendelse til det aktuelle nordiske land. Så snart svar fra det aktuelle lands udlændingemyndigheder foreligger, underret-

tes politikredsen, hvorefter tilbagesendelsen kan effektueres.

Rigspolitiet rundsendte i februar 1988 en tilsvarende skrivelse vedrørende retningslinjer for behandlingen af sager om illegal grænseoverskridelse i henhold til den dansk-tyske grænseoverløberoverenskomst.

Det er Rigspolitiets opfattelse, at sagsbehandlingen – uanset at antallet af tilbagetagelsessager til Sverige siden forsommeren 1993 er steget – i det hele afvikles smidigt og uden unødige forsinkelser.

Rigspolitichefen har tilføjet, at den ordning, som er indført ved Rigspolitichefens rundskrivelse af 15. september 1993, hvorefter alle tilbagemeldinger i henhold til den nordiske paskontroloverenskomst skal varetages af Rigspolitichefens afdeling E, ikke vil forlænge sagsbehandlingstiden – og dermed behovet for frihedsberøvelse – såfremt politikredsen straks, når sagen foreligger oplyst, giver Rigspolitiet de oplysninger, som er nødvendige for at gennemføre en tilbagemelding over for et andet nordisk lands kompetente myndigheder. Rigspolitichefen har i den forbindelse bemærket, at den af politimesteren i Nakskov hidtil fulgte procedure med direkte kontakt mellem politiet i Rødbyhavn og svensk politi ikke er i overensstemmelse med den nordiske paskontroloverenskomst, hvorefter tilbagemelding skal ske over for udlændingemyndigheden i Sverige, det vil sige Statens Indvandrerverk.

Justitsministeriet kan for sit vedkommende tilslutte sig, at disse sager behandles efter den procedure, som Rigspolitichefen har fastlagt.

Spm. nr. S 359

Til *industriministeren* (14/12 93) af:

Poul Nødgaard (FP):

»Vil ministeren oplyse, hvordan hjemmeserviceordningen vil indvirke på allerede etablerede servicefunktioner inden for denne branche, og hvad vil man fra regeringens side gøre for, at ordningen ikke blot bliver til en jobrotation?«

Begrundelse

Næstformand Karsten Hansen fra Dansk Funktionærforbund udtalte den 8. december 1993 til Ritzaus Bureau, at ordningen betyder, at boligselskaberne med loven i hånden vil

[Poul Nødgaard]

kunne udbyde det arbejde, der allerede for en stor dels vedkommende udføres af ejendomsfunktionærer, til private firmaer, der på grund af det offentlige tilskud kan udføre arbejdet billigere, hvilket blot bevirker, at en arbejdsløs kommer i arbejde, og at en anden bliver skubbet ud i ledighed.

Vælger den etablerede ejendomsfunktionær at nedsætte sig som selvstændig for derefter at løse de samme opgaver med offentlig støtte, vil dette blot koste det offentlige en masse penge, uden at det munder ud i flere arbejdspladser.

Svar (23/12 93):

Industriministeren (Trøjborg):

Hjemmeserviceordningen er et tilbud, der står åbent for alle, dvs. såvel eksisterende som potentielle servicefunktioner. Tilskuddet til hjemmeservice skal ses som et incitament til at øge den samlede efterspørgsel og udbud inden for service til private husholdninger, herunder boligselskaber og boligforeninger.

Af de almindelige bemærkninger til lovforlaget fremgår det, at ordningen forventes at skabe ca. 10.000 arbejdspladser, men at der i et vist omfang vil forekomme støttespild, hvorfor beskæftigelseseffekten skønnes at ligge på 5.000-8.000 arbejdspladser.

Regeringen har således allerede før lovens vedtagelse været opmærksom på risikoen for støttespild, herunder jobrotation. Reglen om, at tilskud ikke kan ydes til det arbejde, der overstiger 125 timer pr. kvartal, som en virksomhed yder til en forbruger, er netop indsat for at minimere risikoen for støttespild i forbindelse med jobrotation og er specielt rettet mod boligselskaberne og boligforeningerne.

Jeg har skriftligt over for Boligselskabernes Landsforening, Andelsboligforeningernes Fællesrepræsentation, Fællesforeningen for Ejerlejligheder i Danmark samt Parcelhusejernes Landsforening præciseret, at et af lovens væsentlige formål er at skabe flere arbejdspladser, og at regeringen, såfremt der konstateres en utilsigtet brug af ordningen, er indstillet på at gennemføre foranstaltninger, som fjerner boligselskabernes mulighed for at få udført servicearbejder under denne lov.

Spm. nr. S 356

Til *miljøministeren* (9/12 93) af:

Thor Pedersen (FP):

»Vil ministeren vedrørende statens eventuelle salg af Hornbæk Camping oplyse om sagens stadi, og om ministeren vil sikre, at der bliver tale om salg i almindeligt offentligt udbud?«

Svar (17/12 93):

Miljøministeren (Svend Auken):

Jeg har forelagt spørgsmålet for Skov- og Naturstyrelsen, der har oplyst følgende, hvortil jeg kan henholde mig:

»Salget af Hornbæk Camping beror for øjeblikket på nærmere overvejelser om, hvordan det kan tilrettelægges gennem offentligt udbud på en sådan måde, at den hidtidige lejer af arealet – Dansk Camping Union – får en rimelig kompensation for sine investeringer i bygninger og faste anlæg. Det, der gør sagen kompliceret, er, at lejer ejer bygninger, installationer m.v. på campingpladsen, mens staten kun ejer selve grunden.

Skov- og Naturstyrelsen forventer, at overvejelserne snart kan være afsluttet. Inden arealet bliver offentligt udbudt til salg, vil sagen blive forelagt de bevilgende myndigheder.«

Spm. nr. S 388

Til *industriministeren* (16/12 93) af:

Thor Pedersen (V):

»Er det efter loven forbudt for den enkelte borger selv at sælge sine egne ejendomme, også når der er tale om almindelige huse til beboelse eller sommerhuse?«

Begrundelse

Der henvises til lov nr. 453 af 30. juni 1993 om omsætning af fast ejendom.

Svar (23/12 93):

Industriministeren (Trøjborg):

Der er ikke i loven nogen bestemmelse, der forbyder, at den enkelte borger sælger sine egne ejendomme.

Spm. nr. S 279

Til statsministeren (29/11 93) af:

Riishøj (SF):

»Er statsministeren indstillet på at genoverveje beslutningen om alligevel ikke at placere EU's miljøagentur ved Risø i betragtning af, at dette område ud fra saglige erhvervspolitiske, forskningspolitiske og geografiske kriterier allerede var blevet udset til at huse agenturet, at Risø og de relevante organisationer og kommuner i området overhovedet ikke er blevet hørt, da afgørelsen om at ændre beslutning blev truffet, at EU's miljøkommissær overhovedet ikke besigtigede Risøområdet, da han for nylig var i København, og at det har vist sig ikke at være et krav fra EU's side, at agenturet skal ligge i det indre København?«

Begrundelse

Gennem spørgsmålet ønskes oplyst, om statsministeren i lyset af de nye oplysninger, der er kommet frem i sagen om placering af EU's miljøagentur, er indstillet på at tage sagen op til genovervejelse i regeringens koordinationsudvalg.

Svar (16/12 93):

Statsministeren (Nyrup Rasmussen):

Det er regeringens opfattelse, at den bedste placering af Miljøagenturet er i København. Regeringen har som grundlag for sin beslutning haft alle relevante oplysninger til rådighed.

Regeringen har lagt vægt på, at agenturet skal være centeret i et europæisk miljøoplysnings- og overvågningsnet, som skal medvirke til at styrke effektiviteten i den europæiske miljøpolitik. Agenturet bliver således en meget udadvendt institution med en stor international kontaktflade.

Derfor er det vigtigt at sikre agenturet de bedste arbejdsbetingelser, og det sker efter regeringens opfattelse bedst ved en placering, hvor tilgængeligheden er den bedste nationalt og internationalt.

Det har i den forbindelse også været afgørende, at agenturet får de bedst mulige vækstvilkår i samspil med hele den danske miljøverden, herunder Miljøministeriet og dets institutioner, vore virksomheder på miljøområdet

samt de højere læreanstalter, universiteter og forskningscentre her i landet, der beskæftiger sig med miljø.

Regeringen ønsker, at Miljøagenturet skal have den højeste grad af kvalitet og gennemslagskraft på den europæiske miljøpolitik og derfor – uanset agenturets geografiske placering – mest muligt nyttiggøre den viden, der findes hos danske videncentre, bl.a. Danmarks Miljøundersøgelser og Risø, således som det også fremgår af den dagsorden, Folketinget vedtog den 14. december.

Som det fremgår af samme dagsorden, er det regeringens ansvar i samarbejde med agenturets bestyrelse at træffe beslutning om agenturets placering. Sagen vil nu blive fulgt op i forbindelse med det første møde i agenturets bestyrelse den 17. december.

Her vil miljøministeren – som det også blev tilkendegivet under debatten i Folketinget den 14. december – redegøre for såvel regeringens indstilling som de væsentlige synspunkter, der har været anført til fordel for placering af agenturet på Risø.

Spm. nr. S 360

Til forsknings- og teknologiministeren (9/12 93) af:

Riishøj (SF):

»Vil ministeren oplyse, hvor og hvornår EU's Ministerråd har truffet en bindende juridisk afgørelse, som ændrer forordningen fra 7. maj 1990 om oprettelse af et miljøagentur, samt oplyse, hvoraf det fremgår, at miljøagenturet ikke må beskæftige sig med forskning og udredningsopgaver?«

Begrundelse

I ministerens samrådsnotat om miljøagenturet står der, at ministeren har forstået miljøministeren sådan, at den afklaring af arbejdsopgaver, der er sket siden 1990, har ført til, at disse arbejdsopgaver – de opgaver, der har særlig relation til forskning – har fået eller vil få en mindre fremtrædende plads end tidligere forudset, hvorefter ministeren ikke har noget at tilføje til miljøministerens redegørelse. Ministeren samtykker altså, men er der noget juridisk belæg for dette?

Svar (20/12 93):

Forsknings- og teknologiministeren (Svend Bergstein):

1. Forordningen af 7. maj 1990 er fortsat den juridisk bindende afgørelse, der hjemler oprettelsen af miljøagenturet.
2. Der findes ikke andre juridisk bindende afgørelser, der vedrører agenturets opgaveportefølje.
3. I mit samrådsnotat har jeg lagt til grund, hvad miljøministeren har understreget i sit tilsvarende notat: At der i EU i tiden siden 1990 er truffet en række juridisk bindende beslutninger på miljøområdet, som imidlertid ikke er blevet efterlevet i alle medlemslande, og at agenturet derfor – som en konsekvens af EU's miljøpolitik – vil få overvågningsopgaver, som ikke til fulde kunne overskues i 1990.
4. Mit samtykke til miljøministerens forklarende udlægning af agenturets arbejdsopgaver beror derfor ikke på juridiske ændringer i grundlaget for agenturets virksomhed, men derimod på den relative vægtforskydning mellem mulige opgaver forårsaget af den udvikling i EU's almindelige miljøpolitik, som miljøministeren har beskrevet.

Spm. nr. S 340

Til *landbrugsministeren* (8/12 93) af:

Rønholt (KF):

»Er ministeren bekendt med, at der gennem næsten to år har været søgt om at få godkendt anvendelse af fodertilsætningsenzymet phytase, som i forvejen er dispensationsgodkendt i Holland, Tyskland og Schweiz, uden at der indtil videre er sket mere i sagen, selv om dette tilsætningsenzym skulle kunne reducere den samlede fosforudledning fra landbrugets dyrebesætninger med ca. 35 pct.?«

Begrundelse

I stedet for at tale om at gennemtvinge en reducere af eksempelvis svine- og fjerkræbesætningerne fra politisk hold med deraf følgende problemer for landbruget er det af stor vigtighed at få oplyst, om man ved tilsætning af et i forvejen i naturen eksisterende enzym kan opnå ikke alene samme virkning, men no-

get endnu mere effektivt, samt at få oplyst, hvorfor en godkendelse/dispensation skal tage så lang tid, hvis det samtidig har kostet et unødigt fosfatforbrug på ca. 70.000 t.

Svar (16/12 93):

Landbrugsministeren (Erling Olsen, fg.):

Jeg kan oplyse, at det er korrekt, at anvendelse af phytase ifølge den foreliggende dokumentation kan give besparelser på 20-30 pct. af fosformængderne fra svin og fjerkræ, der frigives i naturen.

Jeg kan endvidere oplyse, at enzymet siden 1990 har været markedsført i Holland, samt at man fra hollandsk side har søgt Kommissionen om godkendelse på EF-niveau. Imidlertid har der ikke været fælles EF-regler om godkendelse og mærkning af enzymer og mikroorganismer. Kommissionen har nu fremlagt et sådant forslag for Ministerrådet, og forslaget forventes godkendt i indeværende år.

I Danmark har Landbrugsministeriets tilsætningsstofudvalg, der består af særligt sagkyndige, kunnet støtte en godkendelse af produktet ud fra faglige synspunkter.

Man har fra dansk side under behandlingen af sagen i Kommissionens ekspertkomité stillet det spørgsmål, om phytase kan anvendes i tilfælde, hvor man af hensyn til salmonellabekæmpelse lader foderet varmebehandle (enzymet kan ikke tåle høje temperaturer). Disse spørgsmål findes nu tilfredsstillende besvaret.

Danmark kan herefter som de fleste medlemslande anbefale en foreløbig godkendelse af phytase i medfør af bilag II i direktiv 70/524 om tilsætningsstoffer til foderstoffer. Godkendelse i medfør af bilag II indebærer, at de enkelte medlemsstater kan tillade omsætning af produktet på sit område.

Endelig godkendelse til omsætning i hele Fællesskabet i medfør af bilag I vil kunne ske efter en afsluttet vurdering af stoffets effektivitet.

Godkendelse i henhold til enten bilag I eller bilag II forudsætter imidlertid, at det ovenfor omtalte forslag om enzymer og mikroorganismer vedtages.

Spm. nr. S 382

Til *skatteministeren* (15/12 93) af:

Helge Sander (V):

»Hvilke initiativer vil ministeren tage for at

[Helge Sander]

hindre, at den frivillige idræt rammes urimelig hårdt af de grønne afgifter?»

Begrundelse

Ifølge oplysninger fra den regionale TV 2-station TV-Midt/Vest vil de danske idrætsklubber i 1998, når de grønne afgifter slår fuldt igennem, blive belastet med helt op til 35 mio. kr.

Alle idrætsgrene vil mere eller mindre blive ramt af den ekstra el- og vandsskat, og det er store regninger, der er tale om. I Viborg viser en undersøgelse, at de grønne afgifter næste år koster kommunens idrætsklubber 50.000 kr. I 1998, hvor miljøafgifterne slår fuldt igennem, bliver regningen i Viborg på 250.000 kr., og hvis disse tal bliver overført til hele det midt- og vestjyske område, bliver de grønne miljøafgifter på omkring 3,5 mio. kr. i 1998 og i hele landet 35 mio. kr.

Idet spørgeren går ud fra, at ministeren ikke finder det rimeligt, at disse ekstra statsskatter dækkes af ekstraordinære kommunetilskud eller af kontingentforhøjelser, ønskes ministerens initiativer oplyst.

Svar (27/12 93):

Skatteministeren (Stavad):

Jeg er ikke bekendt med den undersøgelse fra Viborg, som nævnes i begrundelsen for spørgsmålet, og følgelig heller ikke med, hvorledes de angivne afgiftsbeløb fremkommer. I øvrigt vil jeg gerne bemærke, at de grønne afgifter er indført både som et finansieringselement i skattereformen og netop også som et middel, der skal give alle et incitament til at spare på ressourcerne.

På denne baggrund finder jeg ikke, at der på nuværende tidspunkt er anledning til at tage initiativer, der specifikt skal kompensere idrætten for de grønne afgifter.

Spm. nr. S 383

Til *arbejdsministeren* (15/12 93) af:

Helge Sander (V):

»Skal ministerens svar i Folketingets spørgetid onsdag den 15. december 1993 om SiD-sagen fra Spandet (Ribe Amt) forstås således, at regeringen vil se passivt til, såfremt SiD etablerer en serie af blokader i forvisning om, at

de kan opretholdes i de 3-4 måneder, der tilsyneladende er Arbejdsrettens tidsramme for behandling af hastesager?»

Svar (28/12 93):

Arbejdsministeren (Jytte Andersen):

Regeringen vil som udgangspunkt ikke blande sig i tvister på arbejdsmarkedet. Jeg vil gerne understrege, at der ikke er noget nyt i dette synspunkt. Regeringen følger blot et princip, som har været fulgt af skiftende regeringer, og som er udtryk for respekt for og tillid til det fagretlige system, som har været gældende her i landet det meste af dette århundrede, og som vi med rette er stolte af.

Spm. nr. S 384

Til *arbejdsministeren* (15/12 93) af:

Helge Sander (V):

»Hvilken instans vil være berettiget til at behandle spørgsmål om erstatningsansvar og fastslå erstatningsbeløbets størrelse i tilfælde af indkomsttab for blokaderamte, når en langvarig sagsbehandling i Arbejdsretten som f.eks. i sagen vedrørende landmanden i Spandet ved Ribe betyder, at landmanden i mellemtiden må søge en anden mælkeaftager eller i værste fald må hælde mælken i kloakken?»

Svar (28/12 93):

Arbejdsministeren (Jytte Andersen):

I en sag som den foreliggende, hvor der ikke består et overenskomstforhold mellem parterne, vil et erstatningssøgsmål skulle anlægges ved de civile domstole. Om der konkret vil blive ydet erstatning, afhænger af, om de almindelige betingelser herfor er opfyldt.

Spm. nr. S 385

Til *arbejdsministeren* (15/12 93) af:

Helge Sander (V):

»Kan ministeren angive årsagen til, at sagen i Arbejdsretten vedrørende landmanden fra Spandet ved Ribe trak i langdrag trods sagens status som hastesag?»

Svar (28/12 93):

Arbejdsministeren (Jytte Andersen):

Som jeg allerede var inde på i mine svar i

[Arbejdsministeren]

spørgetiden den 15. december 1993, ville der være tale om utidig indblanding fra min side, hvis jeg begyndte at blande mig i sagsgangen i Arbejdsretten.

Som bekendt ønsker jeg ikke at kommentere sagsforløbet og har i øvrigt heller ikke kendskab til, hvad årsagen er til, at sagsbehandlingstiden blev, som den blev.

Spm. nr. S 386

Til *arbejdsministeren* (15/12 93) af:

Helge Sander (V):

»Føler ministeren ikke et ansvar for, at indholdet i dommen vedrørende SiD-blokaden mod landmanden i Spandet ved Ribe bliver bragt til almenhedens kendskab, således at fremtidige tilsvarende overgreb forhindres?«

Svar (28/12 93):

Arbejdsministeren (Jytte Andersen):

Jeg føler ikke, at jeg som arbejdsminister har en forpligtelse til at udbrede kendskabet til Arbejdsrettens domme. Det skyldes, at organisationerne selv sørger for at udbrede kendskabet til disse gennem fagblade m.v.

Jeg kan endvidere for god ordens skyld oplyse, at alle Arbejdsrettens domme bliver offentliggjort i Arbejdsretsligt Tidsskrift, som udkommer en gang om året.

Spm. nr. S 387

Til *arbejdsministeren* (15/12 93) af:

Helge Sander (V):

»Hvad er ministerens holdning til, at SiD-aktionen mod en landmand i Spandet ved Ribe flyttede arbejdspladser syd for den danske grænse (mælketransportchauffører og funktionærer og arbejdere på mejerier)?«

Svar (28/12 93):

Arbejdsministeren (Jytte Andersen):

Som arbejdsminister er jeg selvfølgelig altid bekymret, hvis arbejdspladser flyttes fra Danmark til et andet land.

Selv om jeg har forstået, at den pågældende landmand har en stor mælkeproduktion, har jeg imidlertid svært ved at forestille mig, at der i den konkrete sag har været tale om varigt tab af arbejdspladser i Danmark.

Den omstændighed, at der under en arbejdskamp er arbejde, som ikke bliver udført, eller som bliver udført af andre andre steder, må vistnok ses som en uundgåelig konsekvens af, at vi her i landet såvel som i de lande, vi sammenligner os med, tillader arbejdskampe.

Spm. nr. S 372

Til *skatteministeren* (13/12 93) af:

Jens Thoft (SF):

»Hvad er årsagen til, at erhvervsdrivendes forskudsskat ikke indeholder 5 pct.-bidraget til arbejdsmarkedsfonde m.v., hvad er formålet med at lade dette bidrag opkræve ved 10 særskilte girokort, hvor meget forventer ministeren at denne dobbeltadministration koster i porto og administration for virksomheder og det offentlige, og vil ministeren angive beløbet for hver af de to kategorier?«

Svar (23/12 93):

Skatteministeren (Stavad):

Det følger af lov om arbejdsmarkedsfonde, at selvstændige erhvervsdrivendes arbejdsmarkedsbidrag skal opkræves løbende over kalenderåret. Der er derfor for indkomståret 1994 og fremefter iværksat en acontoordning for selvstændige erhvervsdrivende, hvor de foreløbige bidrag betales i indtil 10 rater. Administrationen af denne ordning er henlagt til told- og skatteregionerne. Bidragene forfalder den 1. i hver måned – bortset fra juni og december – med sidste rettidige betalingsdag den 20. i måneden. Bidragene opkræves på særskilte indbetalingskort.

Af tidsmæssige og tekniske årsager har det for 1994 ikke været muligt at udsende indbetalingskortene til selvstændige erhvervsdrivende før sidste halvdel af december måned 1993. Indbetalingskortene indeholder bl.a. oplysninger om bidragsgrundlag og acontobeløb.

Oplysningerne på indbetalingskortene stammer fra de ordinære forskudsansættelser for 1994, der driftsafvikles på Kommunedata. Det er kommunerne, der varetager vedligeholdelsen af forskudsansættelserne.

Driften af de selvstændiges bidragssystem afvikles samme sted i et særskilt system, hvilket hænger sammen med, at told- og skatteregionerne som nævnt varetager den daglige administration.

[Skatteministeren]

Told- og Skattestyrelsen vil for de kommende år undersøge, om det er muligt at udsende indbetalingskortene samtidig med B-skatteindbetalingskortene, herunder om det er muligt at anvende et og samme indbetalingskort både til betaling af B-skat og arbejdsmarkedsbidrag.

Det tilføjes, at der for 1994 er udsendt indbetalingskort til ca. 154.000 selvstændige erhvervsdrivende vedrørende B-skat og til ca. 269.000 vedrørende arbejdsmarkedsbidrag. Portoomkostningerne for skattemyndighederne udgør herved henholdsvis 770.000 kr. og 1.350.000 kr. Der foreligger ikke oplysninger om selvstændige erhvervsdrivendes administrationsomkostninger i denne forbindelse, medens de statslige udgifter til edb-udvikling og drift udgør knap 2 mio. kr. for arbejdsmarkedsbidragssystemet for 1994.

Der er dog ikke her tale om dobbeltadministration, idet det under alle omstændigheder vil være nødvendigt at afholde edb- og portoudgifter til brug for udsendelse af materiale til den kreds af selvstændige erhvervsdrivende, der alene betaler arbejdsmarkedsbidrag og ikke B-skat.

Spm. nr. S 373

Til *skatteministeren* (13/12 93) af:

Jens Thoft (SF):

»Kan ministeren bekræfte, at det er planen, at erhvervsdrivende selv skal opgøre og angive bidragsgrundlaget og bidraget til arbejdsmarkedsfonde, og at denne opgørelse ikke kan vedlægges selvangivelsen, men at den samtidig med indsendelsesfristen for selvangivelsen skal sendes særskilt til Told- og Skattestyrelsen, og ville det ikke have været mere logisk at indrette selvangivelsen sådan, at bidragsgrundlaget og for den sags skyld også tallene i det særlige virksomhedsskema kunne anføres herpå?«

Svar (23/12 93):

Skatteministeren (Stavad):

Ved gennemførelsen af lov om arbejdsmarkedsfonde er det dels tilsigtet at finde de administrative mest hensigtsmæssige løsninger, dels så vidt muligt at integrere ordningen i de nuværende statslige skattesystemer.

Med hensyn til administrationen af de selvstændige erhvervsdrivendes arbejdsmarkedsbidrag fremgår det af loven, at selvstændige erhvervsdrivende senest samtidig med fristen for indsendelse af selvangivelsen skal opgøre og angive bidragsgrundlaget og bidragets størrelse til de statslige told- og skattemyndigheder.

Det tilføjes, at selvangivelsens oplysninger og specifikationer skal tjene til opgørelsen af den skattepligtige indkomst og formue. Bidragsgrundlaget for selvstændige erhvervsdrivendes arbejdsmarkedsbidrag fremkommer automatisk i forbindelse med udfyldelse af selvangivelsen for det enkelte år.

Dette skal første gang finde sted i 1995. Inden dette tidspunkt vil Told- og Skattestyrelsen nærmere undersøge, hvorledes de selvstændige erhvervsdrivendes angivelse og eventuelle restindbetaling af arbejdsmarkedsbidrag kan foretages i en og samme procedure.

Spm. nr. S 374

Til *skatteministeren* (13/12 93) af:

Jens Thoft (SF):

»Kan ministeren oplyse, hvorfor lønoplysningssedlerne S 74 for 1993 ikke indeholder en adskillelse af rubrikken for pensioner og vederlag til medlemmer af bestyrelser og udvalg m.v. (rubrik 14), sådan at vederlag omfattet af 5 pct.-bidraget registreres i én rubrik og pensioner m.v., der ikke er omfattet af dette bidrag, registreres i en anden, og kan ministeren bekræfte, at den benyttede fremgangsmåde med usvigelig sikkerhed vil give fejlagtige automatiske forskudsregistreringer for 1995?«

Svar (23/12 93):

Skatteministeren (Stavad):

Ved administrationen af kildeskatteordningen, herunder reglerne for indeholdelse af A-skat og indsendelse af lønoplysningssedler, skal det ved den praktiske tilrettelæggelse af ordningen sikres, at arbejdsgiverne er i stand til at indsende de krævede oplysninger vedrørende et kalenderår.

Dette sikres ved, at Told- og Skattestyrelsen i januar måned udsender Skattetræk – Vejledning for arbejdsgivere og andre, der skal trække kildeskat – hvor arbejdsgivernes forpligtelser vedrørende kildeskatteordningen for det kommende kalenderår er beskrevet.

[Skatteministerens]

Primo januar udsendes endvidere en foreløbig oplysningsseddel, der skal anvendes af arbejdsgivere, der ophører i løbet af indkomståret. Dette er samtidig en besked til alle virksomheder om, hvilke oplysninger der skal indberettes ved årets slutning.

Den endelige oplysningsseddel for et kalenderår udarbejdes i september måned. Af hensyn til arbejdsgivernes mulighed for at tilpasse deres indberetningssystemer til oplysningssedlen og Told- og Skattestyrelsens muligheder for at udarbejde systemer, der kan modtage oplysningerne, kan tidspunktet for udarbejdelse af den endelige oplysningsseddel ikke fremrykkes yderligere.

Den endelige oplysningsseddel er normalt identisk med den foreløbige oplysningsseddel. Der foretages kun ændringer, hvis der vedtages nye love vedrørende igangværende kalenderår, der har betydning for indberetningen af oplysninger vedrørende dette kalenderår.

Denne procedure er også fulgt ved udarbejdelsen af oplysningssedlen for 1993, der således er udarbejdet før lovgivningen om arbejdsmarkedsbidrag.

Told- og Skattestyrelsen vil i forbindelse med planlægningen af forskudssystemet for 1995 udsøge den personkreds, der kan være omfattet af bidragspligten for vederlag, der er opført i rubrik 14 på oplysningssedlen for 1993.

Spm. nr. S 375

Til *skatteministeren* (13/12 93) af:

Jens Thoft (SF):

»Kan ministeren oplyse, hvor mange nye B-skattebetalere samt betalere af bidrag til arbejdsmarkedsfonde der er for 1994 i forhold til 1993, idet svaret bedes opdelt på relevante grupper?«

Svar (23/12 93):

Skatteministeren (Stavad):

De ønskede oplysninger fremgår af nedenstående oversigt. Oplysningerne stammer fra den ordinære forskudsregistrering for indkomstårene 1993 og 1994.

Oversigt over alle personer med B-skat og selvstændige med arbejdsmarkedsbidrag for 1993 og 1994

	1993 B-skat	1994	
		B-skat	Arbejds markedsbidrag
Selvst. erhv.dr.	155.000	154.000	269.000
Øvrige ¹⁾	179.000	198.000	35.000
I alt	334.000	352.000	304.000

1) Omfatter alle øvrige skatteydere, herunder medarbejdende ægtefæller og personer med indregnet restskat.

Spm. nr. S 376

Til *skatteministeren* (13/12 93) af:

Jens Thoft (SF):

»Kan ministeren oplyse, hvad årsagen er til, at indbetaling af restskat, B-skat og acontobidrag til arbejdsmarkedsfonde m.v. fortsat ikke kan tilmeldes betalingsservice, og vil ministeren ikke forvente, at en sådan mulighed kunne nedbringe restancerne og bøvlet hermed betydeligt?«

Svar (23/12 93):

Skatteministeren (Stavad):

Skatteyderne har i dag mulighed for betaling af personskat via delvis automatiske betalings-systemer. Som kunde i GiroBank kan man indsende de tilsendte indbetalingskort, hvorefter de vil blive betalt på sidste rettidige betalingsdag. De øvrige pengeinstitutter har tilsvarende ordninger med »stående betalingsordrer«, hvor betalingerne ekspederes automatisk på betalingsdagen. I disse ordninger betaler indbetaleren et eventuelt gebyr. Det gælder generelt, at gebyr for indbetaling af skatter og afgifter til statskassen betales af indbetaleren.

[Skatteministeren]

Ekspedition af betalinger via betalingservice (PBS) forudsætter, at betalingsmodtager (Told & Skat) i måneden forud for betalingsmåneden meddeler PBS, hvad der skal betales i den kommende måned for personer tilmeldt betalingservice. Betalingsmåden er derfor kun aktuel for restskat, der betales i rater, B-skat og acontobidrag. Staten skal betale et gebyr pr. indbetaling.

Jeg er positiv over for en løsning, hvorefter betalingservice kan anvendes ved betaling af eksempelvis personskatter.

Jeg har bedt Told- og Skattestyrelsen om at arbejde videre med muligheden for at anvende betalingservice. Styrelsen arbejder for tiden med planer om omlægning og modernisering af de edb-systemer, der forestår skatte- og afgiftsoprævningen. Senest i denne forbindelse vil muligheden for at anvende betalingservice blive vurderet.

Hvis de nuværende edb-systemer skal indrettes til at håndtere betalingservice, medfører dette omfattende ændringer af bl.a. udskrivningsrutiner og af kommunikationsrutiner mellem styrelsen og PBS/TotalGiro.

Hvis betaling via betalingservice skal begrænse restancerne, skal de pågældende debitorer være tilmeldt denne betalingsform. Der findes ingen tilgængelige oplysninger, der kan belyse, om muligheden for at tilmelde sig betalingservice påvirker restanceudviklingen.

Spm. nr. S 377

Til *skatteministeren* (13/12 93) af:

Jens Thoft (SF):

»Hvad er årsagen til, at skattevæsenet i meget stort omfang, ja næsten systematisk, har undladt at tage de forskudsregistreringsoplysninger for 1994 i betragtning, som skatteyderne har givet skattemyndighederne i forbindelse med ændring af forskudsregistreringen i og for 1993?«

Svar (23/12 93):

Skatteministeren (Stavad):

I forskudsskemaet for 1993 er afsat plads til, at skatteydere ved siden af ændringer til forskudsregistreringen for 1993 kan angive beløb, der efterfølgende ønskes anvendt ved forskudsregistreringen for 1994.

Til den ordinære forskudsregistrering for 1994 er der fra kommunerne modtaget oplysninger af denne art for 322.000 skatteydere. Med undtagelse af over-/underskud af ejerbolig, der indgår i oplysningerne fra 127.000 af disse skatteydere, er oplysningerne anvendt ved forskudsregistreringen.

Over-/underskud af ejerbolig er for alle skatteydere, hvor der findes en årsregulering, beregnet automatisk ud fra årsreguleringen. Der er her anvendt skattereformens nedsættelse af beregningsprocenten til 2. Denne nedsættelse har skatteyderne ikke kunnet tage hensyn til ved fremskrivningen til 1994-oplysninger.

Indkomster, hvor der skal beregnes arbejdsmarkedsbidrag, er nedsat med 5 pct. i forskudsregistreringen.

Den næste sag på dagsordenen var:

2) Første behandling af lovforslag nr. L 126:

Forslag til lov om ændring af lov om administration af Det Europæiske Økonomiske Fællesskabs forordninger om markedsordninger for landbrugsvarer m.v.

Af landbrugsministeren (Bjørn Westh).
(Fremsat 8/12 93).

Lovforslaget sættes til forhandling.

Forhandling

Bjarne Laustsen (S):

Lovforslagets vigtigste del består i, at landbrugsministeren får en bemyndigelse til at lave regler om udbetaling af støtte fra lovens nævnte forordninger, og at det skal ske til en konto i et pengeinstitut. Som det er nu, kan den enkelte landmand vælge, om det skal ske via check eller bankkonto.

Da der er tale om store beløb, f.eks. hektarstøtten på over 2,5 mia. kr. fordelt på godt 70.000 modtagere, er det rimeligt, at der sker en forenkling, således at udbetalingen bliver nemmere at administrere og overførslerne mere sikre. For et erhverv, der altid taler om regelforenkling, må det være sagen.

Vi kender det også fra det sociale område og fra overenskomster på arbejdsmarkedsområdet, at den, der udbetaler, også kan bestemme udbetalingsformen.